

tătile și care cunoaște, mai bine decât oricine, formidabila ciocnire de interese. Totuși, în scrisoarea adresată primului ministru, regele Belgiei spune: „Am convingerea că acum este clipa favorabilă și putem spera să găsim în îndeplinirea acestei sfortări nu numai sprijinul tuturor guvernelor, dar și aprobarea marilor colectivități sociale, religioase și filantropice într'un cuvânt, a tuturor oamenilor, cari poartă în suflet dorința comprehensiunii reciproce și a solidarității”.

Regele propune să se creeze un institut de organizare a economiei universale care să rezolve criza și să asigure pacea mondială. Cuvântul Regelui Leopold răsună mai tare decât bubuitul tunurilor și sgomotul avioanelor. Glasul lui prevestește sfârșitul domniei lui Marte.

MIERCURI. — MISS GOSPODĂRIA

D-ra Elena Ponta, absolventă a cursului normal de specialități dela Institutul de cercetări gospodărești, a luat premiul întâiu la concursul internațional de gospodărie din Paris. Ei și! Parcă văd cum se strămbă toate duduile clorotice, cari colecționează fotografiile lui Maurice Chevalier și Rudolf Valentino. La urma urmei, d-ra Elena Ponta nu s'a plimbat în tricou străveziu în fața unei comisii internaționale. Nu s'a gândit o clipă că va fi purtată în triumf până la Hollywood. Chiar dumneaei ne povestește, că a fost pusă la bucătărie. Unde? Tocmai la Paris, unde putea să-și încerce norocul pe altă cale. A pregătit niște alivenci moldovenești, ghiveci național, pui fript cu garnitură și învățită cu mere. A mai altoit un trandafir, a curățat un geam de doi metri așezat la etaj — brrr! — și a făcut o cremă cu zahăr ars. Pentru atâta lucru să pleci la Paris, mai bine lipsă. Dacă îmi trimiteam bucătăreasa făcea aceeași ispravă. S'a prostiț, rău, Parisul!

Dar Miss Gospodăria a văzut capitala Franței și din felul cum își comunică impresiile, reiese întregul echilibru sufletesc și armonia lăuntrică a acestei tinere românce.

„Parisul mi-a apărut așa cum l-am visat cu viața lui tumultuoasă, ca o mare ce ți se revarșă prin nervi. Mă trudeam să prind totul, ca să plec cu un cât mai bogat bagaj de imagini” — a grăit d-ra Elena Ponta. Și acum, după ce a fost în lumea mare, unde a uimit pe străini, unde a stat de vorbă cu miniștri și a înfruntat privirile critice a zeci de specialiști, d-ra Ponta nu se gândește la Hollywood, nici la vreun prinț indian. „Deocamdată, mă pregătesc să-mi dau capacitatea. Voi intra desigur în învățământ”. Fata, care a șters un geam de doi metri la Paris, vede clar și precis drumul ei în viață. Deaceea, menirea ei e să călăuzească pe alții. Dați învățământului o sută de profesoare ca Miss Gospodăria și nu veți mai avea epidemii de sinucideri în rândul tinerelor fete.

JOI. — UMORUL ȘOFERULUI

Umorul este un amestec de whisky, miros de lulea, apă de mare, distilate prin alambicul azurului ceresc. Cuvântul englezesc *humour* — lichid — exprimă întreaga tonalitate spirituală a umorului, de la ultravioletul melancoliei marinarului, veșnic călător, până la infraroșul satirei și revoltei vizionarului social.

În genere, umorul a fost de-alungul anilor și de-alatului globului, tovarășul bun al tuturor marilor călători și exploratori. El a menținut moralul lor în toiul tuturor vicisitudinilor pământului, popoarelor și ale vremii. Câteodată, umorul e și expresia neputinței de a învinge realitatea, ca și fantezia poetului romantic, care se refugiază în trecut, pentru că viața nu-l satisface. Când ești silit la resemnare, deși sufletul tău e combativ, iar mușchii încordați pentru harță, atunci singura armă rămâne zâmbetul

fără să dea vreo atenție demonului de până ieri, al uliței. Șoferul căută să ocolească. Imposibil, strada era prea îngustă, iar oamenii prea adânciți în discuția lor.

superior al umorului. Această ultimă latură a umorului am văzut-o manifestată într'o scenă de stradă. Un taxi venea pe strada îngustă, cu toată viteza. Șoferul gonia cu acea superioritate, care i-odă conștiința forței sale. Deodată se opri, brusc. Un grup de oameni stătea la taifas în mijlocul străzii,

Trebuia văzut cum sălta, la fiecare smucitură, botul de urs pus pe labe, al mașinei. Văzând că nu are altă ieșire, șoferul sări din mașină, se apropie de gardul viu din mijlocul străzii și se înclină, adânc, scoțându-și pălăria.

— Boerilor, nu vă supărați, lăsați-mă să-mi continui drumul.

Oamenii se întoarseră, surprinși, și avură un reflex de frică, zăbind mașina numai la un pas de dâșii. Șoferul mai rămase o clipă cu spatele încovoiat și cu pălăria în mână, apoi făcu un gest larg cu mâna și rosti, reverențios:

— Merci, cu plecaciune!

Lumea din jur izbucni în hohote de râs. Șoferul potrivindu-și pălăria, porni cu pas de lacheu, se infundă în mașină și dând drumul motorului, o luă la goană. Un nou gros de benzină se învorbura în mijlocul străzii. Oamenii tușiră, strănutară și își mutară cafeneaua pe trotuar. Furia și răgetul claxonului refulate din ordinul autorităților, s'au subliniat în gestul plin de umor și cavalermism al șoferului.

B. IOSIF

MARY VOLUNTARU

talentata actriță a Teatrului Național din București — își petrece vacanța pe însoritele maluri ale Mediteranei.

LUMEA SE INTREABĂ uneori mirată...

de unde s'a putut molipsi bolnavul?... Cu toate măsurile de precauție, cu toată profilaxia, s'a omis totuși un element periculos de infecție: muștele! Nu uitați că muștele, cu miliardele de bacterii ce le răspândesc peste tot, sunt agenții cei mai redutabili de propagare a bolilor! Distrugeți muștele pulverizând prin casă cu FLY-TOX!

ORAȘUL NEBUNILOR

Eo mare deosebire între modul barbar și nemilos cum erau tratați odinioară bolnavii mintali și tratamentul ce li se aplică azi. Încă pe la sfârșitul secolului trecut erau bătuți în chip sălbatec, fără milă, sub cuvânt că astfel se alungă dracii dintr'înșii.

Uneori li se puneau cătușe grele de mâni și de picioare, fiind legați cu lanțuri de butuci groși. Astfel erau ținuți ani de zile, de-a rândul, până ce făceau răni hidoase, sau căpătau fel de fel de boli, murind în cumplite chinuri, fără ca nimeni să le dea ajutor.

Vreun șarlatan sinistru mai inventa câte-un adevărat aparat de tortură, ce era aplicat la cap bolnavilor, sau pe altă parte a corpului, sub pretext de vindecare.

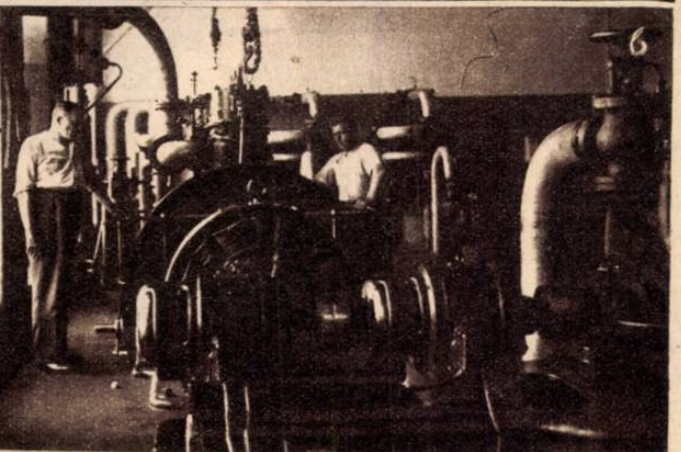
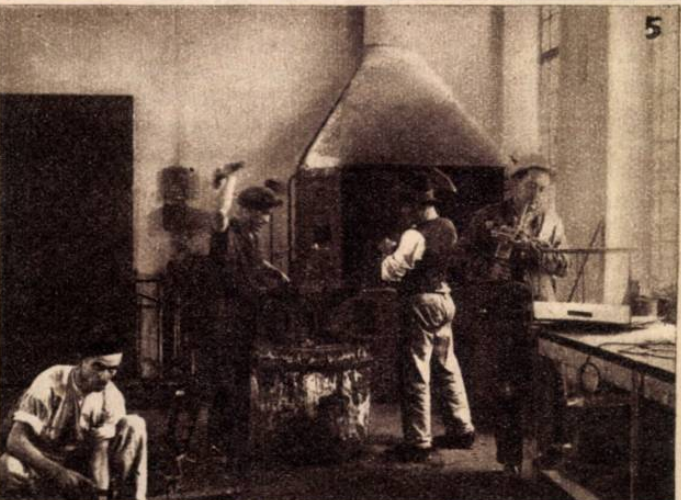
Aceste barbarii se petreceau nu numai la noi, ci și prin țările cele mai civilizate. În Franța, de pildă, marele psihiatru Pinel, care a trăit între anii 1745—1826, a fost cel dintâi care intrând prin aceste infernuri, acum vreo sută cincizeci de ani, cu un grup de meșteri lăcătuși și fierari, a avut curajul să sfărâme lanțurile nebunilor, eliberându-i din robie.

Tratamentul medical aproape că nu exista pe acea vreme. Vreun pretins chirurg făcea câte-o creștătură în pielea capului bolnav, mai cu stare, apoi arăta familiei și bolnavului niște pietre sau vreun gărgăun mare, pe care pretindea că l-ar fi scos din capul neurastenicolui sau al celor având vreo psihoză mai puțin gravă.

— Uite ce-ai avut în cap! Ți-am scos acum toți gărgăunii și te faci sănătos! — spunea chirurgul.

Se putea chiar întâmpla ca, prin sugestie, bolnavul să aibă o remisiune și astfel șarlatanul își crea faimă de mare „doctor”. Alte tratamente erau cele băbești, cu fel de fel de descânțece și doctorii misterioase, cari uneori ucideau pe bolnav, dar puteau să aibă și ele vreun efect sugestiv, în bine. Cea mai mare parte dintr-o bolnavii mintali erau însă complet neglijăți, fiind aruncați uneori în beciuri subpământene, unde rămăneau până la sfârșitul vieții lor, dormind pe dale de piatră, fiind

Reporterul nostru a adunat date și fotografii interesante, cu privire la „Spitalul central”, grandioasa operă începută de prof. Dr. Al. Obregia și continuată de o pleiadă de savanți români, urmașii săi.

- 1) Pavilionul în care locuiesc medicii Spitalului Central.
- 2) Sanatoriul pentru bărbați la Spitalul Central de boli mintale.
- 3) O parte din pavilioanele spitalului.
- 4) Tâmplărie în Spitalul Central de boli mintale.
- 5) Nebunii lucrând în atelierul de fierărie.
- 6) Spitalul Central de boli mintale. Uzina electrică și sala mașinilor.
- 7) Crescătorie de porci a spitalului.
- 8) Bolnavi lucrând în ferma spitalului.

chinuți mai rău ca cei mai grozavi criminali. De multe ori trăiau, într-o promiscuitate îngrozitoare, femei, bărbați și copii, întemnițați, din economie, în aceeași hrubă mare boltită, cu ziduri ca de cetate. Unii umblau complet goi, alții pretindeau că sunt împărați și aveau coroane stranii în cap, sau alte podoabe alcătuite din tinichele, sticle și hârtii colorate; unii aveau manii erotice, alții se prosternau la pământ, în extaz mistic; unii stăteau muți și nemișcați ore întregi; alții, alături de dâșii, urlau ca niște fiare, cuprinși de delir paranoic de grandoare, cerând supunere și ascultare din partea celorlalți răătăciți, sau se băteau, se răneau și se ucideau între dâșii... Tabloul de Goya, „La Maison des fous”, care însoțește acest articol, ne dă o idee de iadul pe pământ, pe care cei sănătoși îl nascociseră pentru semenii lor, suferinzii de boli, din cari, azi, cele mai multe se vindecă.

ORAȘELE NEBUNILOR

S'ar putea spune că în zilele noastre nebunii au adevărate orașe. Adunați la un loc, sub supravegherea oamenilor sănătoși și a medicilor, trăiesc omenește, în case frumoase. Li se dă îngrijire și multe dintre cazuri se vindecă.

„Spitalul Central”, așezat pe fosta Vatră a Mănăstirii Văcăreștilor, este un asemenea oraș, adăpostind peste o mie de bolnavi, în numeroase pavilioane, adevărate vile, printre cari sunt străzi și alei, arbori umbroși și peluze de flori. Au acolo până și sală de cinematograful și o casă de rugăciuni.

Flori se văd atât prin camerele frumoase ale bolnavilor precum și prin culoare, prin sufrageriile largi, luminoase, bine aerisite și frumos aranjate, parcă ar fi niște restaurante.

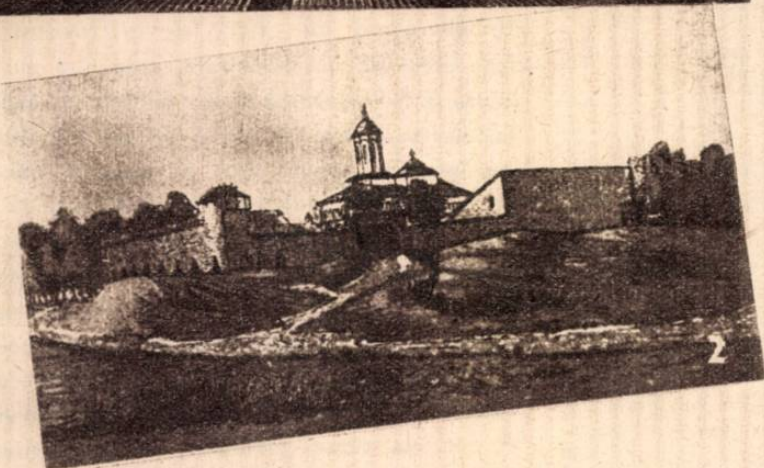
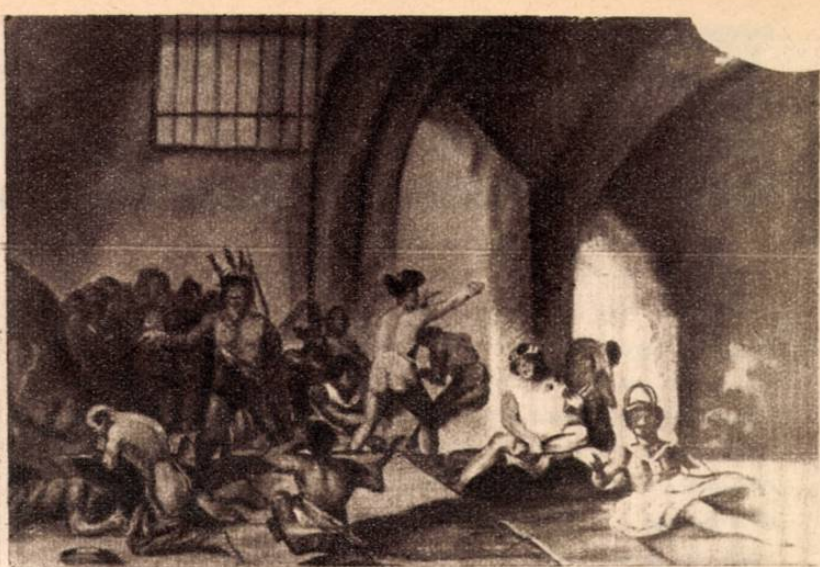
1) Ultima fotografie a regretatului prof. dr. Al. Obregia, cu ocazia conferinței societății de temperanță, la Ateneu, ținută în urmă cu o lună.

2) Schitul Balamuci-Greci ridicat în anul 1597, pe moșia Greci a Logofătului Jupân Papa Biv. și a jupâniței sale Elena.

3) Un bolnav al spitalului central, cu talente de pictor.

4) Cine ar crede că o femeie cu mintea răstăcită a executat această perdea perfect proporționată și minunat lucrată?

5) Tablou de Goya, înfățișând cruzimea cu care erau tratați nebunii în secolul trecut.

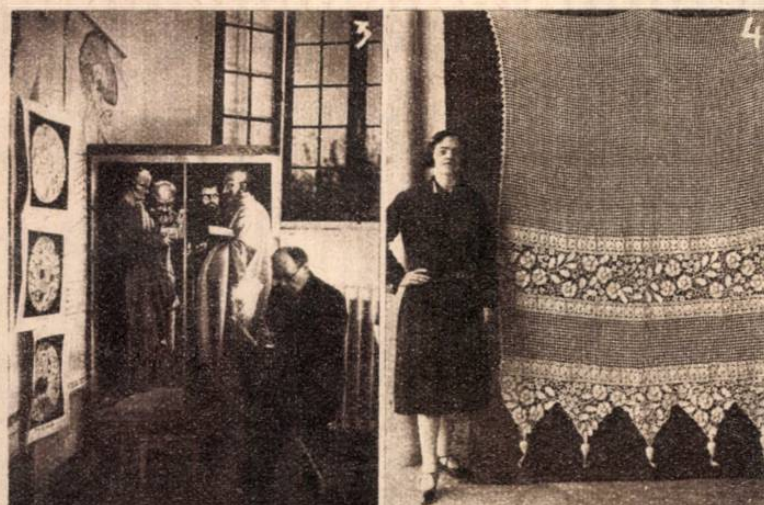

titorii își vor putea face o idee de ce este astăzi o asemenea instituție, privind numeroasele fotografii luate la „Spitalul Central”, azi sub vigilența d-lui prof. dr. Tomescu.

UN MARE AȘEZĂMÂNT ȘTIINȚIFIC.

În ultimii ani, „Spitalul Central” a luat un mare avânt, în toate privințele.

Bolnavilor li se dă o îngrijire medicală, la înălțimea cuceririlor științei moderne, instituția fiind înzestrată cu o clinică de psihiatrie, frecventată de numeroși medici de specialitate și de studenții facultății de medicină din București.

Nu avem posibilitatea — din lipsă de spațiu — de a descrie valoroasele realizări din ultimul timp. Vom spune însă că o pleiadă de reputați specialiști colaborează actualmente pentru a face faima acestei instituții. Făcând o simplă enumerare, arătăm că acest mare așezământ științific, care este „Spitalul Central”, are numeroase servicii de psihiatrie și laboratoare diverse puse sub conducerea următorilor medici primari:

D. Prof. Dr. Petre Tomescu este șeful clinicii și serviciului I de psihiatrie, fiind în același timp director superior al spitalului. Domnia-Sa are ca ajutoare în serviciul d-sale de psihiatrie, pe domnii doctori Dosios și Brașcu. Serviciul II e condus de d. Doctor Sebastian Constantinescu.

Serviciul III are ca șef pe d. Dr. Mircea Bruteanu.

Serviciul IV este sub conducerea d-lui medic primar, doctor Ioan Constantinescu, care este, în același timp, subdirectorul spitalului și șef de lucrări la clinică. La Serviciul V este d. prof. Dr. Parhon, care conduce, în același timp, secția de endocrinologie, adică tratamentul în legătură cu secrețiunea glandelor interne.

Tot sub direcția d-sale se află pavilionul nebunilor criminali.

Serviciul VI, al d-lui. Dr. Grigore Odobescu, este special pentru alienații tuberculoși.

D. agregat Dr. Paulian conduce serviciul de neurologie.

D. Dr. Bagdazar este șeful serviciului de neurochirurgie.

D. Dr. Badinski este medicul primar al serviciului de „malario-terapie”. Prin inoculare de malarie (friguri palustre) au fost vindecați mulți bolnavi, în special sifilitici.

Acest din urmă serviciu este pus sub conducerea d-lui. Prof. Dr. Ciucă.

Serviciul de consultații, de sub conducerea d-lui. docent Dr. Alfred Dimulescu este foarte vizitat.

Mai sunt numeroase alte servicii și laboratoare, cum e cel de fiziologie, condus de d. Dr. Ionescu-Bucșani; bio-chimie de

Ilie Cosmulescu, laboratorul de anatomie patologică, dr. Sebastian Constantinescu: serviciul de ginecologie, d-na dr. Constanța Misbach, etc. etc. E o întreagă pleiadă de harnici muncitori și distinși savanți, cari contribuie cu toții azi la ridicarea prestigiului acestei instituții românești, frunzătoare între instituțiile similare din străinătate, atât de depărtată de forma barbară, sub care se prezenta odinioară o casă de nebuni.

Fotografiile noastre ilustrează și completează cele mai sus arătate. Cititorii să nu se mire că nu văd în aceste pagini demenți îmbrăcați cu haine fanteziste, de popă cu căldărusa în mână, regi și împărați, etc., căroră chiar personalul spitalului le dădea înainte diferite titlaturi: „Înalt prea sfințite”, „Măria Ta”, și așa mai departe. Bolnavii au sau haine cuviincioase civile, aduse de acasă, neputând fi întru nimic deosebiți de oamenii normali, sau uniforme speciale, comode.

Nu se complăce nimeni în delirurile lor, ci sunt chemați, în mod simplu, pe nume: „domnu cutare” sau „doamna cutare”.

Chivărele de hârtie, împodobite cu pene și sticle, precum și costumele stranie din petice colorate au dispărut cu desăvârșire. Plimbându-te azi prin aleele înflorite ale Spitalului Central, uiți de multe ori că te afli într'un lăcaș de suferință, fiind înclinat mai degrabă a crede că ești undeva în vilegiatură.

ALEX. F. MIHAIL.

**aromați
salată verde cu
untdelemnul
SPHINX**

ACEASTA
MARCĂ VĂ GARANTEAZĂ O
CALITATE SUPERIOARĂ ȘI CONSTANTĂ

RECORDURI AMERICANE

MÂNDRIA națională a Americii pretinde ca tot ceea ce se face în Statele Unite să fie „mai mare și mai bine”, decât în orice altă țară din lume, cu accentul pe „mai mare”.

Această neîrească poftă de concurență se întinde în mai toate ramurile vieții. Spre a te remarca în Statele Unite, trebuie să fii ceea ce ei numesc „nuts”, adică un original. Ai nevoie de imaginație ca să concepi ideea unei isprăvi cu totul ieșită din comun și curajul realizării. Cu cât ideea e mai năstrușnică, cu atât mai multă senzație.

MIITE SUNT INTREBUNȚĂRILE UNUI SGÂRIE-NOUR

Statele Unite au inventat sgârie-nourii și e natural ca aceste „încercări de record” să se facă în, pe, sau în jurul, sgârie-nourilor.

Iată o scenă recentă, pe una din străzile principale ale New-Yorkului; un eșafodaj ridicat în vârful unui sgârie-nour și deasupra lui, pe o grîndă îngustă, la zeci de metri deasupra străzii, dansa un om. Dacă te uitați mai de aproape la el, vedeai că avea ochii legați. O mulțime imensă blocase strada, în vreme ce individul evoluând de la un capăt la altul al grinzii, executa un dans grotesc, după care rămase în echilibru, cu capul în jos. Părea că se simte grozav de bine în situația aceea. Lângă el nu se aflau decât două persoane: „managerul” său și un fotograf. În cele din urmă, bărbatul își scoase legătura de la ochi și trecu încet pe terasa sgârie-nourului. Reporterii se năpustiră spre el, ca niște flă-mânziți, cerându-i date biografice, dar omul îi decepționă. Nu-l chema decât Smith, era de profesiune dulgher și ceea ce făcuse sus pe bârnă nu fusese altceva decât un „exercițiu pentru menținerea tinereții”.

În Sudul New-Yorkului se află un hotel renumit pentru spectacolele gratuite de acrobatică, pe care le oferă trecătorilor. Nu are decât 40 de etaje, dar aceasta este destul, pentru că o cădere din vârful său să fie fatală.

Doi gemeni au oferit deunăzi o palpitantă exhibiție, pe terasa hotelului. Ideea era să se apropie de margine, până în punctul de unde s'ar fi putut prăvăli în gol, fără să cadă însă. Dacă unul dintre ei cădea, pierdea partida.

Asta este un exercițiu foarte bun pentru nervi, dar încasă de la spectatori taxe mari, astfel că de pe urma acestei re-laxări s'au ales cu o sumă destul de rotunjoară.

UN WILHELM TELL MODERN

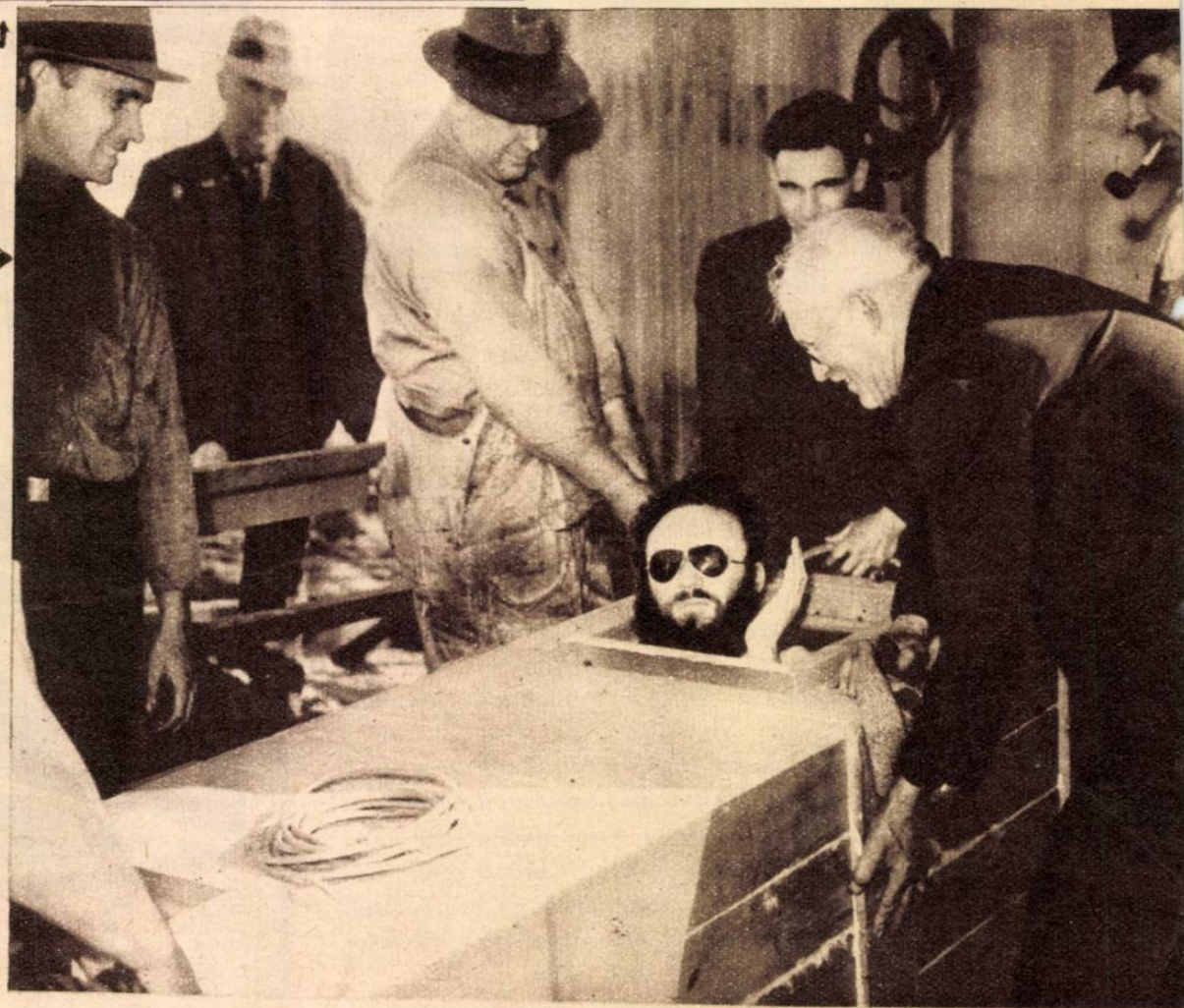
Altădată, publicul străzii a văzut o tânără fată, foarte draguță, într'unul din cele mai scurte costume de baie, stând pe marginea terasei, cu picioarele bălăbănind în aer, mai, mai să cadă. Pe fruntea sa, se afla în echilibru, o minge de golf. Partenerul ei, care stătea în partea opusă a terasei la 30 de metri distanță, într'un picior, făcu să zboare mingea de golf, cu un glonte de revolver, fără să cintească un fir de păr din capul fetei.

Henry Gastin, un tânăr artist, care voia să-și facă reclamă, a Jovedit că avea oarecare noroc. El se gândi să se exhibeze, stând spânzurat într-o mână, la 100 metri înălțime, deasupra străzii. Anunță presa despre această intenție a lui și-și dobândi astfel publicitatea dorită. Un alt individ care încercă să-l imite, o săptămână mai

Jarley Smith, ținut de Jewell Waddek și Jimmy Kerrigan, în timpul unei piramide pe parapetul celebrei Empire State Building — cea mai înaltă clădire din New-York.

Jack Lereen, care crede că a bătut recordul, putând fi numit „campionul celor îngropați de vii”. Fotografia noastră îl înfățișează ieșind din „cosciug”, cu părul și barba crescute, după ce 119 zile, a fost închis într-o ladă hermetică, la San Francisco.

târziu, fu arestat, pe motivul că turbura circulația.

Dar un adevărat record al „acrobațiilor de Skyscraper” îl deține mica trupă Jarley Smith, Jewell Waddek și Jimmy Kerrigan, cari au executat cele mai complicate figuri de echilibristică pe parapetul uriașului edificiu „Empire State Building”, cu 102 etaje, la 380 metri deasupra străzii.

Un alt record de „Circ de altitudine” a fost bătut de o tânără fată, care și-a pus în minte să înlănțuească un lup sălbatic în văzduh. Lupul fusese fixat în lanțuri, de una din aripile aeroplanului, lângă pilot și aparatul decolă. Ea plănuiise să facă educația animalului la o mie de metri înălțime, dar intențiile sale se realiză cu mult mai curând decât se așteptase ea. Când motorul începu să duduie, lupul prinse a se sbate măriind și arătându-și colții, dar când aparatul decolă, sgomotul motorului fu înecat de urletele de spaimă ale animalului. A fost un succes mediocru, dar la aterisare, tânăra domnișoară aduse un lup foarte, foarte înlănțit; ea bătuse recordul și obținuse obicinuita recoltă de cereri în căsătorie.

Găsind că înălțimile fuseseră prea mult speculate, Jack Loreen și-a pus în minte să devie un campion al oamenilor îngropați de vii și a reușit. El a stat înmormântat la răspântia dintre Great Highway și Balboa Street în San Francisco, timp de 119 zile, după care a fost scos la suprafață cu o barbă stufoasă, dar fără ca sănătatea sa să fi suferit cu ceva. Dar probabil că cea mai năstrușnică idee din toate a fost aceea a lui Myrtle Munson, o actriță de cinema dela Hollywood, care și-a dat drumul dela 19 metri înălțime, într'un bazin de înot, căzând direct pe spinarea unui crocodil. N'am putea spune de ce, dar aligatorul a uitat s'o mănânce.

Imagini din toată lumea

UN PREOT SE CĂSĂTOREȘTE CU O CĂLUGĂRIȚĂ

La oficiul de stare civilă din Bristol (Anglia) s'a căsătorit preotul conte **Berry Shafto Leopold de la Feld** cu o fostă călugăriță, d-ra **Doreen Lucy Smith**. Pentru căsătoria religioasă, contele trebuie însă să aștepte învoirea episcopului din Bristol, care până acum n'a sosit. Fotografia noastră înfățișează pe cei doi soți, după cununia civilă.

La 30 Iunie a avut loc căsătoria fiului președintelui american, **Franklin D. Roosevelt Jun.** cu dra. **Ethel Dupont**. Fotografia noastră înfățișează pe d-ra. **Dupont** în rochia de mireasă.

URMAȘA JEANEI HARLOW.

Mary Dees, o tânără actriță din Hollywood, care prezintă o asemănare perfectă cu răposata **Jean Harlow** va face o carieră strălucită. Ea este supusă actualmente unor probe de film, pe care dacă le va trece cu succes, va interpreta rolurile destinate **Jeanei Harlow**. Redăm aci cea mai recentă fotografie a tinerei **Mary Dees**.

MARE EVENIMENT LA HOLLYWOOD: CĂSĂTORIA CELEBREI **MARY PICKFORD**

Cunoscuta actriță de cinema **Mary Pickford** s'a căsătorit de curând, cu artistul și dirijorul **Charles (Buddy) Rogers**. Căsătoria a avut loc în cerc strict intim. În fotografia noastră, tânăra pereche după cununia civilă.

*Un păr frumos -
te ajută în viața! r!*

Femeea care-și croește singură viața, știe ce importanță decisivă are în afară de hărnicie și o înfățișare îngrijită. Deaceea ea își îngrijește cu toată atenția părul, spre a-l avea în permanență frumos.

ELIDA SHAMPOO

KAMILLOFLOR
Shampoo special pentru păr blond, preparat prin utilizarea unui extract de flori de mușetel de munte, concentrat de 70 de ori.

BRUNETAFLO
Shampoo special pentru păr închis, conține hequil pentru îngrijirea și înfrumusețarea părului închis.

CEL MAI SINGURATIC NEGUȚĂTOR AL CANADEI

VĂ prezintăm pe Alec G. Eccles. Vârsta 25 de ani. Adresa: Insula Wilmot, Cercul Arctic. Ocupația: cel mai singuratic neguțator din Canada.

El este potentatul economic al unei vaste regiuni înghețate, din extrema Nord-Vestică a Canadei. Până și în acest colț izolat al Imperiului, steagul britanic flutură falnic, pe acoperișul de bărne, care este locuința tânărului englez și totodată sediul său comercial.

1. Ținuturile înghețate din nordul Canadei, unde e domeniul de vânătoare al eroului nostru.

2. Eroul poveștii noastre Mr. Alec G. Eccles, cel mai îndrăzneț vânător, din ținuturile înghețate ale Canadei.

3. Femeie de eschimos cu copilul ei.

4. D-nului Alec G. Eccles i se aduc provizii, odată pe an, cu avionul.

5. Foarte rar reușește un vapor să ajungă până'n ținuturile nordice ale Canadei. Atunci însă încarcă toate blănurile animalelor ucise, între timp de Eccles.

puțin înainte, a 16-a aniversare. La sfârșitul acestei călătorii, Anglia i se păru foarte puțin interesantă și plecă din nou la drum, de data aceasta spre Canada, pe vasul „Calgaric”, ca emigrant.

Aci lucră pe la diferite ferme, urcându-se treptat tot mai la Nord și ajunse în cele din urmă în satul minier Great Bear Lake, unde găsi sute de oameni, cari căutau minereu de radium.

Acolo îl întâlni el pe „Patsy” Klengenber, un cunoscut vânător. Patsy îl invită să meargă cu el spre Nord, către un post comercial situat într'un punct căruia eschimoșii îi spuneau Ongarvik. Acum câțiva ani localitatea a luat numele de Wilmot Island, după șeful unei expediții polare, care vizitase acel loc. Ongarvik aparținuse, la început, părintelui lui Patsy, un faimos vânător, care murise cu puțin înainte.

Alec se simți atras de această aventură și se învoi să-l însoțească pe Patsy.

Din această întâmplătoare întâlnire rezultă o strânsă prietenie. Ei se duseră împreună la Wilmot Island și înființară acolo un post de schimb, unde activează, în tovărășie, de cinci ani încoace.

Patsy nu stă la Wilmot Island, ci utilizează acest punct ca bază a expedițiilor sale vânătoarești. El cutreeră sute de mile, împușcând sălbăticiunile, sau prinzându-le în capcane. Astăzi el a ajuns să fie privit drept cel mai dibaciu trapper, din Arctic și are 11 din cei mai buni câini din ținut.

Odată pe an, vine un vas cu provizii pe râul Mackenzie în jos și dealungul coastei arctice, până la Wilmot Island. Aceasta este o zi de sărbătoare pentru Alec. Vasul aduce o colecție pestriță de mărfuri. În primul rând ceai, cu

Alec este un băiat frumos, cu părul brun și inelat. El nu aduce cât de puțin cu bătrânul pionier, încărunit, atât de scump romancierilor. Costumul său bine tăiat, nu se deosebește cu nimic de acela al miilor de alți tineri, cari lucrează prin birouri, numai fața-i e tăbăcită de vânturile tari ale Arcticului.

El trăește de opt ani în vecinătatea cercului Arctic, la 120 Km. de orice așezare omenească și la 2500 Km de cea mai apropiată cale ferată.

Tânărul petrece zece luni pe an, într'o lume de ghețuri, zăpezi și întuneric. Aci nu se pomenesc arbori sau flori....

Doar minunea luminoasă a Aurorei Boreale mai întrerupe din când în când, monotonia. Cu venirea lui Iulie soarele răsare pentru prima dată, în cursul anului și în August apune pentru ultima dată. Primul răsărit de soare este un adevărat eveniment, iar „ziua” nu durează decât câteva ore.

Dar aceasta e deajuns pentru ca natura să se aștearnă la lucru. Către sfârșitul lui Iulie, gheața începe să crape, iar la sfârșitul lui Septembrie reîncep gerurile.

Singuru-i contact cu civilizația are loc odată pe an, prin vizita unui aeroplan, care-i aduce provizii și ia pieile. Blănurile constituie mijlocul de existență al tânărului Alec — splendida vulpe albă, foca, caribu-ul (cunoscut de obicei sub denumirea de piele de căprioară) și ursul polar.

Născut la Southampton, tânărul Eccles s'a simțit într'un mod irezistibil atras de mare și la câteva zile după ce terminase școala King Edward VI, din orașul său natal, el lua drumul Africii, pe vasul poștal „Asturius”, ca „bell boy”, (cel care sună gongul). El își serbase, cu

sutele de kilograme, căci aceasta constituie băutura favorită a eschimoșilor. Duzini de piei prețioase sunt oferite în schimbul ceaiului. În al doilea rând, pe listă, se situează mașinile Primus, care sunt pentru eschimoși, cea mai prețuită inovație. Ei le întrebuințează în interiorul „iglourilor”, adică al colibelor de zăpadă. Apoi sunt cartușele, puștile, unelte de bucătărie, zahărul și tutunul, în schimbul cărora se obțin deasemenea piei. Singurătatea nu i-a luat lui Alec darul vorbirii. Dimpotrivă, el este un vioi și amuzant „causeur”.

Mi-a vorbit, între altele, despre imensul deșert de ghiață și despre viața eschimoșilor, cari trăesc pe întinsul lui.

Este o existență primitivă și deloc ușoară. Eschimoșii nu cunosc banul și străvechiul obicei al schimbului în natură predomină. Nu se știe deasemenea ce înseamnă o carte, un aparat de radio, sau un medicament. Femeile care aduc pe lume copii, se apucă de muncă a doua zi după naștere, ca și cum nimic nu s'ar fi întâmplat.

Micii eschimoși nu se pot juca cu bulgări de zăpadă pentru că, aceasta este prea uscată spre a se bățători. Ei au alte ocure, mânuind cu îndemănare acul și ața, cu care fac interesante broderii colorate. Ața este făcută mai mult din tendoane și nervi de caribu, servind deasemenea și la cusutul vestmintelor lor. Colibele eschimoșilor se clădesc foarte ușor. Totul este să știi cum. Cauți un loc unde zăpada să nu fie prea tare, pentru că atunci nu se sudează, nici prea moale, căci atunci n'ar sta în picioare. Tai apoi, cu un cuțit mare blocuri din această zăpadă și le pui unul peste altul, în spirală, până ajungi în vârf. Golurile sunt umplute cu zăpadă moale, un tunel servește de ușe și casa este gata.

Alec râde cu o gură până la urechi, când aduce vorba de primele-i încercări de a învăța limba eschimosă. A trebuit un an spre a se iniția, dar acum o vorbește curent.

„Am învățat multe dela eschimoși”, îmi spunea el. „Cum să mă îmbrac și ce să mănânc. Căci aci este foarte frig iarna, termometrul coborînd adesea până la 70 grade sub zero.”

„Port ca și eschimoșii, haine și încălțăminte de piele de caribu. Înghețul depe aci reclamă două rânduri de vestimente. Unul cu blana pe piele, iar celălalt pe deasupra cu blana în afară. Costumele acestea sunt confecționate de către femeile eschimoșilor.”

„E o idee greșită aceea că eschimoșii trăesc în special din grăsimi. În fond ei nu mănâncă prea multă untură — în orice caz nu cu mult mai mult decât englezii. Programul lor alimentar cuprinde, din când în când, pește, carne de focă și de ren. Peștele și carnea se consumau, înainte, mai mult crude, dar de când cu aducerea mașinilor de gătit, „Primus”, ei au început să facă bucătărie. Eu trăesc cu un amestec de mâncăruri occidentale și eschimoșilor. Mănânc între altele cantități mari de pește înghețat, care este foarte bun.”

„Viața unui vânător și negustor în Arctic se aseamănă cu aceea a unui agricultor din orice alt colț de lume. Există sezon bun și sezon rău. Dacă în regiune nu există animale, poți să fii sigur că n'ai să găsești niciodată ceva în capcană. Dar prinderea lor depinde foarte mult de felul cum e pusă momeala, în capcană.”

„Capcanele mele stau întinse toată iarna, cu carne și pește. Carnea e cu mult mai preferabilă, deoarece aerul fiind foarte rece, mirosul nu merge prea departe. În cursul iernii le vizitez regulat și le deschid la loc, dacă între timp s'au închis. Cu ocazia acestor expediții, mai împușc și câte un caribu. Animalele acestea roesc prin regiune în turme mari, dar fug cu iuteala fulgerului, imediat ce te-au zărit. Am învățat deasemenea să mânuiesc, cu dibăcie, cangea, prind uneori cu ea o focă, atunci când sunt mai multe la un loc și nu vreau să le speriu pe celelalte servindu-mă de pușcă.”

„Nimic nu marchează trecerea timpului, în iernile Arcticului. Nu există zi, în înțelesul nostru și puțin importă când te duci undeva. Poate de aceea viu totdeauna cu o mare întârziere la câte o întâlnire!”

„În total, Arcticul îmi oferă o viață ce mă pasionează.”

Am venit la Londra, spre a-mi vede familia și voi fi înapoi mai înainte ca vara să se fi sfârșit. Mă amuz foarte bine aci, dar privesc acest răstimp ca pe o simplă vacanță. Nu știi ce înseamnă fascinația Nordului. Odată ce te-ai prins, îi aparții cu trup și suflet. „Nu mă sinchisesc de singurătate și de fapt nu sunt singur. Îmi vin regulat câțiva eschimoși la depozit și pot spune că mă bucur destul de des de tovărășia lor. Sunt niște oameni foarte cumsecade, veseli, ospitalieri, prietenoși și cinstiți. Ei par să găsească viața foarte frumoasă deși ea înseamnă muncă de titan, o înfinită luptă cu natura. Mă înțeleg foarte bine cu ei, mai cu seamă că acum le cunosc limba și le pot vorbi. În lunga-i călătorie spre Anglia, Mr. Eccles a făcut primii 800 de kilometri în săniile trase de câini, până la punctul unde aeroplanele aterisează pe skiuri. El a sburat apoi o mie șase sute kilometri până la cea mai apropiată stație de cale ferată și a luat trenul de New-York. Apoi a traversat Atlanticul pe „Queen Mary”. Când va lua iarăși drumul Nordului, el își va reîncepe călătoria pe același vapor. Timpul petrecut în Anglia și-l împarte între surorile sale Nolly și Peggy și tatăl său, Mr. T. H. Eccles, care trăiește la Cowes în insula Wight.

Vorbind despre aranjamentele sale comerciale, tânărul Eccles spune că unul dintre vânătorii dela care cumpără pieile își are așezarea la 2.000 kilometri iar un altul la 800 kilometri distanță de coliba sa. El mai face tranzacții și cu eschimoșii situați pe o rază de 150 de kilometri în jurul postului său, în termeni cari au darul să ușureze mult viața acestora.

Vasul care-i aduce provizii încărcă și blănurile sale. Animalele sunt prinse în lunile de iarnă și jupuite, iar pieile sunt întinse pe scânduri în interiorul colibei și puse la uscat.

Tânărul Eccles are o singură încăpere, ce-i servește de dormitor, salon, birou și depozit.

M'a asigurat că posedă un interior confortabil, mobilat cu mese și bănci, iar podelele sunt așternute cu linoleum.

Un lucru nu ne-a spus simpaticul Alec, și anume, dacă-și va lua o soție, care să împartă cu el coroana și marea împărăție a gheturilor.

Dora L. Abrahams

MARE SPECIALITATE

ALBITURI

DURABILE ȘI GARANTATE

La Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare

Theodor Atanasiu & C. S. A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HAZELOR 21

HIDROAVION ENGLEZ PORNEȘTE
ÎN PRIMUL SBOR DE ÎNCERCARE
DEASUPRA ATLANTICULUI

Hidro-avionul „Caledonia” al companiei engleze „Imperial Airways” a dus la bun sfârșit primul său sbor de încercare. Aceste sboruri de încercare servesc la stabilirea definitivă a liniei aeriene care să lege America de Anglia, deasupra părții de nord a Atlanticului. În fotografia noastră, spectatori din Foynes, urează, călătorie bună hidroavionului „Caledonia”.

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

Bulevardul Carol 57 fost 39.

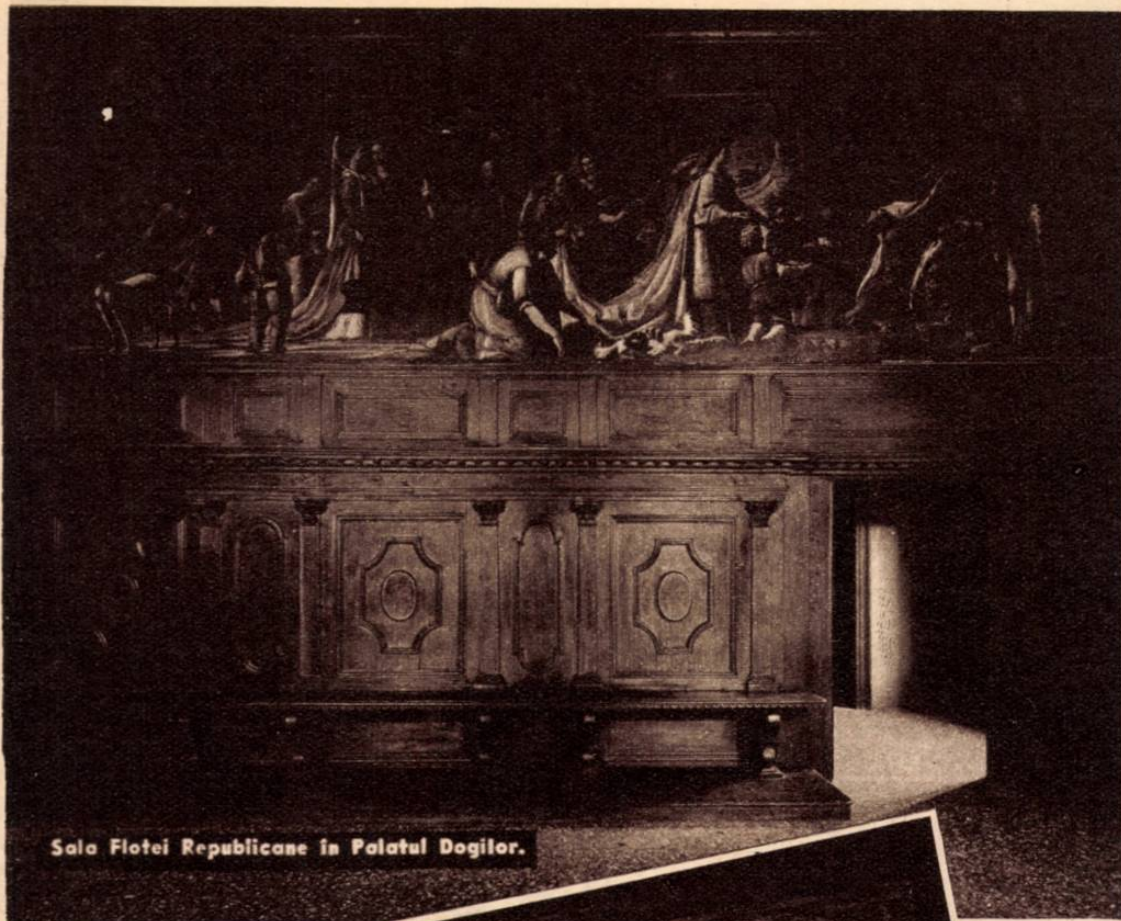
Telefon: 3.52.73

D-NA Dr. M. RABINOVICI, dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Cons. 10-12-3-7. Se aplică masca „Hollywood”. Miercuri informațiuni gratuite.

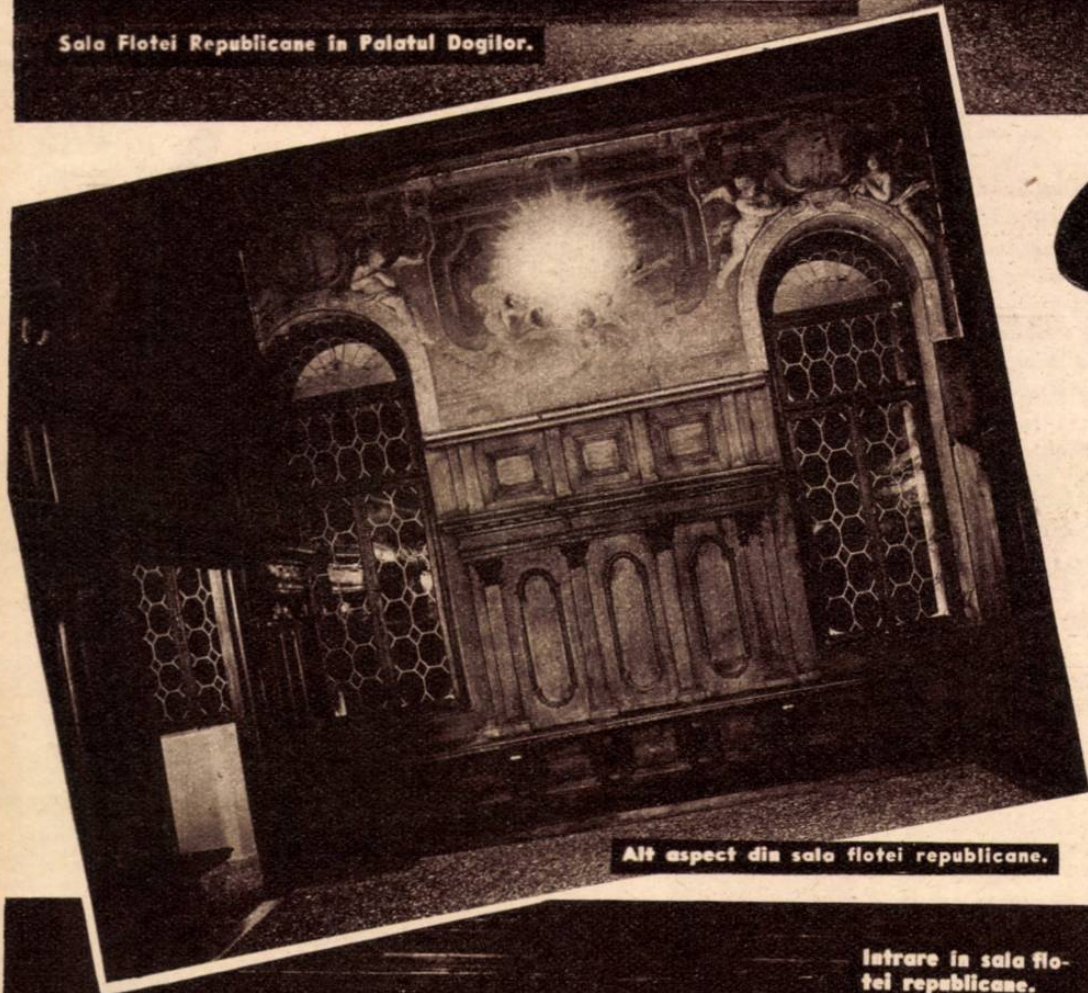
A APĂRUT

MAGAZINUL

160 pagini 25 lei.

Sala Flotei Republicane în Palatul Dogilor.

Alt aspect din sala flotei republicane.

Intrare în sala flotei republicane.

Noile săli deschise publicului Dogilor : sălile „Avogadori de Comuna” la întâia sală...

Aspectul sălii a doua „Avogadori de Comuna”...

Palatul

Sălile Tribunalului Suprem al Inchizitorilor de Stat în Palatul Ducal de la Veneția

GIACOMO CASSANOVA, regele aventurierilor, după ce cu câțiva ani înainte fusese denunțat de un spion al poliției secrete, anume Manucci, pentru „escrocherii nerușinate”, a exercitat și el, printre altele „nobile” indeletniciri, pe aceea de spion în serviciul Tribunalului Suprem al Inchizitorilor Statului.

Pentru slujba aceasta el primia o leafă lunară de 15 ducati — după cum ne arată documentele păstrate și astăzi în arhivele publice. Tot acolo s-au mai găsit copii după denunțurile lui împotriva deținătorilor și cititorilor operelor lui Spinoza, Machiavelli, Voltaire, interzise pe întreg teritoriul Serenissimei Republici a Veneției.

Iată cât de jos decăzuse aventurierul, care, mai târziu, pretindea că va uimi lumea cu descrierea pătimirilor și a evadării lui din „temnițele de plumb”.

* * *

Tribunalul Suprem al Inchizitorilor de Stat, creat la începutul veacului al XIV-lea era alcătuit din trei membri ai „Consiliului celor zece”.

Intâi...
bată...
Cava...
vreme...
fi vân...
secret...
vreme...
închei...
De ac...
dându...
orașe...
argum...
Bado...
curent...
oferit...

Sala II-a „Avogadori ai Comunei”. În această inscripție se dau judecătorilor normele pentru o judecată limpede și omenească.

A doua sală a Avogadori Fis („Avogadori ai Comunei”), în Palatul Dogilor.

în palatul
Comun".

ori di Commua".

Doğüler

de Stat au fost redeschise publicului.
în Veneția

proces răsunător, proces de spionaj și de dragoste, s-a des-
înaintea acestui juriu neîndurat, a dus la spânzurătoare pe *Nicolo*
zza, secretarul Senatului, *Agostino Biondo* și *Francesco Vialar*, în
ce alți doi complici scăpaseră cu fuga. Toți se făcuseră vinovați de a
dădut regelui Francisc I-lea, prin mijlocirea ambadorului acestuia din Veneția,
de stat de o importanță covârșitoare. De fapt, republica angajată pe
a aceea într'un război crâncen contra sultanului Soliman, avea interes să
a pace cu el, fie chiar în condițiuni umilitoare.

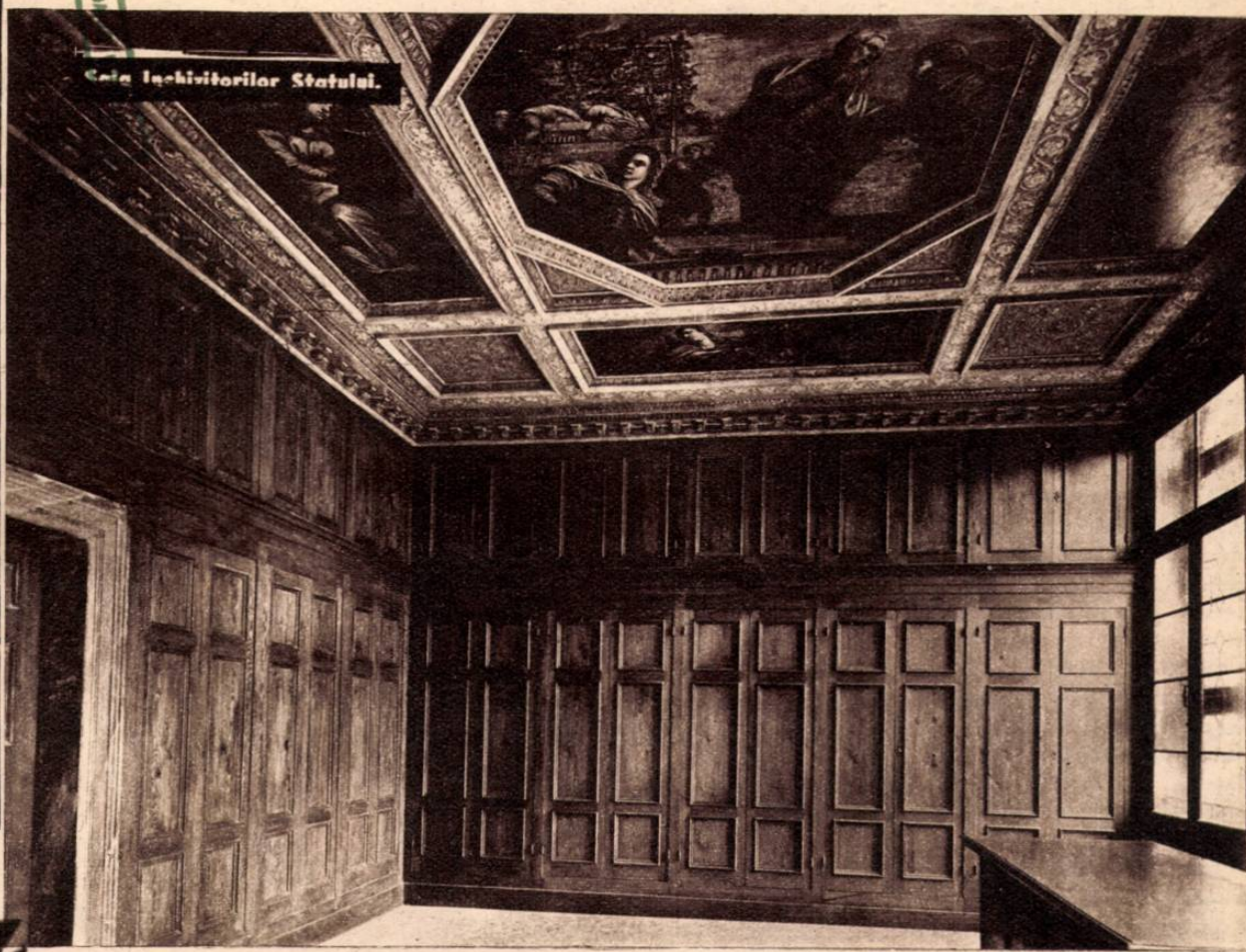
cea trimisese ca plenipotențiar la Constantinopol pe *Alvise Badoer*,
i instrucțiuni secrete în privința cedării — la caz de nevoie — a două
importante din Maureea, însă aceasta numai în ultimul moment și ca
ent suprem pentru înlănțuirea adversarului.

er, diplomat isteț, își dădu seama dintr'un început că sultanul era în
cu totul. Și prin urmare, cele două orașe pierdute, înainte de a le fi
țara lui.

isă a
cului
ri di
n Pa-

Cale Inchizitorilor Statului.

Ingeri. Sala Inchișitorilor de Stat.

Acestea se petreceau în 1539. Încheiându-se păcea în 1542, Tribunalul Inchizitorilor a căutat să afle cine vânduse acele secrete, făgăduind o recompensă aceluia care ar divulga numele trădătorilor.

Ori, un oarecare *Martelloso*, era chiar amantul soției unui din trădători, *Agostino Abondio*, care de altminteri nu refuza nimic altuia dintre vinovați *Nicolo Gavazza*. *Martelloso* indignat de atâta mârșăvie și mai găsind la amanta lui o scrisoare compromițătoare pentru soțul acesteia, o înaintă Tribunalului Suprem și astfel misterul a fost deslegat.

Dintre vinovați, acei cari n'au avut vreme să fugă, s'au ascuns în interiorul palatului *Dandolo*, sediul ambasadei Franței; însă crima era prea gravă pentru ca trădătorii să se poată bucura de imunitatea diplomatică. Au fost prinși, după o luptă în toată regula, și spânzurați fără nici o formă de judecată.

Numeroase au fost apoi misterele palatului Ducal. Zilele acestea s'a deschis în sfârșit publicului sala de chibzuire a Tribunalului Suprem, a cărei funcție dura un an. Doi dintre membri purtau o togă neagră, iar al treilea o togă roșie. Dacă cei trei judecători, „cei trei diavoli” — cum îi numia poporul — erau temuți pentru strășnicia lor, activitatea desfășurată de ei a dat naștere unor numeroase legende de cruzime și de suplicii. Adevărul însă este că singura tortură aplicată criminalilor excepționali, era aceea a spânzurării în tavan cu capul în jos și smulgerea limbei acelor cari se încăpăținau să facă destăinuirii.

Pedeapsă destul de blândă dacă se compară cu chinurile feroase la cari erau supuși osândiții de aiurea, la aceeași epocă.

Cât despre faimoasa „gură a adevărului”, denunțurile, pentru a fi luate în seamă, trebuiau iscalite. Secretul era asigurat, dar dacă învinuirea se dovedea calomnioasă, denunțatorul era pedepsit la rândul lui.

Sala tribunalului, părăsită și închisă de vreme îndelungată, comunica printr-o ușă scundă cu „carcerele de plumb” și faimoasele „puțuri”. Mobilierul sever se compunea din trei fotolii, o masă și o călimară mare de bronz, ce servia pentru iscălire a sentințelor de moarte.

Acum păreții sunt din nou împodobiți cu picturile lui *Tintoretto*, mutate în 1817 la Academia Regală de Arte Frumoase și pe cari conducerea actuală a Palatului Ducal le-a reșezat la locul lor.

În chipul acesta Tribunalul și-a recăpătat atmosfera de odinioară. În secolul al XVII-lea, puterile acestei temute instituții au fost lărgite, dându-i-se pe deasupra sarcina de a supraveghea moravurile și legile de înfrânare a luxului.

Într'adevăr, la epoca aceea, pornirea spre risipă și desmăț atingea culmea, în Veneția. Fiecare se întrecea să aibă gonda cea mai frumoasă. Jocurile, serbările, orgiile erau în floare. Femeile purtau decolteul cel mai îndrăzneț. Decadența rodea corpul secularii republici, iar tribunalul suprem, care făcea lumea să se înfioare, se dovedi neputincios împotriva modei și a setei de petreceri. În 1766 moda cerea ca lumea să se ducă la teatru fără mască, ceea ce era contrariu legii. Atunci tribunalul suprem îi făcu pe impresari direct răspunzători pentru orice abatere dela ordonanțele în vigoare, obligându-i totodată să denunțe pe infractori.

Trudă zadarnică. Domnișoare, femei nobile, curtezane au continuat să-și facă gusturile, bătându-și joc de legiuitori.

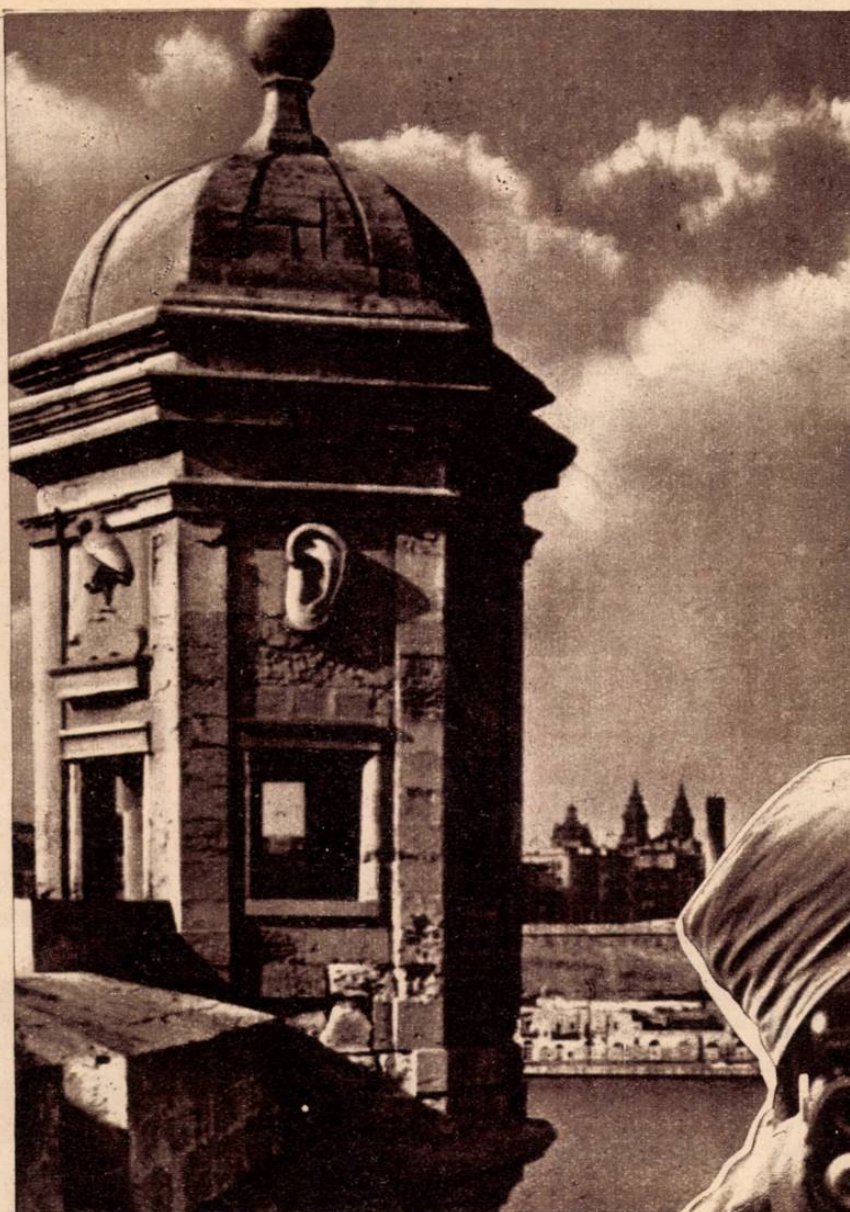
Căci legile cele mai aspre sunt sortite să se încovoie totdeauna și în toate țările, în fața acestei dictatoare puternice: *moda*.

Odată cu sălile Tribunalului Suprem s'a deschis și aceea a „Cenzorilor”, a căror sarcină era să supravegheze desfășurarea campaniilor electorale în ajunul alegerii Dogelui și a consiliului celor Zece. Nobilii au obținut desființarea lor în 1521. „Cenzorii” se întruneau în Palatul Ducal, în sălile situate la același etaj cu „lojile” cari comunicau deadreptul cu carcerile, spre a-i cruța pe deținuți de privirile mulțimii. Pânze de *Vivarini*, *Jacopo Di Palma*, *Tintoretto*, rămase până acuma în umbră, se vor bucura iarăși de admirația vizitatorilor. În sfârșit, se va putea pătrunde în sala rezervată Avocaților fiscali ai republicii — „*Avogadori di Comun*”, cari judecau afacerile curente ale datoriilor și ale Administrației veniturilor statului.

Ei erau însărcinați și cu acordarea titlurilor de noblețe. Ocupau acolo două încăperi: cea a „Arhivelor cărții de aur pentru nobilime” și cea numită „A cărții de argint pentru burghezie”. Ambele săli erau împodobite cu 30 de tablouri: un adevărat muzeu. *Giacomo Belini*, *Donato Veneziano*, *Tintoretto*, *Jacopo Da Ponte*, *Jacopo Bi Palma*, *Van Dyck*, iată numele artiștilor cari înfrumusețază cu operele lor acești pereți.

Această aripă a palatului ducal, de o valoare artistică incontestabilă, servise Institutului Venețian de Științe și de Litere. Mulțumită îngrijirilor actualei direcțiuni, ele au putut restaurate, iar vizitatorii au astăzi o viziune completă a interiorului palatului și a sălilor unde s'au jucat adesea destinele publice, iar uneori acele ale altor state puternice din Eu-

FERDINAND REYNA

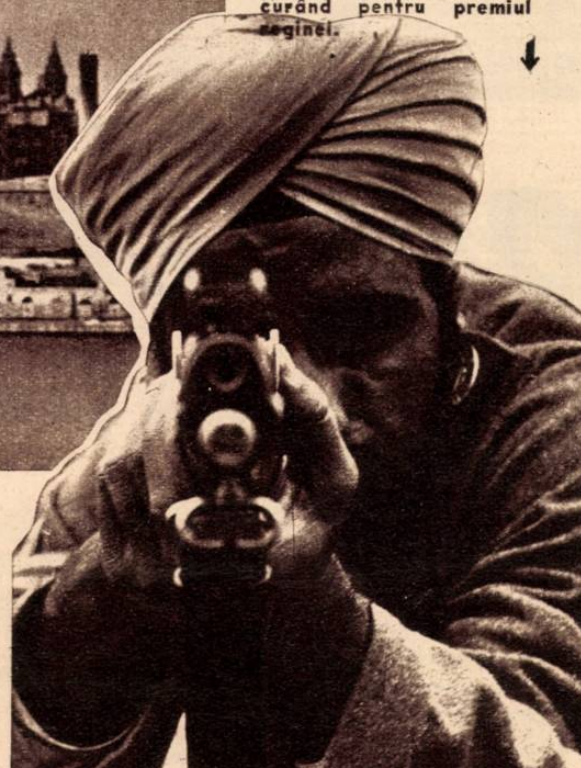
← CEL MAI ORIGINAL
TURN DIN LUME.

„Aud totul, văd totul, nu spun nimic!” e e motto-ul unui străvechi turn de pază, care face parte dintr-o fortăreață a orașului Senglea, din Malta. Ornamentele lui constă dintr-o ureche, un ochi și un cocoș sculptat și e menit să abată populația dela prea multă vorbărie. Fotografia noastră înfățișează vechiul turn, cu cele trei ornamente.

INDIAN LA CONCURSURI
RILE DE TRAGERE LA
ȚINTĂ DIN BISLEY.

La marile concursuri de tragere la țintă ale asociației engleze „National Rifle” au luat parte reprezentanți din toate țările lumii.

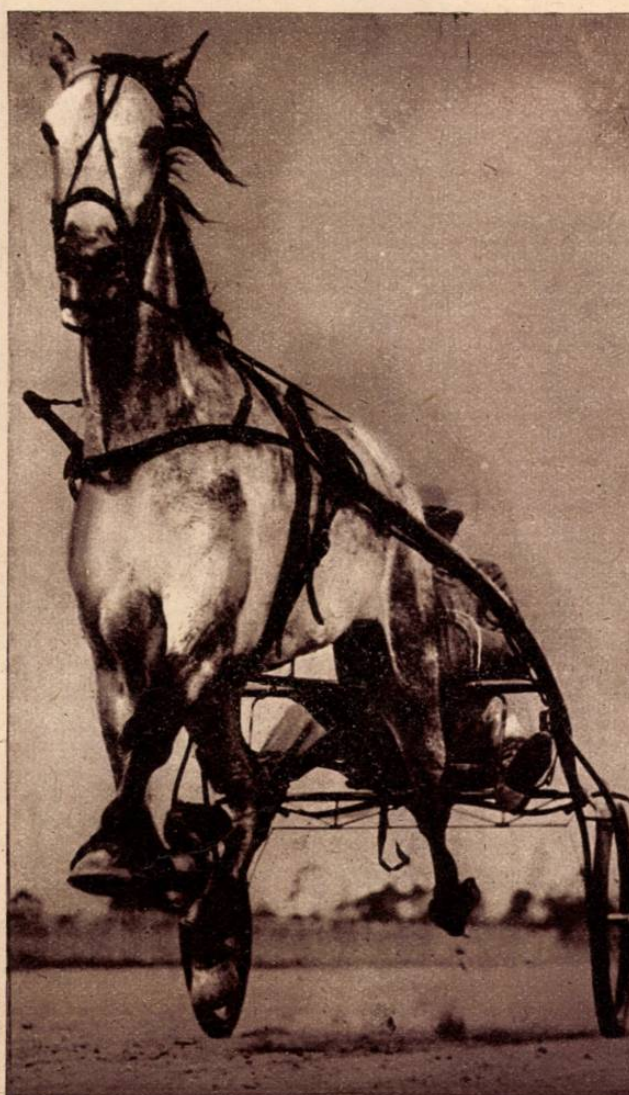
Fotografia noastră înfățișează un participant din India, caporal într'un regiment de „punjabi”, concurând pentru premiul reginei.

DIN STRĂINĂTATE

NICI NU ATINGE PĂMÂNTUL !...

Cel mai bun cal de trap din America, Greyhound, la o alergare de antrenament. În momentul când a fost luată fotografia noastră, picioarele calului nici n'atinge pământul.

OCHELARII CARI LUMINEAZĂ !

Ochelarii cari se vând actualmente în Japonia sunt prevăzuți, la partea inferioară, cu două becuri mici, cu ajutorul cărora se poate citi în întuneric, în pat, etc. În fotografia noastră, ochelarii ale căror raze cad pe carte, fără să supere ochiul lectorului.

RUSIA E SGUDUITĂ DE EVENIMENTE DIN CE ÎN CE MAI AMENINȚĂTOARE

VIZITA LUI POINCARE

Personalitatea președintelui francez
il impresionează pe țarul Nicolae

RAIMOND POINCARE făcuse tocmai o vizită la St. Petersburg, cu scopul de a întări alianța franco-rusă, formal reînnoită în 1936.

Țarul scrie mamei sale despre acest eveniment, la 8 August 1912:

Am revenit aci la 28 Iulie și am sosit în mijlocul unei fierberi generale. Vizita domnului Poincaré, inspecția câmpului militar și marea paradă, toate una după alta.

Președintele mi-a plăcut foarte mult; este un bărbat calm, inteligent și mic de stat. El a venit la Krassnoe pentru retragere și paradă. Trupele noastre l-au impresionat. Parada a fost foarte reușită și au defilat cu această ocazie 50.000 oameni. Toate regimentele de infanterie au apărut impunătoare, datorită prezenței rezerviștilor.

ȚAREVICIUL ÎN DELIR

strigă: O Doamne, ai milă de mine!

E greu de crezut că autorul scrisorii ce urmează este omul care a scris scrisoarea ce relatează moartea lui Stolypin.

Țareviciul avusese tocmai o primă și grea criză de hemofilie. Scrisoarea pe care Nicolae o scrie din pavilionul său de vânătoare, dela Spala, Plonia, la 20 Octombrie 1912, ni-l arată ca pe un părinte iubitor și îngrijorat și este un document omenesc dintre cele mai interesante.

Îți scriu cu inima plină de recunoștință către Domnul, căci din mila lui, scumpul nostru Alexei a intrat în convalescență.

Decând ți-am trimis ultima scrisoare dela Belovej, el avea de câteva zile niște dureri în picior, depe urma — așa s'a stabilit în urmă — unei mișcări stângace pe care a făcut-o, sărind într-o luntre. Botkin (medicul curții) a găsit o ușoară leziune și o mică inflamație sub abdomen, deasupra piciorului stâng. Umflătura a dispărut după o săptămână, așa că, deoarece Alexei se simțea bine, atunci când a sosit aci, nu ți-am scris nimic despre aceasta.

La 2 Octombrie el a început a se plânge de niște dureri acute în același loc și temperatura se ridica dela o zi la alta.

O fotografie istorică: Poincaré și
Țarul Nicolae la Petersburg.

Țarul Nicolae II și Poincaré trecând
trupele în revistă, la Petersburg.

Familia Țarului Nicolae II, în România,
ca musafiri ai familiei noastre regale,
în anul 1914. În primul plan, lângă
Principele Nicolae, Țareviciul Alexei.

Botkin spuse că se produsese o hemoragie, în partea stângă și că micuțul avea nevoie de cea mai completă odihnă. Am trimis imediat după acel excelent chirurg, Federoff, pe care-l cunoaștem de multă vreme și e specializat în asemenea cazuri; precum și după bunul Rauchfuss. Înainte de sosirea acestora, a sosit și Ostrogorsky, medicul nostru curant pentru copii.

Trebuie să-ți spun că vederea atâtor medici la un loc mă deprimă; dar au fost cu toții atât de buni și de grijulii cu Alexei, încât mă voi gândi totdeauna cu recunoștință la ei.

Zilele dinainte de 6 și 10 au fost cele mai proaste. Bietul nostru copil suferia îngrozitor. Durerile veniau în spasme și se repetau la fiecare sfert de oră; el ar fi vrut să se ridice în capul oaselor, dar fiecare mișcare îi readucea durerea. Nu dormia mai deloc și nici nu mai avea măcar puterea să țipe; gema doar și repeta într'una:

„O doamne, ai milă de mine!”

N'aveam inimă să stau în camera lui, dar trebuia s'o înlocuiesc pe Alix, care era epuizată de atâtea nopți petrecute la căpătâiul lui. Ea a îndurat încercarea mai bine decât mine, în zilele de criză acută; dar acum că, mulțumesc lui Dumnezeu, primejdia a trecut, ea începe să se resimtă și biata-i inimă a fost mult slăbită, de atâtea tensiune. Acum însă a început să se îngrijească și-și petrece zilele pe o canapea, în camera lui Alexei.

La 10 Octombrie am hotărât să-i dăm Sfânta Cumină și imediat starea lui a început să se îmbunătățească, temperatura coborînd la 39,5 și apoi la 38,2 durerea a dispărut aproape cu totul și el a căzut pentru prima dată într'un somn adânc.

Irene (sora țarinei și soția prințului Henric al Prusiei, fratele Kaiserului) (N. R.) se află aci și a fost un dar cersc pentru amândoi; e atât de bună și de chibzuită și-și păstrează sângele rece, în cele mai disperate împrejurări.

Toți servitorii, cazacii, soldații și restul populației ne-au împărțit sbuciumul. La începutul boalei lui Alexei, ei l-au rugat pe părintele Vasilieff dela mănăstirea „Adormirea Maicii Domnului”, care este și duhovnicul copiilor, să ție un Te-Deum, sub cerul liber. Și i-au cerut să repete rugăciunile zilnic, până la însănătoșirea micuțului.

Țăranii polonezi veneau cu grămada la aceste slujbe, pe care le ascultau plângând. Ce puzderie de telegrame, scrisori și iconițe, cu urări de grabnică însănătoșire, pentru scumpul nostru copil, am primit. În ciuda tuturor acestor frământări, mi se aduceau

de două ori pe săptămână documente spre rezolvare, dar în momentele libere n'aveam altă dorință decât să stau la căpătâiul lui — astfel mi s'a scut timpul și n'am avut răgaz, pentru a-ți scrie, dragă mamă. Acum mi-am revenit complet și mă duc adesea la vânătoare, ceea ce mă întărește, căci începusem să mă tem că m'am cam moleșit.

Îți mulțumesc din toată inima pentru telegramă și scrisoare — fiecare cuvânt al tău este o mângâiere pentru mine. Trebuie să te anunț că, după câte spun medicii, convalescența lui Alexei va fi foarte lungă; el mai are încă o durere în genunchiul stâng și nu-l poate îndoi, astfel că trebuie întotdeauna să fie proptit cu o pernă.

Medicii nu se sinchiesc însă de aceasta, întrucât principalul este că procesul de absorbție internă continuă și reclamă o completă imobilitate.

Copilul arată bine acum, înainte părea de ceară. E foarte slăbit, dar medicii îl îndoaie cu tot felul de stimulente și substanțe hrănitoare.

ȚARUL POTRIVNIC RĂSBOIULUI

Anglia se încurcă, exclamă el.

Țarul se refera aci la primul războiu balcanic.

Cu toată îngrijorarea pe care mi-a produs-o boala am urmărit cu atenție războiul dintre creștini și turci și m'am bucurat de victoriile repurtate împotriva inamicului nostru comun. Dar marile dificultăți se vor ivi deabia la sfârșitul războiului, când va trebui să se împace drepturile legitime ale micilor țări, cu interesele a ceea ce mai rămâne din imperiul turcesc, în Europa.

Adică, cu proiectele egoiste ale marilor puteri; și în această privință, oricât de ciudat ți-ar părea, Anglia ne încurcă, vai mai mult decât toți ceilalți. Ea a avut aceeași purtare când s'a pus chestiunea Cretei și mă tem că intenționează să se poarte și acum la fel. Mă refer în special la Grecia și la teritoriul pe care ea-l va acapara, în urma unui războiu victorios.

În Rusia, mulțumesc lui Dumnezeu, nici un om cumsecade n'ar dori să intrăm în războiu, pentru slavi; numai câteva ziare mai mici, având la spate pe Gutchoff și „Novoye Vremya” lui, scriu că opinia publică rusă ar fi agitată — minciună și calomnie. Indiscutabil că există un interes justificat pentru războiu, dar nu o agitație. Țiu să află toate acestea dela mine, dragă mamă, pentru ca vestile de războiu, care ți-ar putea ajunge la urechi să nu-ți producă îngrijorări.

Dumnezeu să te binecuvânteze. Te sărut cu drag. Alexei trimite și el sărutări „scumpei sale bunicuțe”.

„MĂ URMĂRESC ASASINI”, SCRIE NICKY.

In toiul revoluției din 1906, când viața țarului Nicolae era în pericol, el scria mamei sale:

Peterhof, 30 August, 1906.

Scumpă mamă,

Dupăce-ai plecat, am trebuit să stăm aci — adevărați prizonieri. Ce rușinos, să vorbești numai de asta! Dupăce l-au ucis pe sârmanul Min, acești mizerabili anarhiști, încurajați de succesul lor, au venit aci la Peterhof, să mă urmărească pe mine, Nicolașă, Trepoff, Orlov și Prințul Orlov cel gras.

Conducătorii mișcării au fost arestați ieri, ceea ce a fost foarte bine, având în vedere inspecția de azi. Tu vei înțelege simțimintele mele, draga mea mamă, dacă-ți voi scrie că n'am fost în stare să ies călare nici măcar în afara gardului și asta în propria mea casă — la Peterhof, loc de obicei atât de pacinic!

Roșesc când îți scriu toate acestea, atât mi-e de rușine pentru țara mea și atât de indignat sunt că asemenea lucruri se pot petrece atât de aproape de Petersburg. Din această cauză suntem foarte veseli că putem pleca mâine, într'o croazieră, cu „Standart”, departe de umilință, chiar dacă va fi numai pentru câteva zile.

Ultima fotografie a Țarului Nicolae al II-lea. După cum vedem, e în captivitate și păzit continuu de o companie de bolșevici.

NU SE POATE VORBI DE O UNITATE EUROPEANĂ, SCRIA ȚARUL ÎN 1913.

Bătrâna țarină Maria îi dă de veste în 1916 despre proiectul de pace separată al Kaiserului.

„Suntem mereu flămânzi” scria țarina mamă Maria din lagărul din Crimeea, în ultima-i scrisoare către țar, care se afla în Siberia, prizonier al bolșevicilor, urmând a fi executat curând după aceea, împreună cu întreaga sa familie.

Sud-estul Europei, faimosul „butoi de pulbere” al continentului, intrase într'un al doilea războiu balcanic. Țărite care cu un an înainte se aliaseră împotriva Turcilor, luptau acum între ele, pentru împărțirea prăzii. Profitând de această situație, Enver Pașă, ministrul de războiu turc, redobândi fortăreața-chee Adrianopole, cu o neașteptată ușurință.

La sfârșitul scrisorii sale, cu data de 16 Iulie 1913, Nicolae exprima această profetică frază:

„Nu există unitate în Europa”...

16 Iulie 1913

Ce mizerie este acest războiu balcanic! Lăcomia Bulgariei a atras mânia lui Dumnezeu asupra-i. I-am sfătuit adesea, în cursul acestei primăveri, să fie leali cu aliații lor și să le recunoască drepturile, asupra a ceea ce ei au cucerit. Dar Bulgarii n'au vrut să ne asculte și acum se află într'una din cele mai teribile încurcături.

Sper că Tino (Regele Constantin al Greciei N. R.) va fi înțelept să nu ceară prea mult pentru Grecia. Altfel Austria și Italia ar putea face mult rău țării lui și Serbiei, sub pretextul că ar apăra Bulgaria.

Dar nici restul Europei nu stă mai bine, deoarece a permis Turcilor să-i sfideze, violându-le decizia, în chestiunea frontierei Turco-Bulgare. Toate acestea s'au întâmplat pentru că nu există o unitate europeană — marile puteri neavând încredere unele în altele.

E trist, dar adevărat!

PROPUNERI DE PACE

Țarina-mamă speră că nimeni nu se va lăsa prostiț.

O scrisoare importantă. Țarina-mamă reac-

ționează violent față de tentativele secrete, tinzând către încheierea unei păci separate între Germania și Rusia, care ar fi fost încurajată de Rasputin. În scrisoarea ei din 6 Decembrie 1916, dela Kiew, țarina încearcă să-și convingă fiul să rămâie fidel aliaților.

Toți cei de aci nu ne mai gândim la altceva și nu mai vorbim decât despre propunerile de pace ale Germaniei. El (Kaiserul N. R.) face pe împăciuitorul, aruncând toate răspunderile în spinarea noastră, în cazul că nu acceptăm. Sper că nimeni nu se va lăsa prostiț.

Sunt sigură că vom rămâne fermi alături de aliații noștri și strâns uniți, vom respinge această mână ce ni se întinde, cu atâta generozitate.

După moartea lui Rasputin, în noaptea de 16 Decembrie 1916, relațiunile dintre Nicolae și familia sa devin foarte încordate. Prințul Felix Yusupov, nepotul țarului, în a cărui casă a avut loc asasinarea lui Rasputin fu exilat la una din moștile sale, din provincia Kurek, iar Marele Duce Dimitrie Pavlovici, care se aflase în casa lui Yusupov, în noaptea omorului, fu trimis în Persia și pus în serviciul statului major al uneia dintre armate. Numai cel de al treilea complice, leaderul naționaliștilor extremiști, Purișkievici, fu crușat.

Curând după aceea, membrii familiei imperiale adresa Țarului o petiție colectivă, prin care-i cereau iertarea lui Dimitri. Dar Nicolae refuză, cu aceste cuvinte: „Nu permit nimănui să-mi dea sfaturi. Omorul e crimă. În afară de aceasta știu că mulți dintre aceea, care-mi cer iertarea lui Dimitri, n'au nici ei o conștiință tocmai curată”.

Această ultimă frază face aluzie la proiectul de detronare a țarului, discutat în acea epocă, de către câțiva dintre membrii familiei imperiale.

Țarina-mamă Maria îi scria țarului, din Kiew la 17 Februarie 1917

Dragul meu Nicky,

E atâta vreme de când n'am mai primit nici o veste dela tine, încât mi s'a făcut dor de casă și aș vrea să-ți vorbesc, măcar și în scris. S'au întâmplat atâtea, dela ultima noastră întrevvedere, dar crede-mă, gândurile mele au fost mereu la tine și știu că lunile din urmă au apăsător greu asupra-ți. Aceasta mă îngrijorează și mă deprimă grozav. Știi cât îmi ești de scump și cât de greu îmi vine să nu te pot ajuta cu nimic. Nu pot decât să mă rog lui Dumnezeu pentru tine, să te sprijine și să te inspire a face tot ce-ți stă în putință, pentru binele scumpei noastre Rusii.

Țarina Alix în exil. E bolnavă, nu mai poate umbla decât într'un scaun pentru paralitici și singura-i distracție este lucrul de mână.

Deoarece acum ne pregătim pentru sfânta împărtaşanie și căutăm să ne purificăm sufletele, ar trebui să iertăm celor cari ne-au greșit și să cerem la rândul-ne iertare aceloră că- rora le-am făcut vreun neajuns.

Sunt sigură că-ți dai seama cât de profund ai ofensat toată familia, prin răspunsul tău atât de brutal, aruncându-le în obraz o acuzație înspăimântătoare și cu totul nejustificată.

Nădăjduesc deasemenea din toată inima că vei ușura pedeapsa lui Dimitri Pavlovici, ne mai lăsându-l în Persia, unde clima e cu totul neprielnică șubredei sale sănătăți.

Bietul Unchi Paul (*tatăl lui Dimitri N. R.*) mi-a scris, în culmea disperării, că nu i s'a dat nici măcar răgazul, să-și ia rămas bun dela el, sau să-l binecuvânteze, deoarece băiatul a fost ridicat și expediat pe neașteptate, în puterea nopții. Nu e în firea ta, care ai o inimă atât de bună, să te porți astfel; faptul m'a uimit.

Sper că sunteți sănătoși cu toții. Vă sărut cu nespusă dragoste. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Îți doresc toate cele bune, dragul meu Nicky,

Bătrâna ta mamă, care te iubește.

Următoarea scrisoare reprezintă ultimul contact între mamă și fiu.

Atât revoluția lui Kerenski, cât și acea a bolșevicilor, aprinseseră țara. Nicolae și familia sa erau prizonieri ai Sovietelor, la Tobolsk, în vreme ce țarina-mamă Maria fusese consemnată la Aitodor, în Crimeea, pe moșia fiicei sale Xenia. Mișcătoarea scrisoare a bătrânei țarine către fiul său, pe care n'avea să-l mai vadă, încheie această corespondență.

Aitodor, 21 Noembrie 1917.

Dragul meu Nicky,

Am primit tocmai acum scumpa ta scrisoare, din 21 Octombrie care mi-a făcut mare bucurie. Nu găsesc cuvinte spre a-mi exprima simțimintele și-ți mulțumesc din inimă, dragul meu. Știi că gândurile și rugăciunile mele nu te părăsesc o clipă — mă gândesc la tine zi și noapte și uneori mă doare inima atât de tare, încât îmi pare că n'am să mai pot îndura această stare. Dar Dumnezeu e milostiv — El ne va da putere să îndurăm această teribilă încercare. Mulțumesc Domnului că sunteți cu toții sănătoși și că cel puțin trăiți la un loc, în confort.

S'a și scurs un an de când tu și cu dragul de Alexei ați venit la Kiev să mă vedeți. Cine știa atunci ce ne aștepta și prin câte aveam să trecem? E de necrezut. Trăesc cu frumoasele amintiri ale trecutului și caut pe cât mi-e posibil să uit coșmarul prezentului.

Mișa mi-a scris și el despre ultima voastră întrevvedere, de față cu martori — și despre oribila — și revoltătoarea ta plecare. (*Un cuvânt aci este indescifrabil; e probabil „Kerensky” care se afla de față, la ultima întâlnire a celor doi frați N. R.*)

Îmi pare rău că ți s'au interzis plimbările. Știu cât îți sunt de necesare și ție și copiilor; aceasta este o cruzime de neînțelese!

Eu sunt acum aproape vindecată de o lungă și plictisitoare boală, iar peste două luni voi putea să ies iarăși din casă. Timpul pe aci este foarte frumos, mai cu seamă de câteva zile încoace. Ducem o viață foarte modestă și liniștită și nu vedem pe nimeni, deoarece nu ni se permite să părăsim moșia, ceea ce este o mare plictiseală.

Noroc că sunt aci cu Xenia, Olga și nepoții, cari iau masa pe rând, cu mine, fiecare în câte o zi.

Ei ocupă un mic apartament, deasupra pivniței. Ea și cu Xenia vin să mă vadă în fiecare dimineață și luăm ciocolata împreună, căci suntem mereu flămânde. Alimentele se procură cu mare greutate; ceea ce mi lipsește mai mult este pâinea albă și untul, dar se găsesc uneori persoane amabile, care să-mi trimită: Papa Felix (*Tatăl prințului Felix Yusupov N. R.*) îmi trimite crab și unt, pentru care-i sunt foarte recunoscătoare.

Prințul Shervashide a sosit aci de puțin timp. Mă bucur că-l avem printre noi, deoarece este întotdeauna bine dispus și amuzant, fericit că se află aci și se poate odihni, după ce s'a sbuciumat atât la Petersburg.

Mi-au făcut mare plăcere scrisorile lui Alix și a nepoatelor mele, cari scriu atât de frumos. Le mulțumesc și le sărut pe toate.

Ne gândim tot timpul la voi și nu vorbim decât iarăși și iarăși despre voi.

MAINI RECI

Mama țarului se plânge că încăperile nu sunt suficient încălzite.

Primesc din când în când scrisori, dela Tanti Alix și Valdemar (*fratele Mariei N. R.*) dar întârzie atâta pe drum, încât nu-mi rămâne decât să stau și să aștept. Mi-e dor de noutăți. (*Această ultimă frază e scrisă în englezește N. R.*)

Înțeleg prea bine plăcerea pe care trebuie s'o resimți, citind scrisori și ziare vechi, cu toate că aceste amintiri ale unui trecut fericit, fac să-ți pară mai amar prezentul. Eu n'am nici măcar această consolare, căci mi s'a luat totul, în primăvară, când mi-au rechiziționat casa — toate scrisorile tale, cele pe care le-am primit la Kiev, scrisorile copiilor, trei jurnale, etc., etc., și nimic nu mi s'a mai înapoiat, ceea ce este revoltător. Și pentru ce s'a procedat astfel, aș putea să știu?

Timpul a suferit o bruscă schimbare, s'a pornit un vânt teribil

și temperatura a scăzut la 3 grade. Cu toate că s'a făcut focul în camere, nu e îndeajuns de cald și mâinile-mi îngheață. Nikita l-a văzut pe K., dentistul (*Kastriski dentistul familiei imperiale. N. R.*) Prin el mi-au parvenit vești despre tine. Îmi pare bine că biata Alix nu mai suferă de dinți și că ți-a terminat și ție tratamentul.

Transmite, te rog, dragostea mea tuturor.

Ce servitori ați luat cu voi? Sper că simpaticul Tetridnikoff v'a însoțit. Eu i-am pă-

trat numai pe Yaşkik și Po-

liakoff și nu găsesc destule cuvinte pentru acești oameni atât de cumsecade și atât de credincioși.

La 6 Decembrie (*ziua țarului N. R.*) toate gândurile mele vor fi cu tine, dragul meu Nicky, și-ți trimit cele mai calde urări de bine. Dumnezeu să te binecuvânteze, să-ți dea putere și liniște sufletească și să nu lase Rusia să se prăpădească.

Te sărut cu dragoste. Cristos cu tine.

Mama ta care te iubește.

Fructiune

cu apa de Colonia MON ATOUT face minuni. Răcorește,

înviează, stimulează - e un reconfortant admirabil, o adevărată binefacere pentru un trup moleșit de căldură.

MON ATOUT este o apă de Colonia minunată care răspunde în chip admirabil cerințelor estetice și igienice. Parfumul ei suav și delicat este o adevărată încântare, însușirile ei anti-sudorifice o fac extrem de utilă pentru combaterea transpirației abundente.

Eau de Cologne MON ATOUT — o creațiune a casei „LADY”.

Nu numai pe masa de toaletă, sau în trusa de voiaj, ci și în poșeta Dv. ar trebui să se găsească un flacon mic de Colonia MON ATOUT. ÎN TIMPUL VERII, E INDISPENSABILĂ.

53° LA SOARE
38° LA UMBRA

CALDURI
CANICULARE
CĂLDURI
INSUPORTABILE

MON ATOUT

Lady

O CREAȚIUNE A CASEI...

Alte renumite CHAT NOIR • PERLE DE PARIS
produse: JOCKEY CLUB • JAZZ

IN VĂTĂMINTE DELA VITTEL

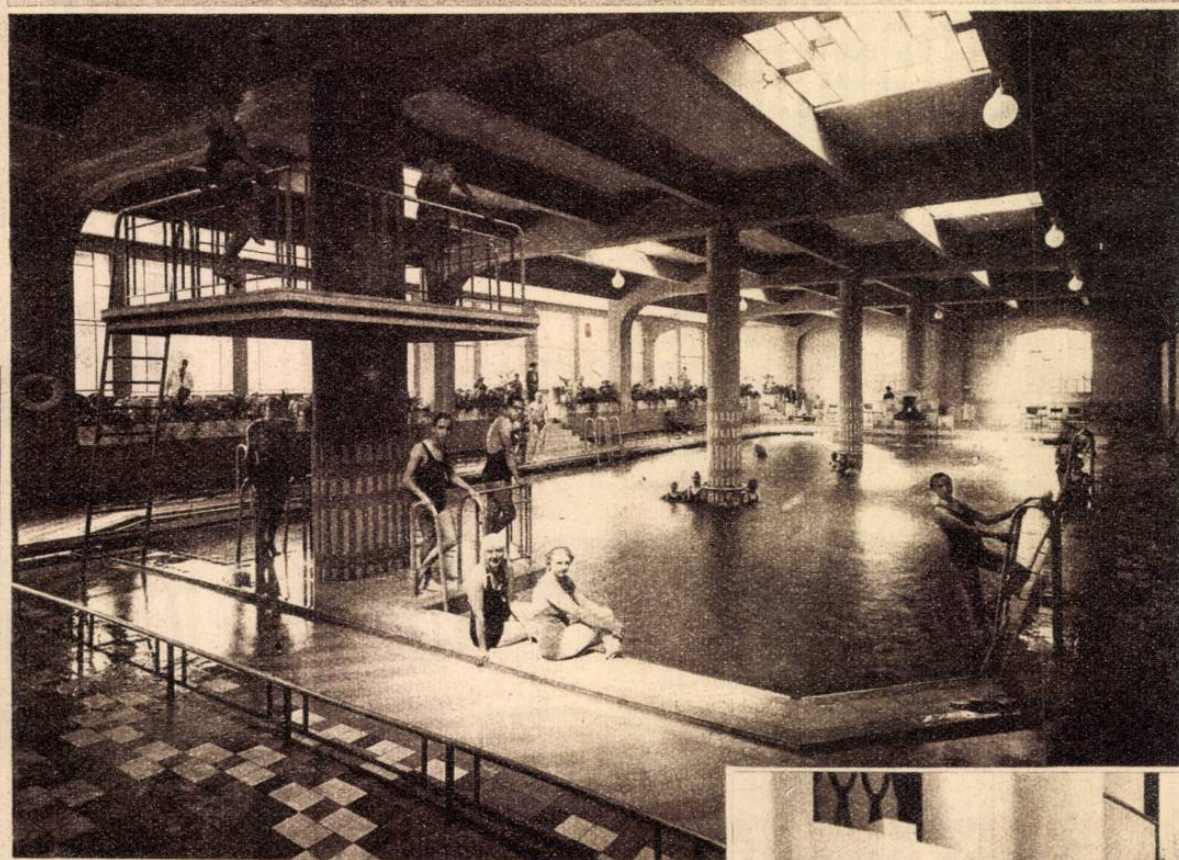
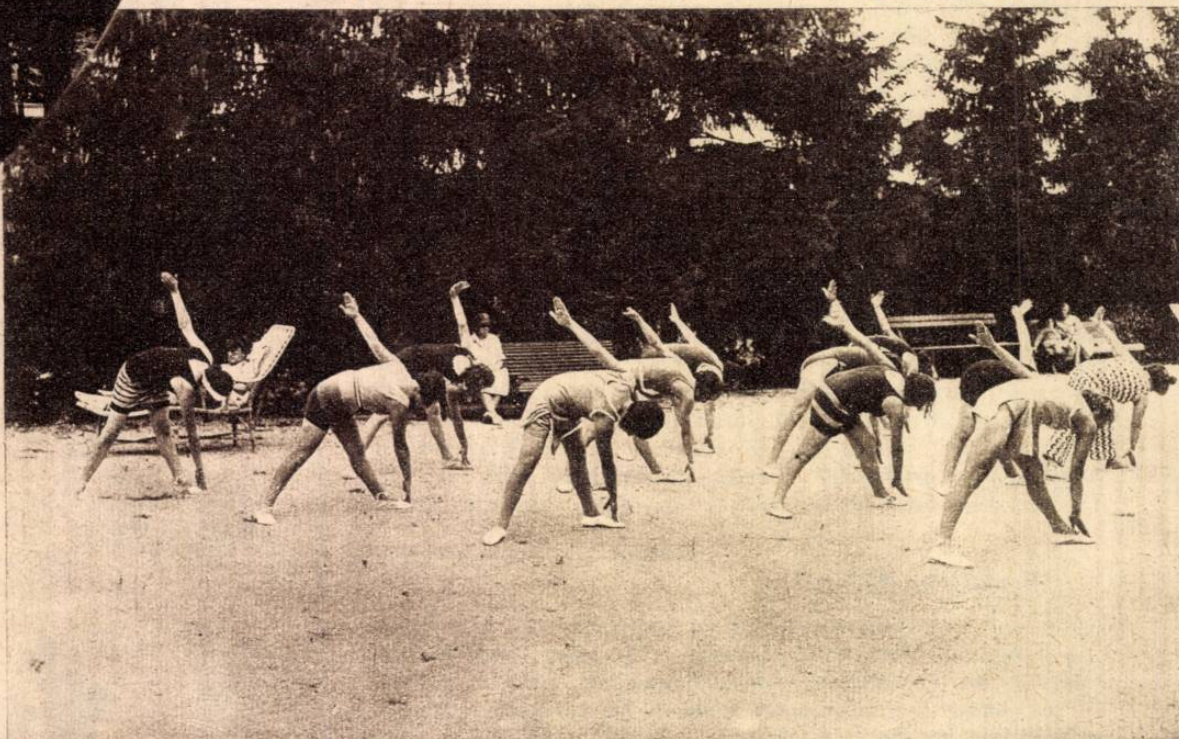
Vittel. Vedere din parc.

In parcul din Vittel, tineretul
ia zilnic câte o lecție de
gimnastică ritmică.

LORENA e una din cele mai frumoase regiuni ale Franței, datorită muncii neîncetate a omului, e o grădină neconținut lucrată și înfrumusețată. Rîurile domoale curg încununate de lunci; canalurile înșiră în lungul lor străji aliniate de plopi; drumurile umbrite de arbori; ogoarele și pășunile înfrumusețate și răcorite de dumbrăvi și boschete; silința încordată a generațiilor de muncitori de pământ a complectat cu gust și pricepere peisagiul primitiv. Vittel era la mijlocul veacului trecut un mic ținut depopulat, cu puține ferme sărace. Câteva izvoare curgeau în șes transformând fânașurile în mlăștini. Pădurile se împuținaseră. Căile de comunicație cu alte centre lipseau. Ca să pătrundă cineva până aici trebuia să întreprindă o adevărată expediție.

La 1854, avocatul Louis Bouloumié cumpără un hectar de pământ și un izvor — izvorul cel mare mineral de astăzi. Toată viața acest om stăruitor, cu puține mijloace și cu bogată energie, a muncit ca să puie în valoare izvorul acesta și altele — pe atunci în stare de sălbătăcie și primitivitate. A muncit el singur, lovind cu cazmaua, ajutat de câțiva lucrători. Opera lui a fost continuată de urmași; proprietatea și-a sporit întinderea; izvoarele au fost captate me-

Minunata piscină acoperită din Vittel. Inno-
tătorii aflați în această stațiune n'au nevoie
să se îngrijească de mersul vremii. Nimic
nu-i împiedică să-și exercite sportul favorit
și pe timp de ploaie.

D-na Bouloumié, sora D-nei
Jean Bouloumié, con-
ducând la o serbare de copii Domnul Mihail Sadoveanu
pe prințul moștenitor al la Vittel.
Marocului, Alteța Sa Mu-
lay Hassan.

todici; s'au deschis grădini, s'au replantat dumbrăvile; s'au tăiat drumuri și aleei. Ambroise Bouloumié adaogă vreme de treizeci de ani o muncă fără răgaz. Pionierul nu găsisese niciun folos în străduința lui; urmașii începeau să culeagă roada.

Astăzi lucrează acolo a treia generație a familiei Bouloumié; exemplu al seriozității și tenacității burgheziei franceze.

Mlaștina dela 1854 e astăzi un colț încântător. Izvoarele sărăcăcioase de atunci forfotesc acum într-o fîntînă puternică pardosită cu ciment și faianță, care alimentează toate secțiile stabilimentului și merg și în comerț. Mlaștina lui Louis Bouloumié dă actualmente, pe an, vreo patruzeci de milioane de sticle de apă care merg în comerțul Franței și al lumii.

Cred că nu e comerț mai bun decât acesta. Însă nu apa e totul; valoarea ei stă în energia, priceperea și munca

Vittel, în parcul copiilor.

La Vittel au avut loc mari concursuri de polo cǎlare. Fotografia noastră înfățișează juriul, având în mijloc pe d-l Mihail Sadoveanu împărțind premiile câștigătorilor.

oamenilor Anul acesta a îngăduit să se creeze aici instalații somptuoase.

Prin stăruința conducătorilor acestei stațiuni, Vittel a devenit astăzi nu numai un stabiliment termal foarte căutat și elegant. Au aici în fiecare an, concursuri de polo cǎlare, alergări de cai, expoziții de cini de rasă, tiruri de porumbei. Teatrul prezintă artiști de primul rang. Vizitatorul găsește pentru combaterea artritisului — boala boțurilor și sedentarilor — fie grădina de exerciții, fie piscina, fie plimbările, fie celelalte practici științifice puse la dispoziție în forma cea mai modernă și cu confortul cel mai deplin.

Între toate mi-a plăcut mai mult, la Vittel, un teatru mic de păpuși pentru copii și o grădină cu jocuri — aparate rezervată exclusiv acestei vârste fericite. Sînt și niște măgăruși simpatici și înțelepți care primblă pe omușori în cariole mici.

Toate sînt bune și frumoase.

Subsemnatul crede că în România sînt colțuri mai încîntătoare și tot așa de folositoare, unde pionierul are de muncit mai puțin; apele acestor localități nu sînt mai prețioase decît alte ape de pe lumea asta; însă aici la noi oamenii se străduiesc să deformeze natura, tind la ciștiguri

mari în timp minimal și fac tot ce trebuie ca să te alunge peste nouă mări și țări. La noi grădinile fermecătoare se găsesc de-a gata: le-a creat Dumnezeu. În țara străină au ostenit trei generații ca să le desăvîrșească. La noi, drumurile de acces sînt în majoritate mediocre; acolo ai șosele asfaltate. La noi toate alimentele sînt îmbelșugate și ieftine; viața în stațiunile noastre însă e scumpă. În Franța kilogramul de carne costă 150 lei și celelalte sînt în proporție, cu toate acestea costul vieții e moderat; căci oamenii acolo se străduiesc pentru comerț nu pentru speculă.

V'aș îndemna să vă duceți acolo nu atît pentru ape, cît pentru învățăminte și oameni. Și v'aș îndemna să vă întoarceți nu supărați de stările de lucruri dela noi, ci cu încredere și nădejde. Căci și oamenii, cu puțină stăruință și cu ajutorul lui Dumnezeu, se pot îmbunătăți, ca să uităm vorba veche și tristă a Moldovenilor: *Bună țară, ră tocmală...*

MIHAIL SADOVEANU

D. Jean Bouloumié, primar la Vittel, nepotul fondatorului stațiunii.

„Harelop”, vila doamnei G. Bouloumié din Vittel.

Cu baza de RADIUM

Iată explicația eficacității excepționale a CREMEI și PUDREI

THO-RADIA

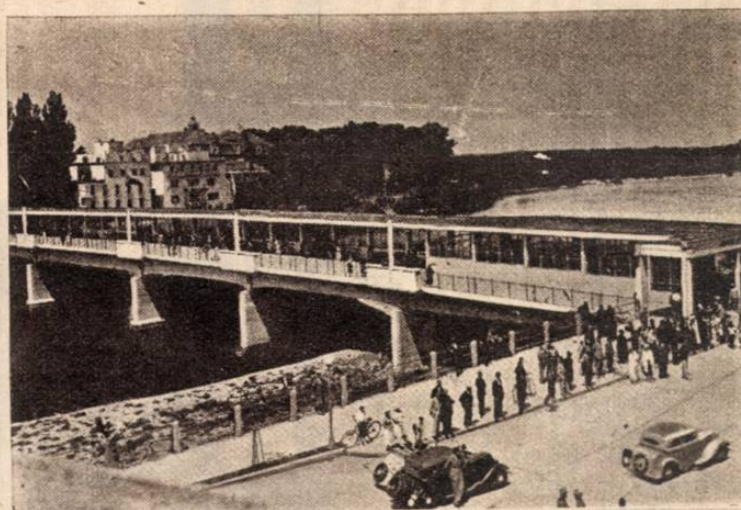
Două elemente active: RADIUM și THORIUM, încorporate în aceste produse după ce ebrele formule ale Doctorului Alfred CURIE, precum și compoziția lor științifică riguros controlată constituie o garanție certă de eficacitate și le asigură o acțiune de înfrumusețare nebănuită.

CREMA ȘI PUDRA THO RADIA

Singurele produse cosmetice aprobate de către Ministerul Sănătății Publice.

Repr. Generală și Depozit: „DEKOLY” Cal. Victoriei, 33 Telefon 4-67.83

O PUNTE PENTRU RHEUMATICI LA BAD PISTYAN

Renumitele băi de nămol din Pistyan, contra Gutei, Rheumatismului și Ischias se află pe o insulă, care este formată din râul Waag, ce vine din Carpați. Orice vizitator trebuie deci să treacă peste acest râu pentru a ajunge la această insulă. Pentru a evita curentul și vântul atât de dezagreabile reumaticilor, Administrația Băilor Pistyan a clădit o colonadă acoperită, care este amenajată cu ape minerale și o preumblare foarte plăcută. Situația însoțită acestei punți a făcut din ea, în timp foarte scurt, locul de atracție a vieții mondene din Pistyan.

AMIC PURGATIV LAXATIV sigur.

În apropiere de Tokio, fete japoneze lucrând douăsprezece ore pe zi într-o țesătorie, pentru suma de 10 sen, zilnic.

RĂZBOIUL

IN EXTREMUL ORIENT

O PROBLEMĂ ECONOMICĂ JAPONEZĂ

Soia dictează
în politica externă
a multor țări

P RIMUL stadiu al invaziei japoneze a trecut. În perioada de efervescentă economică ce a urmat imediat după războiu, lumea a fost inundată de mărfuri japoneze. Dela Colonia Capului și până'n Groenlanda, din Alaska la Capul Horn, dela Gibraltar până'n Tasmania, albi, galbeni, roși și negri, își dădeau banii pe „chilipiruri” fabricate în Japonia, spre marea îngrijorare a industriașilor americani și europeni, cari calculau, calculau și iar calculau dând din cap. Însă publicul își dădu curând verdictul: „Ieftin dar prost”.

Primul atac fusese deci respins și Japonia se alese cu o învățătură: lumea comercială nu poate fi cucerită numai prin ieftinătate. Calitatea iese în cele din urmă învingătoare. Mărfurile fabricanților Japonezi sunt acum de o calitate superioară, iar prețurile relativ ieftine. Acesta este al doilea stadiu al invaziei comerciale japoneze.

Oamenii de stat, financiarul și fabricanții Occidentului, petrec nopți albe, gândindu-se la această concurență a Răsăritului, care este mai mult o enigmă socială, decât o chestiune economică.

Marea dificultate rezidă în diferența dintre felul de viață a muncitorului alb și cea a muncitorului galben. Standardul „beefsteakului” nu poate concura cu standardul „orezului”.

O tânără lucrătoare japoneză se nufumește să câștige 30 de lei pe . Cu această sumă ea-și poate procura toate cele necesare vieții. Fabricanții japonezi moderni au înființat „internate”, care le împiedică pe tinerele fete să-și risipească

princiarul lor salariu pe lux și petreceri. În aceste „mănăstiri industriale”, fetele locuiesc și mănâncă. Ele dorm în încăperi curate și bine aerisite, petrecându-și orele libere în sala de gimnastică, în cinematograful internatului și bibliotecă. Dar toate aceste avantagii nu sunt oferite din vreun spirit de altruism, ele înseamnă un profit pentru fabricant. Fetele n'au nevoie să se mai ducă dela fabrică acasă, economisind astfel banii de tramvai și câte o sută de minute pe zi. Această sumă le e redusă din salariu, iar suta de minute se adaugă la orele de lucru zilnice. În acest fel mâna de lucru se ieftenește cu 25—30 %.

Douăsprezece ore de muncă grea pe zi, sunt prestate pe baza unui regim alimentar format din orez, căruia i se adaugă uneori și puțin pește sărat. Ceeace în Europa ar fi o imposibilitate.

Japonia privește totul prin prisma unui eventual războiu. Deaceia guvernul său a ventilat problema unei alimentații pentru armată și civili. Un „Institut alimentar” a fost înființat la Tokio, pentru descoperirea celei mai bune și mai ieftine alimentații și s'a ajuns la crearea unui „prânz normal”, cu 7 lei de persoană, ce oferă hrană suficientă pentru un muncitor sau soldat.

Orezul, porumbul, grâul și cartoful au fost dintotdeauna hrana de bază, în diferite țări. În cursul ultimului secol, savanții au proclamat superioritatea fizică și intelectuală a națiunilor hrănite cu grâu. Japonezii au dovedit absurditatea acestei păreri. Dar Japonezii nu se bazează numai pe orez. Fiecare mâncare de orez a lor este amestecată sau agrementată cu soia.

Această fasole este un miracol de bogăție nutritivă, conținând hidrați de carbon din abundență, albuminoide și toate vitaminele mai importante. Deci cu 18 lei, un Japonez poate consuma 3000 de calorii pe zi, inclusiv 70 grame de grăsime, din orezul și soia sa. Și aceasta nu este o simplă teorie de laborator. A fost verificată printr-o experiență practică, de sute de ani.

Soia ocupă un loc primordial în preocupările guvernului japonez. De ea depinde prosperitatea națiunii și puterea armatei. Dată fiind prolificitatea populației sale, Japoniei nu-i mai ajung cantitățile de soia, care i le poate da solul său.

Întreaga ei producție se ridică abia la 950.000 tone anual, așa că se vede nevoită să importe. Culturile forțate au avut de rezultat o ridicare a prețurilor, ceea ce trebuia evitat.

Soia a început să dicteze în politica externă a Japoniei. Crearea așa numitei republici independente a Mancuriei, separarea provinciilor din Nordul Chinei și invadarea districtelor Mancuriene — toate acestea pot fi privite ca un rezultat al nevoiei de soia. Mancuria singură produce 5.000.000 de tone

MICUL DEJUN, MASA DE PRÂNZ ȘI CEA DE SEARĂ PENTRU NUMAI 4 LEI ȘI 80 BANI

În Japonia, un institut anume înființat, a constituit un menu zilnic pentru populația săracă, constând din trei porții de orez, trei porții de carne, trei porții de legume, trei porții de sos de soia și o porție de rădăcini hrănitoare, foarte obicnuite la mesele japoneze. Toată rația zilnică nu costă mai mult de 16 sen japonezi, adică vreo 4 lei și 80 bani !

Familie de țărani japonezi la masa de prânz. Principiul fel de mâncare constă din orez.

anual, iar provinciile separate din China, dau o cantitate aproape egală. Aceste cifre vorbesc singure.

Japonia a tras o învățătură din războiul mondial: soldați și civili bine hrăniți formează baza victoriei militare. Într-o producție bogată de soia, Japonia vede o soluție a problemei alimentare. Soia este un factor important în programul de înarmări și pregătirile sale de războiu.

Iar între timp, soia devine un factor din ce în ce mai important, pentru diferite industrii. Uleiul extras din această plantă este utilizat în fabricarea margarinei și a cosmeticelor. E mai ieftin decât untura de balenă, pe care o concurează și a făcut să-i scadă prețul. Celuloza, elementul principal al hârtiei și mătăsii vegetale se extrage din cojile de soia. Pyroxilinul, bază a materiilor explozibile, este unul dintre cele mai importante produse derivate ale bobului de soia. Japonia este astăzi principalul exportator de soia, atât în stare brută cât și sub forma a diferite produse. Ea trimite peste graniță chiar și derivate. Industria cosmeticelor utilizează acum aproape numai făină de soia la prepararea pudrelor de obraz.

Dar soia nu prezintă interes numai pentru Japonia. Acum 10 ani, s'a înființat în Germania un institut special de cercetări pentru cultivarea soiei. Și s'au făcut aci experiențe cu mii de specii diferite, imunizate mai întâi împotriva influențelor clima-

o bază a alimentației de către mulțimi și, cu toate că Parmentier dovedi superioritatea cartofului, bogat în amidon, proiectul său fu respins. Franța rămase o țară consumatoare de grâu și dezavantajele s'au arătat în cursul războiului, când experții au constatat că 40.000 de oameni (adică trei divizii) erau ocupați îndărătul tranșelor cu facerea pâinilor pentru armatele franceze. În afară de aceasta, importul de grâu are influențe defavorabile asupra echilibrului economic al Franței, în genere.

Frederick cel Mare, întrebat ce a făcut pentru a ieși învingător în războiul de șapte ani, a spus unui general francez: „Secretul de a duce cu succes un războiu, pe terenul inami-

terice. Experiențele au dat greș. Germania speră ca în câțiva ani să poată introduce cultura acestei plante în țările din Orientul Europei, pe care să le facă tributare industriei sale, obținând în schimb toată soia de care are nevoie pentru împlinirea programului său militar. Ea se va putea dispensa atunci de grăsimile importate actualmente din străinătate, pentru fabricarea margarinei. Sau poate că Pyroxilinul, este ceea ce urmărește Reichul să extragă, din această fasole a Extrem-Orientului?

Statele Unite și-au dat seama de valoarea soiei cu mult înaintea Occidentului. În Statele din Sud, culturile sale s'au extins considerabil în ultima vreme, ajutate de subsidiile și sfaturile guvernului. Producția sa anuală s'a și ridicat la 500.000 tone. Aci, derivatele și în special celuloza, sunt mai prețuite decât bobul în sine. În Rusia, cultivarea soiei face parte din planul cincinal, figurând la capitolul pregătirilor de războiu. Ea a fost introdusă ca hrană de bază, în cursul manevrelor armatei ruse, cu rezultate foarte satisfăcătoare. Producția soiei a și depășit aci 100.000 de tone, dar numai provinciile răsăritene sunt prielnice culturilor sale. Mancuria este cea mai prolifică sursă. Deci, cine stăpânește Mancuria și Nordul Chinei posedă trei sferturi din producția de soia. Luptele din Răsărit pot fi privite pur și simplu ca o „încercare de acaparare a soiei” și învingătorul va avea un mare avantaj asupra adversarilor săi, într'un războiu viitor. Soia este marea problemă politică a Răsăritului.

Problema aprovizionărilor, în timp de războiu, nu este ceva nou. Oamenii de știință s'au străduit să ajute guvernele țărilor lor, de a o rezolva. La sfârșitul secolului al 18-lea Parmentier, marele savant, a încercat să convingă Franța să înlocuiască supa, prin cartofi. Dar supa a fost întotdeauna considerată ca

Ajutorarea populației sărace și a șomerilor japonezi.

cului, stă în a lua cu tine zece bucătari și câte un spion, de fiecare mie de soldați“

Din recentul războiu abisinian, s'a văzut cu câtă greutate se hrănește o armată, când înaintează într'o țară inamică pustie.

Alimentele trebuiau aruncate din aeroplane.

În toate țările, Statele Majore au acum departamente speciale pentru alimentație. Iar savanții sunt îndemnați să găsească o formulă de esențe nutritive, reduse la pilule, care să permită soldatului să-și poarte rațiile în buzunar. Va mai trece însă timp până la realizarea unei astfel de utopii. Iar până una alta, beligeranții se vor mulțumi cu soia.

F. G.

DINȚII DV. VOR SCLIP CA BIJUTERIILE SCÂNTEIETOARE

Nu vor mai fi pete, nu vor mai fi dinți decolorați

ÎNTREBUNȚAȚI Kolynos. Nu este o pastă ca celelalte - „e cu totul altceva”. Acțiunea sa este cu totul diferită, formula sa este diferită! Acționează asupra dinților îngălbeniți și decolorați, întocmai cum acționează polizorul bijuteriului asupra argintului - Este Iluminați zămbetul DV. cu Kolynos

economică și durează cel puțin de două ori cât pastele de dinți ordinare, deoarece nu trebuie să puneți pe perie decât jumătate din cantitatea obișnuită. Rețineți bine aceasta: Un centimetru aplicat pe o perie uscată este suficient.

Economisiți - cumpărând tubul mare.

„NU TE ȘTIAM ATÂT DE FRUMOASĂ ACUM TE CĂSESC MINUNATĂ”

E adevărat. Când a văzut-o pentru prima oară, tenul ei era respingător. De când întrebuințează pudra Jazz, petele și coșurile au dispărut, porii nu se mai văd, tenul ei a devenit atât de fin și catifelat încât nu-l mai recunoaște ea însăși. Pudra Jazz este într'adevăr minunată. Dealtfel, i-a spus-o și droghistul: această pudră este întrebuințată de mii de femei care se remarcă prin frumusețea tenului lor.

Dureri de cap, nevralgii, arșta, combat sigur cel mai bun antinevralgic

JAWOL

Gutla cu 3 tablete

La farmacii și Drogheri

„Realitatea Ilustrată“ alege patru elemente tinere pentru Teatrul Modern

Am anunțat în numerele noastre trecute instituirea unui concurs pentru alegerea a patru tineri, cu aptitudini de comedie muzicală și comedie, pentru Teatrul Modern de sub direcția domnului Ionel Țăranu.

Din pricina plecării în străinătate a d-lui Ionel Țăranu, concursul în loc să aibă loc la 10 August — cum era precizat — se amână pentru luna Septembrie.

Inscrierile sunt gratuite și se primesc la revista noastră, însoțite de fotografiile concurenților sau concurenților.

Un juriu, a cărui compunere am publicat-o în numerele trecute, va alege dintre concurenții înscrși, doi domni și două doamne — o pereche pentru teatru iar cealaltă pentru comedie muzicală — cari vor iscăli imediat un contract de angajament la Teatrul Modern și vor debuta chiar în toamna aceasta. În afară de cei patru angajați, următorii patru clasificați vor obține în mod gratuit un curs de dramă și muzică, spre a-și desvolta aptitudinile și a putea fi, eventual, angajați.

VIZITÂND PAVILIOANELE EXPOZIȚIEI DIN PARIS

Piața „Concordiei” iluminată strălucitor în timpul Expoziției

Într'un reportaj trecut am notat în câteva fugare linii aspectul unora dintre pavilioanele biruitoare ale expoziției din Paris. Continuăm astăzi descrierea plimbărilor pe care le-am făcut în Expoziție și începem cu pavilioanele țărilor nordice:

La pavilionul Suediei, atenția îți este atrasă de o frumoasă expoziție de picturi moderne și de sculpturi, apoi de tablourile în legătură cu artel aplicate și probleme sociale.

Norvegia are un pavilion al cărui interior este cu adevărat uluitor. Obiecte de artă, încrustări pe sticlă, tablouri, arhitectură religioasă, progres social — iată câteva din lucrurile pe care le-au adus norvegienii la Paris. Mândria țării este însă flota de comerț, pe care o vede în toată evoluția ei splendidă și care lasă impresia că nu există una mai modernă decât ea.

Danemarca n'a căutat să înfăptuiască ceva mare, senzațional sau somptuos. Din contra a dorit ceva simplu, vesel și practic. Și poate cel mai mare merit al arhitectului d. Hvas este că a lăsat atâtea panouri albe, pe care fantezia pictorului Hansen Sikker și-a plimbat în voie penelul, tinerețea și ironia. Mobila, porcelanurile celebre de Danemarca, industria cinematografică, industria tipăriturilor, industria lăptărilor arată câteva din bogățiile țării.

Privind pavilionul Angliei observi că arhitectul Oliver Heel nu și-a amăgit compatrioții. A făcut galerii frumoase, spațioase și luminoase unde și-au găsit așezare standurile tuturor importanțelor industrii engleze, principală activitate a unui mare popor de negustori, precum și arta și farmecul de necontestat al turismului.

Iată aici așezate obiecte de sport, de pielărie, sticlărie, marochinărie, croitoria cu celebra „tăietură engleză”, imprimăria și artele plastice. Domnișoarele engleze își au și ele standul lor în care poți admira aurul african și multe alte curiozități ale Australiei.

Trecând la pavilionul Portugaliei trebuie să spunem că participarea portugheză la Expoziție, organizată de comisarul general Antonio Ferro, scriitorul pe care Parisul îl cunoaște și îl admiră de multă vreme, n'are un caracter comercial. Este un bilanț al vieții, al realizărilor statului portughez, în acești din urmă zece ani, evidențiate complet, simplu, cler și sintetic. Spania, renunțând să organizeze un pavilion comercial născut din colaborarea intereselor particulare, cele trei guverne: al Republicii, al generalității catalane și cel al țării bascilor, s'au unit ca să aducă contribuția regimurilor respective, numai în domeniul artei și tehnicii.

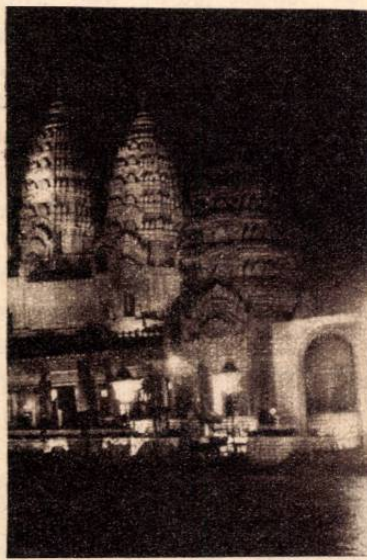
Secțiunea picturii, sculpturii, arhitecturii, gravurii și artelor decorative este emoționantă. Ea constituie un ansamblu puternic și reprezentativ al valorii creatoare a mai multor artiști spanioli, a căror activitate se desfășoară în mijlocul luptelor sălbatice, care le sfășie patria. O expoziție a cărții, una a presei, alta a jucăriilor, ceramicii și dantelelor îmbogățesc cuprinsul acestui pavilion.

Iugoslavia excelează prin pictură și sculptură; Palestina, prin mărfurile ei ne mai întâlnite în alte locuri. Japonia, prin arta și prin culorile ei de basm; Polonia, prin dorința ei de pace, Cehoslovacia, prin arta și tehnica ei. Belgia, prin diamantele și bijuteriile ei de culori nebănuite.

Și cu acest al doilea reportaj, plimbarea prin pavilioane a luat sfârșit. În spațiul redus pe care l-am avut pus la dispoziție n'am putut face o amănunțită descriere a pavilioanelor, așa cum fiecare dintre ele ar fi meritat. Terminând aceste sumare linii nu putem pune totuși punct, fără a exprima și îndemnul următor: Duceți-vă să vizitați Expoziția internațională dela Paris. Sacrificiile pe care ați avea impresia că le faceți pentru a pleca vă vor fi răsplătite în mîit.

REPORTAJ

Expoziția de acum cinci ani și relor.—Nopti pe Sena.—Un

Acum câțiva ani, expoziția colonială se desfășura afară din Paris, în pădurea Vincennes, transformată într-o halucinantă viziune a Africei și-a Asiei Centrale, cu piețe, case și străzi copiate după depărtate modele exotice. Uriașul templu din Angkor, priveliște din „O mie și una de nopți”, se înalță încă în amintirea noastră cu

sutele de turnuri și ferestre cu drumul păzit de balauri, ducând spre scările-i monumentale.

Edificiu care nu-și găsește echivalent în Europa și care, în Indiile franceze, doarme în mijlocul junglei, copleșit de arbori centenari, bântuit de șerpi și de maimuțe, templul din Angkor domină cum am spus, feeria amintirilor noastre.

Anul acesta, expoziția s'a înfipt în însăși inima Parisului. Incepând din piața Concordiei și până dincolo de Passy, fluviul și-a acoperit țărmurile cu zeci și zeci de pavilioane, chioșcuri, grădini. Cu jertfe mari, cele mai multe țări europene și-au construit palate în cari au adunat mărturia bogăției lor și-a eforturilor făcute în ultimii ani, spre a-și bine merita locul sub soare.

În aceste vremuri de egoisme naționale, de înarmări și supra înarmări, de amenințări, de conferințe peste conferințe menite să împiedice o nouă încăierare generală, expoziția universală din Paris e binevenită. E simbolul unei concurențe fecunde între popoare, în muncă, înțelegere și admirație reciprocă. E turnul și pavilionul Păcii, cari domină din piața Trocadero desfășurarea de forțe, elanuri și întreceri, din vale, e divinitatea tutelară care binecuvintează toată această sinteză de civilizație modernă. „Pace vouă”, spune Franța întregului glob. Acesta e tâlcul și bucuria anului 1937.

lumini, focuri de artificii, jerbe de foc fășnind din unda rece, în azur.

Cascade de flăcări colorate curg din turnul Eiffel, sporind feeria malurilor cu mii de lampioane... Trec modernele „vedete”, încărcate de vizitatori, din piața Concordiei, sub fiecare pod prefăcut în castele de lumină, până unde Parisul e întunecat și se reîntorc la picioarele

colosului de fier înfipt acum o jumătate de veac în Câmpul-lui-Marte: turnul Eiffel e centrul expoziției. Sub picioarele lui, furnică zeci și zeci de mii de oameni, veniți din toate colțurile lumii să contemple panorama simbolică, sinteza continentelor.

Rusia Sovietică și Germania nazistă, stau față în față, înalte, mândre, amenințătoare.

Pavilioanele lor, cari se înfruntă în centrul expoziției, cuprind mostrele ultimelor creațiuni, statistici, imnul progresului, gloria conducătorilor, tot ce poate constitui o propagandă elocventă, în inima Occidentului.

În Parisul tuturor armoniilor, al măsurii, al evoluției lente, solide — cele două edificii ale unor națiuni tinere, puternice, ambițioase, strigă două note de forță, de voință aproape barbară.

Poate că este o fericire pentru lumea civilizată faptul că cele două mari împărății au regimuri diferite și nu se pot înțelege. Ce-ar fi dacă într-o bună zi o pace unanimă s'ar așeza între ele? Vai de liniștea lumii și, mai ales, vai de popoarele mici rătăcite printre ele!...

In centrul Franței, în împrejurimile orașului Bourges s'a ivit de la o vreme un vrăjitor numit Ben - Abakuk, care face minuni. Vindecă oameni și vite, alungă norii de grindină ridicând mâinile spre cer, iar celor cari nu cred în el le poruncește să facă tot felul de năzbâtii. Unui flăcău care-l batjocorea i-a poruncit să

treacă a doua zi prin sat împingând un butoiu. Trei jandarmi cari îl săcăiau s'au pomenit umblând cu bicicletele pe cap, așa cum le poruncise el în ajun.

Ben Abakuk — pe adevăratul său nume Pierre Muller — nu e un cioban ca Petrache Lupu al nostru. Nu știe nimeni de unde vine. A picat, într-o bună zi, într-o căruță de bălci, unde locuiește împreună cu soția și cei șase copii ai săi și s'a împrietinit cu toți țăranii din împrejurimi, fiindcă e un om de treabă și-i scapă de multe necazuri. Nu e sat în care să nu fi vindecat câțiva bolnavi. Are în ochi o putere ciudată.

E îmbrăcat ca târgoveții, își rade barba și mustața, dar poartă o chică lungă și bogată până la umeri.

cea de azi. – Examenul popoa-
Petrache Lupu al Franței

Va primi în curând al șaptelea moștenitor, în
așteptarea și bucuria a douăzeci de sate.
Deocamdată, bunul vrăjitor stă la răcoare; a
fost condamnat la o lună închisoare pentru
„rebeliune contra forței publice”. Pare-se că
e răsbunarea celor trei jandarmi pe cari i-a
pus să umble cu bicicletele pe cap. A făcut
de răs autoritatea locală și lucrul acesta trebuie
aspru pedepsit l..
Dar oamenii din douăzeci de sate nu vor să
primească osânda.
Cu primarii în frunte, au făcut jalbe să se

dea drumul vrăjitorului atestând nu numai buna
lui purtare dar și minunile lui.
Până azi, nu se știe ce vor hotări autoritățile
supreme și până la ce măsuri de salvare a
mântuitorului lor vor ajunge oamenii din împre-
jurimile orașului Bourges.
Iată dar că nu numai în ținuturile dunărene,
dar și în centrul Franței luminate, mai există
oameni cari cred în minuni. Fiindcă oameni
cari fac minuni nu există nicăieri...

VICTOR EFTIMIU

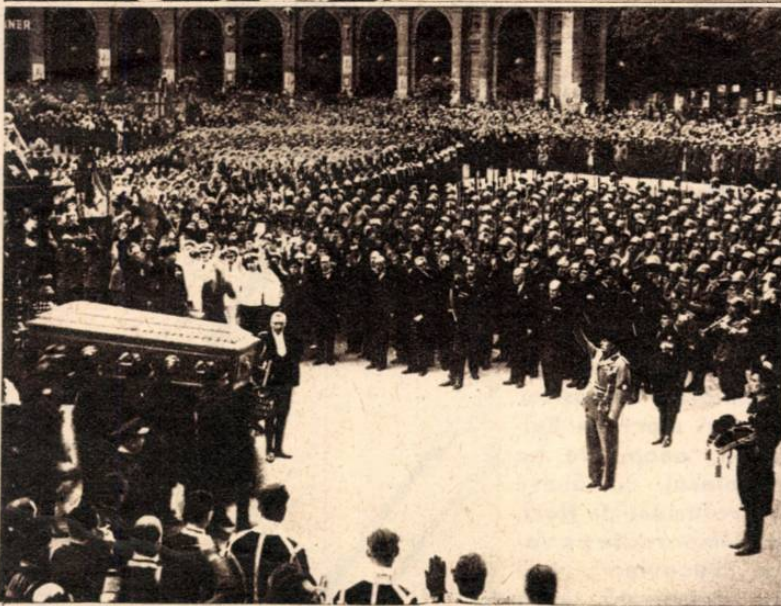
FUNERARIILE LUI GUG-
LIELMO MARCONI

Marconi a murit la 20
Iulie, în locuința sa din
Roma, în vârstă de 63
de ani. Corpul său ne-
însuflețit a fost expus
în aula Academiei Re-
gale din Roma.

LA INMORMÂNTAREA
MARCHIZULUI GUGLIELMO
MARCONI A PARTICIPAT
ȘI DUCELE

Sicriul cu rămășițele
pământești ale lui Mar-
coni a fost transportat
în Basilica Santa Maria
Degli Angeli din Roma.
La intrare a fost salutat
de către Mussolini și
celelalte personalități
oficiale.

UN DIPLOMAT DEMIS DIN
PRICINA ACESTEI FOTO-
GRAFII !

La München a decedat de
curând fostul trimis al Ger-
maniei în Irlanda, dr. Georg
Dehn. Plecarea sa din Dublin,
în 1934, și mutarea sa în
București, a fost mult regre-
tată. Câteva luni mai târziu
s'a aflat însă că a fost re-
chemat din Dublin, din pri-
cina acestei fotografii, în
care sărută inelul nunțului
irlandez. La vederea ei, d.
Hitler ar fi spus că acest
gest nu este destul de „demon”
pentru un diplomat german.
Dăm aci fotografia care a
adus după sine demiterea
d-rului Georg Dehn.

Ați putea digera ușor

această
masă?

In acest caz
Magnesia Bisurata
vă va ajuta.

Un stomac normal ar trebui să
digere fără nici un inconve-
nient mâncărurile cele mai grele
cari intră în meniu. Totuși, cu
vârsta digestia devine o funcție
din ce în ce mai delicată și unele
precauțiuni speciale sunt necesare
pentru a evita consecințele, căci și
masa cea mai simplă poate să nu
fie prielnică stomacului. Chiar
mâncând cumpătat, puteți suferi
de dureri de stomac; acestea însă
pot fi evitate cu ușurință, dacă
luați o mică doză de Magnesia
Bisurata după fiecare masă.

Cauza durerilor Dv. este de obi-

cei o aciditate excesivă: însă Mag-
nesia Bisurata va neutraliza în
câteva minute orice exces de aci-
ditate, va opri fermentațiunile, va
calma mucoasele iritate și va face
digestia sănătoasă și normală. Ar-
surile plenitudinea, vărsăturile, a-
creala sunt indicile unei digestii
defectuoase, pe care nu trebuie să
o neglijați, deoarece funcționarea
anormală a stomacului poate să
aibă repercusiuni asupra ficatului,
rinichilor și intestinelor Fiți pre-
văzători și la cea mai mică jenă
digestivă luați Magnesia Bisurata

MAGNESIA BISURATA este de vân-
zare în toate farmaciile și drogeriile
cu Lei 75. Formatul mare mai economic
Lei 110.

MAGNESIA
BISURATA

Logal
iti ia
DURERILE
acute și cronice de:

- Reumatism * Gută
 - Sciatică * Nevralgii
 - Gripă * Dureri de șale
 - Răceli * Dureri de cap
- Vindecă garantat!
- La Farmacii și Drogerii.
Produs elvețian. Lei 12.-, 52.-, 130.-

DOAMNELOR !
Vopsitul părului, în cele mai fru-
moase culori naturale precum și on-
dulațiuni permanente, execută ire-
proșabil Coaforul François, Strada
Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

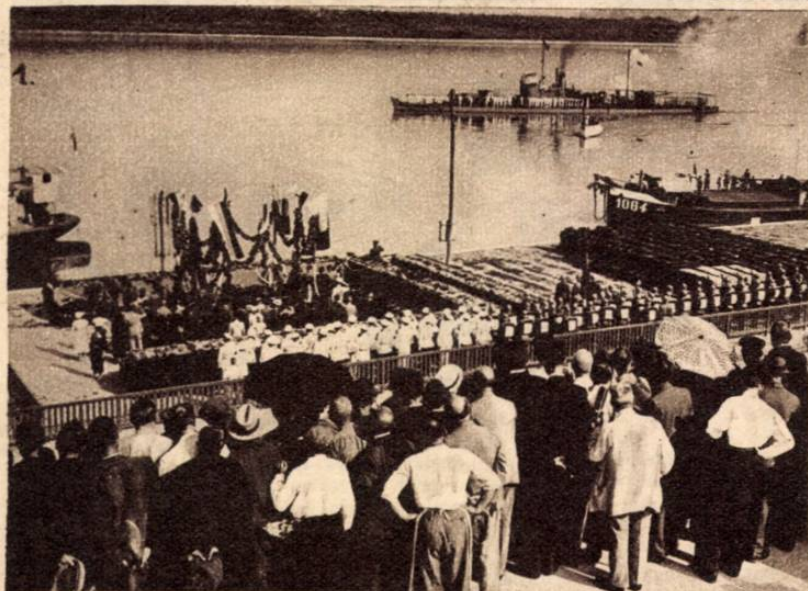
PURGATIV IDEAL
PURGEN[®] BAYER
LĂCUT-SIGUR
RAPID

DOAMNELOR !
AȚI SCĂPAT
DE O MARE GRIJE
NUMAI IN 10 MINUTE
SCHAMPOO SEC
MIORIN
VĂ SPALĂ PĂRUL
FĂRĂ APĂ, FĂRĂ SĂPUN
INDEPĂRTÂND GRĂSIMEA
ȘI MĂTREAȚA
Cereți la Farmacii și Drogherii
SCHAMPOO SEC, MIORIN

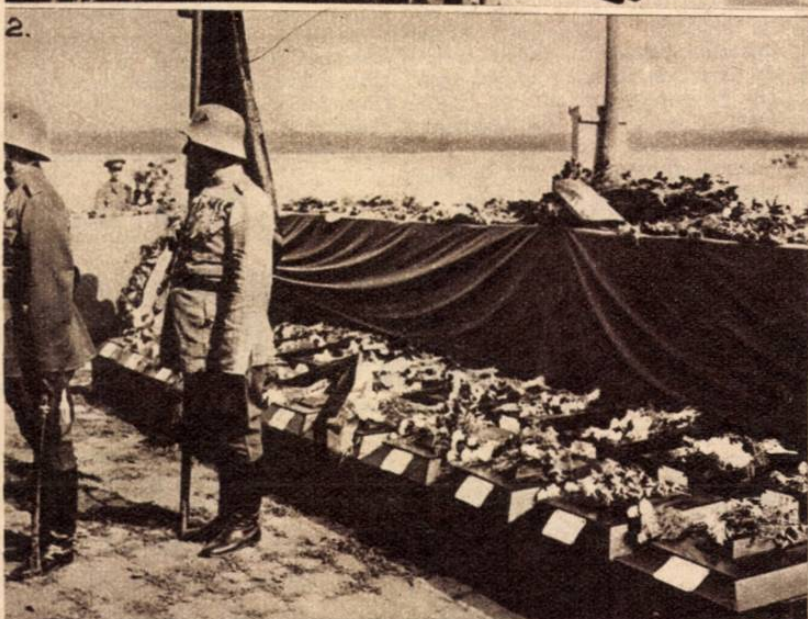
Dr. ELISABETA MOLNAR
MEDIC STOMATOLOG
Fost asistent la clinica
universitară din Cluj
BOALE DE GURĂ și
CHIRURGIE DENTARĂ
Proteză, tehnică moder-
nă, coroane de porțelan
București - str. Brezoianu, 29. Et.
Consult.3—6 Telefon 4660

Dr. ELISABETA MOLNAR
MEDIC STOMATOLOG
Fost asistent la clinica
universitară din Cluj
BOALE DE GURĂ și
CHIRURGIE DENTARĂ
Proteză, tehnică moder-
nă, coroane de porțelan
București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult.3—6 Telefon 4660I

PIOASA SOLEMNITATE DELA RUSCIUC ȘI GIURGIU

Din inițiativa soc. „Cul-tul Eroilor” și în cadrul unei solemnități înălță-toare a avut loc Dum-nică 1 August a. c., în prezența autorităților bulgare și române re-patrierea celor 164 sicrie conținând ose-mintele a 1274 ostași români, ofițeri, sub-ofițeri și soldați morți în războiul pentru în-tregirea neamului (1916-1918).

1. La Rusciuk, sicrie-le cu osemintele cel-lor 1274 de eroi, morți în Bulgaria, în timpul serviciului re-ligios, oficiat de că-tre I. P. S. Mihail mitropolitul Rusciu-kului.

2. La Rusciuc, în tim-pul serviciului re-ligios. Garda de o-noare bulgară în fața sicriilor eroilor iden-tificați.

3. La Rusciuk soldați bulgari transportă sicriele cu oseminte, pe vasul românesc.

4. Cele 160 sicrie cu osemintele ostașilor români morți în Bul-garia, acoperite cu tricolorul românesc și profuziune de flori, sunt imbarcate pe va-sul „Bucovina”, care se îndreaptă spre Giurgiu.

5. Cortegiul pe stră-zile Giurgiului, spre Mausoleu,

6. Sicriele cu osemin-tele eroilor iden-tifi-cați.

7. Armată bulgară trăgând salve în o-noarea eroilor ro-mâni la imbarcarea pe vas.

10 LEI

ANUL XI No. 551

11 AUGUST 1937

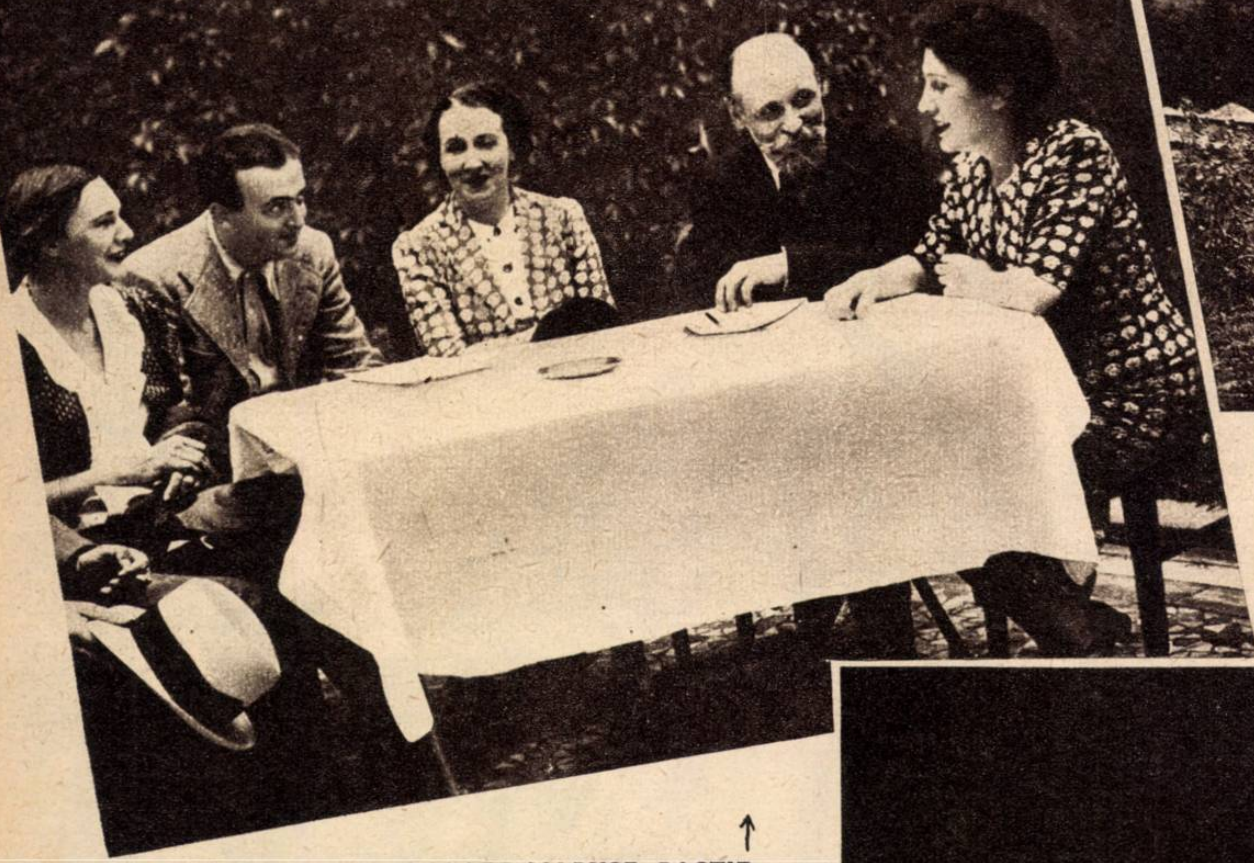
REALITATEA

ILUSTRATA

FRUMOASA VILEGIATURISTĂ
S'A ASCUNS IN DOSUL UNEI
STANCI ȘI SE FERESTE DE
VALURILE SPUMOASE
ALE MARII

ACTUALITĂȚI ÎN ȚARĂ

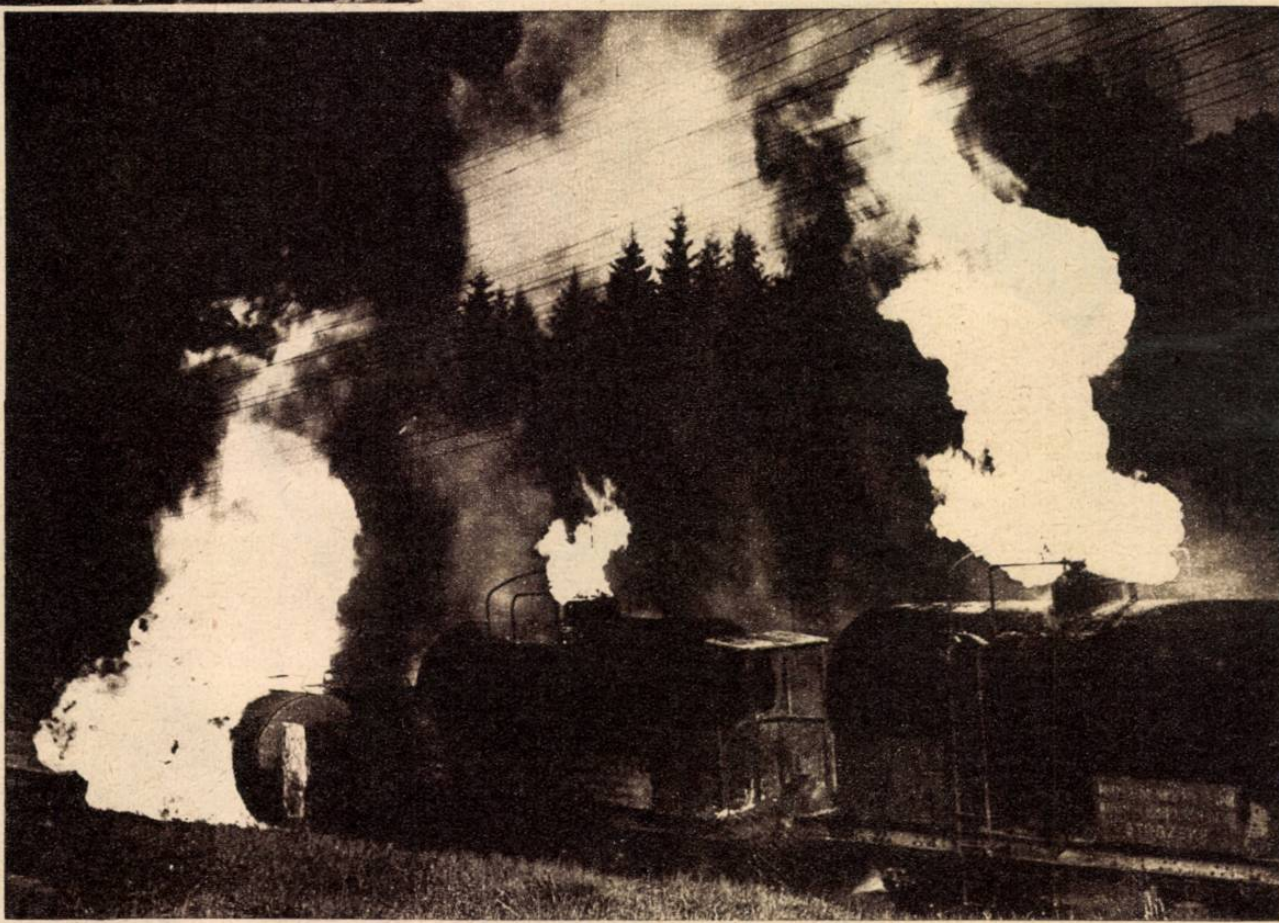
VIZITA CELEBREI AVIATOARE MARYSE BASTIE

Celebra aviatore franceză Maryse Bastie a sosit săptămâna trecută în capitală. Fotografia noastră o înfățișează pe reputata sburătoare (prima în dreapta), împreună cu pasagera ei aviatorea Carlyse, întreținându-se cu ziaristi români.

VALEA TIMIȘULUI ÎN FLĂCĂRI

Un tren de petrol a deraiat în apropiere de Predeal și a luat foc. Focul s'a întins și asupra pădurii învecinate. După o muncă de câteva ore focul a putut fi stins, evitându-se astfel un mare dezastru. Fotografiile noastre au fost luate puțin după incendierea cisternelor și a pădurii.

VILEGIATURA ÎN CAPITALĂ

Bazinul Lido, cel mai central și cel mai elegant dintre piscinele Capitalei, își continuă din plin activitatea, așa cum vedem în fotografia noastră.

BĂTĂLIA DELA MĂRĂȘEȘTI

Reproducerea pe care o publicăm aci este după o pictură datorită d-lui colonel în rezervă Roman Rădulescu, care a participat la bătălia dela Mărășești, în calitate de comandant al garnizoanei V-a.

EROI CĂZUȚI PE FRONT ÎN BULGARIA, ADUȘI ÎN ȚARĂ

Săptămâna trecută au fost aduși în țară 1274 de eroi, căzuți în timpul războiului, în Bulgaria. Fotografia noastră înfățișează transportarea unui sicriu de erou, după sosirea în gara de Nord.

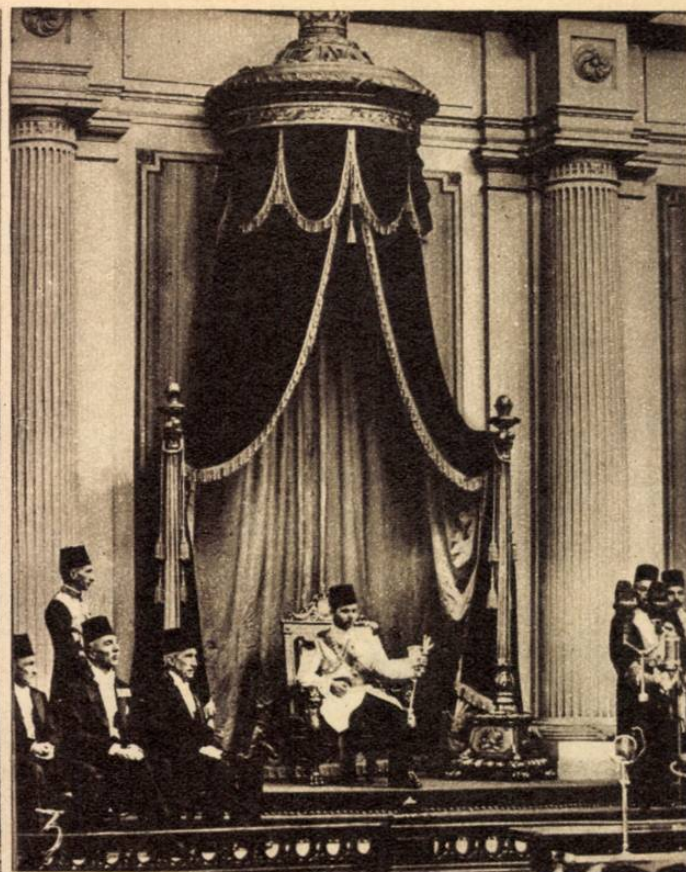
A preveni

Și ruinarea dinților Dv. trebuie s'o preveniți prin întrebuințarea zilnică a pastei de dinți „Odol”.

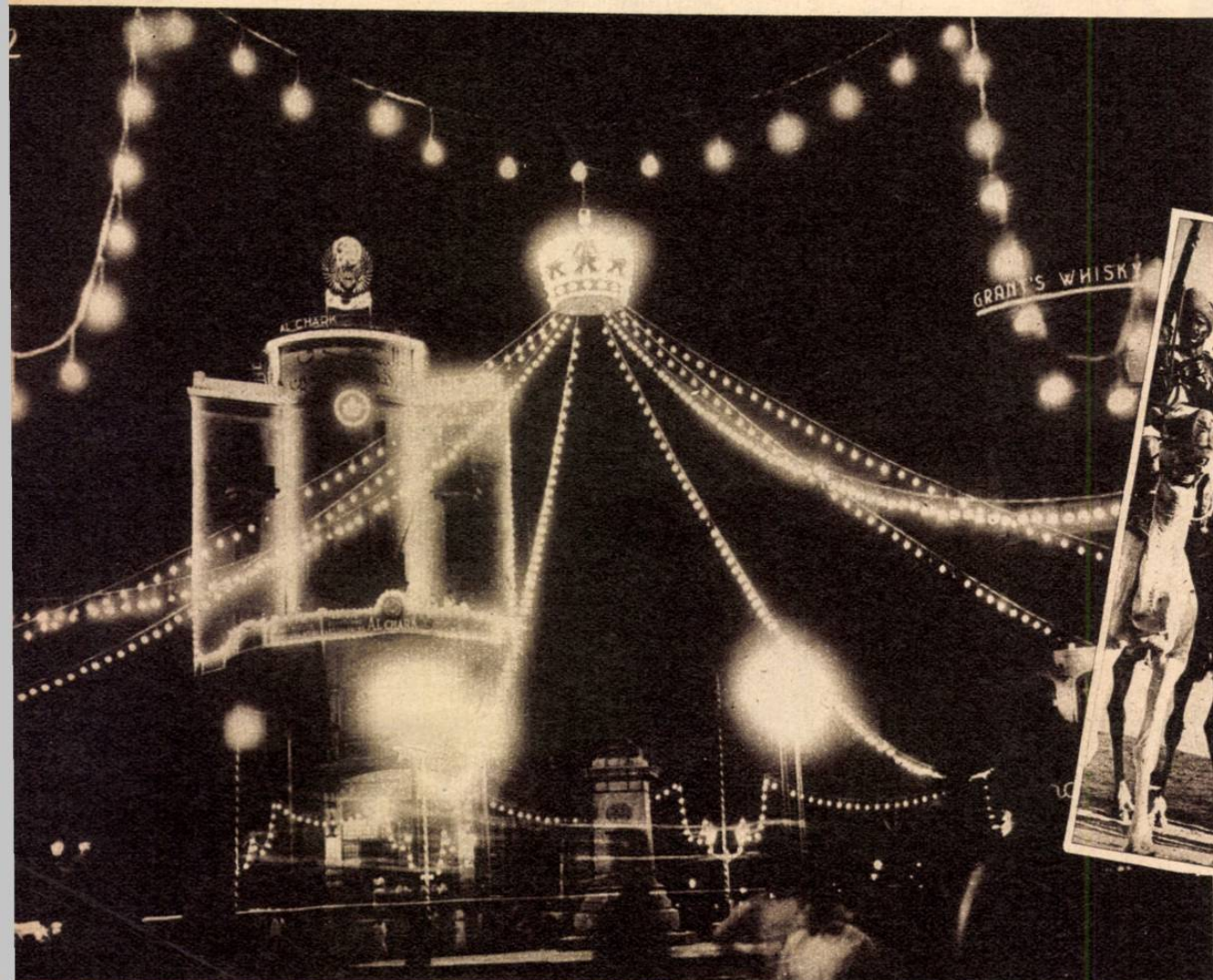
Pasta de dinți Odol înlătură urâtul strat galben de pe dinți, fără a ataca smalțul lor, căci pasta de dinți Odol este mai moale decât smalțul dinților. Totodată pasta de dinți Odol este înviorătoare și are un gust delicios. Pasta de dinți Odol este un mijloc excelent de împropătare și înviorare, mai cu seamă vara pe vreme de arșiță.

Întrebuințați cât puteți de des de mai multe ori pe zi, pasta de dinți Odol, pentru îngrijirea dinților Dv.

INCORONAREA REGELUI FARUK AL EGIPTULUI

În cadrul unor solemnități de mare strălucire a avut loc încoronarea tânărului rege Faruk al Egiptului. Fotografiiile noastre înfățișează: 1) Fotografia luată în Parlamentul egiptean, după încoronarea regelui Faruk. În dreapta, spre stânga Suveranului, membrii guvernului și primul ministru. 2) Feerica iluminată nocturnă a orașului Cairo, în ziua încoronării. 3) Regele Faruk în timpul ceremoniei încoronării. 4) Conducătorul și acoperișul trăsurii, care a condus pe rege Faruk dela palatul Abdin spre Parlament. 5) O parte din trupele de cavaleri pe cămile ale armatei egiptene, în timpul repetițiilor care au avut loc pentru încoronare.

↑ UN PROECTIL URIAȘ PENTRU ATOMI

Sub tancul în formă de pară, care are 30 de picioare în lățime și 47 picioare în înălțime, s'a construit un laborator de cercetări în două etaje sub care se găsește o fântână adâncă de 20 de picioare până la pământ. Proiectul pentru atomi va avea o forță electrică de 5000 volți și o viteză de 100.000.000 mile pe oră.

RECORDUL BĂTRÂNILOR

D. Toichiro Ito care are 110 ani și este cel mai bătrân om din Japonia, a făcut o ascensiune pe muntele Fuji în compania vice-amiralului Toshita Iwamura în vârstă de 72 de ani. Se pare că acesta este recordul mondial al alpinismului pentru bătrâni. Fotografia noastră îl înfățișează pe d. Toichiro Ito în costumul tipic al acelor care urcă pe muntele Fuji.

↓ EXCELENȚA SA DANSEAZĂ

Președintele Mexicului Lazaro Cardenas, care apare foarte rar în societate, dansează, în fotografia noastră, cu nevasta unui soldat, în cadrul unei serbări care a avut loc în cazarmă, cu prilejul zilei armatei.

↑ ROOSEVELT DIN PLASTILINĂ

Un caricaturist de 22 de ani al unei gazete din New-Orleans a expus această admirabilă caricatură din plastilină, înfățișând pe președintele Roosevelt. Succesul acestei caricaturi a fost atât de mare, încât autorul ei a primit permisiunea de a o prezenta singur președintelui.

Eleganța NU
SE POATE
ÎNVĂȚA....

dar se poate căpăta

dacă veți adopta ciorapul „ADY” 101.

Universitatea vă poate învăța medicina sau avocatura.

Armonia mișcărilor însă, eleganța firească a unei femei de superioară distincție o veți avea numai, dând toaletelor Dv. sublinierea fineței imateriale a ciorapului

O CAPO D'OPERA

FAPTELE SĂPTĂMÂNII

MIERCURI. — MĂZGĂLITURA COPILULUI

Citiți „Amintirile” lui Ion Creangă și vă veți convinge că singura mare realitate a copilăriei este: joaca. Priviți cum aleargă slobod mînzul cu coada fuilor și isbește vîntul cu copitele, urmăriți trînta între o pîsă-cuță și un fir de ață, sau monologul mărîitor al cățelului când mușcă piciorul mesei și vă veți da seamă că joaca e cel mai puternic instinct al copilăriei. Mulți meșteri, zidari de teorii, au căutat să afle rostul acestei libere sbengueli a copilului. „Joaca e rezultatul prisosului de energie, copilul care mănîncă mult, se joacă”

— au crezut unii. „Joaca e manifestarea anarhică a energiei, care trebuie disciplinată” au decretat alții. Iar copilul a continuat cu joaca, dupăcum l-au învățat îngerii, în timp ce învățații se străduiau să stoarcă, din grămada lor de teorii, pilula de înțelepciune pentru mintea copilului.

Dar adevărul le-a scăpat printre degete, pentrucă n’au văzut că și copilul bolnav, cățelușul lihnit de foame, sunt mistuiți de de un dor: joaca. Abia mai târziu, s’au dumirit unii, că sufletul copilului nu trebuie tîlmăcit după înțelegerea celor maturi. Și au înțeles, că joaca e manifestarea întregii lumi a copilului. Noi, dacă vrem să cunoaștem copilul, trebuie să pătrundem rostul acestei manifestări. Educația, învățătura, școala trebuie să-și ia seva din pămîntul împodobit de flora imaginației copilărești. Acesta e principiul unei bune grădinițe de copii și trebuie să rămîna firul conducător al școlii.

De aceea, socotim nu prea fericită dispoziția Ministerului Artelor de a da pe mîna gravurilor și desenatorilor autorizați ilustrarea cărților de școală. Ilustrarea e un lucru mai greu decît alcătuirea unei cărți de școală. Atenția copilului se îndreaptă, în primul rînd, asupra „pozei”, care-l atașează de carte. Dar odată hotărîrea luată, pictorii și gravorii să se inspire de la desemnul-joacă, de la toate mîzgăliturile copiilor, înainte de a fi disciplinați de regulile artei desemnului. Dacă vor ști să descâlcească ghemotocul mîzgăliturii copilărești, ei vor da copilului „poze” neuitate.

JOI. — SANCTIUNI

A fost odată un împărat cu numele de Selassie Haile, sau cam așa ceva, care domnea peste o țară — Abisinia. Dintr’o neînțelegere, pe care nimeni n’a putut-o lămuri, Italia a pornit războiul împotriva Abisiniei. Socotind împăratul Albionului că dreptatea e de partea lui Selassie, a căutat să împiedice aprovizionarea Italiei cu cele necesare pentru război. Sfatul țărilor, ascultînd dorința Albionului, a hotărît să nu vîndă Italiei nici un strop de benzină, nici un dram de fier. Popoarele au hotărît, așa dar, să „aplice

sanctiuni”. Europa vorbea de sanctiuni, dar pe toate drumurile mărilor și ale apelor, Italia primea și fier, și benzină, și tot ce-i trebuia pentru războiul cu Selassie. După ce războiul s’a terminat, iar s’au adunat popoarele și au hotărît „ridicarea sanctiunilor”. Astăzi, Selassie se odihnește pe Coasta de azur și spune copiilor, povestea cu sanctiunile.

Stăvilirea speculei alimentelor e însoțită de același cântec. Autoritățile anunță sanctiuni, iar speculanții continuă războiul împotriva publicului consumator. Văzînd că sanctiunile n’au efect, autoritățile s’au gîndit să aplice... noi sanctiuni. În afară de sanctiuni penale, vom avea și sanctiuni administrative. Se vor anula contractele de închiriere comercianților speculanți, se vor retrage autorizațiile comercianților ambulanți „neadmițându-se

nici-o excepție” cum scrie ordonanța. Așa dar, sanctiuni în toată regula. Totuși... prețurile nu se încrucișează, niciodată, cu sanctiunile. Iar publicul consumator, cetînd ordonanțele, se gîndește, cu jale, la soarta lui Selassie Haile, care în loc de armată, a avut... sanctiuni.

VINERI. — DIPLOMAȚIA FOOTBALULUI

Există o cupă a Europei Centrale, pentru care a luptat și puternica noastră echipă Venus. După lupte și eiminări au rămas pe cîmpul de bătaie trei echipe, *Lazio* (Italia), *Ferencvaros* (Ungaria) și *Austria*. Vine *Ferencvaros* la Viena și mănîncă bătaie cu 4—1. Prin urmare, Austria e o echipă tare. Pleacă Austria la Budapesta și încasează 6 goluri (6—1 pentru *Ferencvaros*). Să bați cu 4—1 și să încasezi, peste o săptămînă 6—1, nu e natural, pentru o echipă mare. Așa zisa surpriză e prea mare, ca să fie logică.

S’a aflat, pe urmă, că victoria a fost aranjată pe cale diplomatică. Dacă ieșea Austria, ea nu putea lupta cu *Lazio*, pentrucă relațiile sportive între Austria și Italiei sunt rupte. În urma „victoriei” diplomatice, echipa ungară, a intrat în finală și Cupa a revenit ultimului învingător.

Adversarii sportului jubilează. Se știe că diplomația a intrat în arena istoriei, când oamenii s’au mai cumînițit. Diplomatul e un arbitru, care flueră cînd jucătorul e gata să tragă un shot, e spiritul comercial, care ia locul celui războinic. Dacă spiritul diplomatic-sportiv dela Viena va contamina sportul din lumea întreagă și rezultatele se vor aranja între culise, atunci va începe apusul epocii noastre atletice. Sportul își va fi trăit traiul, iar sportivii își vor fi mîncat mîlaiul.

SĂMBĂTĂ. — CALUL ȘI OMUL

Cazul s’a întîmplat la Budapesta. Un șomeur ca toți șomeurii obosind să tot bată la porțile fabricilor, a apelat la mila cailor. Hămesit de foame, zdrobit de oboseală, fără adăpost, omul s’a furișat într’un grajd. Intins pe niște saci, se uita la caii, ce moțăiau în picioare. Mirosul ovăzului îi gîdilă nările și-i stîrni toată foamea, adunată de atâtea zile în stomac. Intinse mîna, luă un pumn de ovăz și încercă să-l mestece. Caii treziți de pofta omului, nechezară ușor. Peste un minut, caii și omul ronțăiau ovăzul, strîvind ușor tăcerea nopții.

De-atunci, masa comună îi înfrăți.

Hoinărînd, toată ziua, pe străzile Budapestei, șomeurul se oprea la stațiile de trăsuri, unde caii și birjarii își mai așteaptă clienții. Pentru un pumn de ovăz nimeni nu te ia la bătaie. Așa că dejunul și cîna, omul nostru și-l lua în grajd, iar prînzul îl ciupea în oraș. Odată problema hranei rezolvată, șomeurul simți că e om, nu numai cal. Incepu să se cultive. Frecventa cursuri gratuite, cetia cărți împrumutate și viața i se păru mai ușoară ca niciodată. Astfel, el trăi, incognito, patru ani de zile. Intr’o bună zi, fu descoperit de poliție. La început, nimeni nu-l crezu. Interogatoriul meșteșugit al poliției căuta să dea de urmele unui subversiv. Nimeni nu înțelegea psihologia de ovăz a fostului... om-șomeur. Caii nu puteau fi citați ca martori, doar birjarii îl salvară. În sfîrșit, după ce lumea se dumiri, interveni și presa. În interviul acordat corespondentului ziarului „Corriere della Sera” mîncătorul de ovăz spune: „Niciun birjar nu mi-a refuzat un pumn de ovăz. Niciun cal nu m’a mușcat. Caii și birjarii sunt niște ființe admirabile”.

DUMINICĂ. — DRAMA FAMILIEI

Prima dragoste e hotărîtoare pentru formarea părerii bărbatului despre femeie. E numai o jumătate de adevăr. Originea misoginismului, a disprețului multor bărbați pentru femei, trebuie căutată cu mult înaintea primei dragoste. Căsnicia părinților creează întreaga tonalitate sufletească a copilului și, implicit, părerea despre femeie. August Strindberg, a cărui operă e o formidabilă acuzare a femeii, Schopenhauer, pentru care femeia e „un animal care trebuie bătut, închis și hrănit” au fost, în copilăria lor, martorii dramei conjugale între părinții lor.

Nimic nu trece neobservat pentru copilul, care înțelege, judecă, ia parte și suferă intens la orice neînțelegere între părinți. Nici nu bănuim cîtă otravă se adună în sufletul copilului, care se joacă în timp ce părinții se ceartă. Mulți copii, distrați, neatenți în clasă, retrăesc, în bancă, scenele de-acasă. Nimeni nu-le observă turburarea. Copii sănătoși, capabili, devin nervoși, abătuți, leneși, din cauza atmosferei de-acasă. Furtuna i se ascunde în fundul sufletului și izbucnește, mai târziu, cînd e copt și destul de tare, ca să ia o atitudine în viață. Copilul mai slab, mai impresionabil, reacționează mai curînd.

Astfel, ziarele relatează că un elev de clasa V-a al unui liceu din Craiova, impresionat de certurile fără sfîrșit dintre părinții săi, s’a spînzurat într’o magazie din curtea locuinței. Tatăl, aflînd de sinuciderea fiului său, și-a tras un glonte în tîmplă. Gazetele nu ne spun ce-a făcut mama. Ciudat! A cui e vina morții copilului? Probabil a ambilor părinți. Ce-ar spune părinții dacă ar afla că profesorii se ceartă, la școală, în fața elevilor? Pentru copii ar fi un prilej de mare bucurie. Drama familială, însă, otrăvește, pentru totdeauna, sufletul copilului.

Orizontul Europei s'a în-
seninat, — așa cel puțin
anunță ziarele. Războiul
din Spania e pe cale să
fie lichidat, Italia se împacă
cu Anglia. Mediterana va
fi curățată de bastimentele
de război și bubuitul tu-
nului va fi înlocuit de
elocința diplomaților la
Geneva.

De unde atâta optimism?
Abia eri, telegramele ves-
tiaufurtună și peste noapte,
vânturile și-au schimbat
direcția. Explicația: Intre
d. Mussolini și Cham-
berlain, prim-ministrul
Angliei, a avut loc un
schimb de scrisori. Cică
premierul Angliei ar fi

trimis d-lui Mussolini o scrisoare, în care îi declară, că e
gata să recunoască cucerirea Abisiniei, libertatea Italiei de a
ține o flotă în Mediterană, etc. etc. Ducele ar fi răspuns în
aceiași termeni, că e gata să-și retragă voluntarii din Spania,
că nu are intenția să baricadeze drumurile Angliei spre India,
etc. etc. Scrisorile nu le-a cetit nimeni, dar șoaptele sunt
suficiente, ca să dea aripi optimismului gazetăresc.

N'o să dăm noi sfaturi eminentilor bărbați de stat ai Angliei
și Italiei și nici nu vom da lecții de politică internațională,
gazetarilor.

Le vom supune atenției, telegramele din același număr al
gazetei, care anunță schimbul de scrisori.

Anglia fabrică tunuri, avioane pentru un milion de lire pe zi.
Agenția telegrafică din Anglia anunță, că Marea Britanie va
avea în curând, cea mai puternică flotă aeriană. Din Italia
vine vestea că se fac mari manevre, cari dovedesc formidabila
forță armată a țării. Și atunci, ne întrebăm. Dacă un tratat,
o convenție, semnată, poate deveni un petec de hârtie, dară
mi-te o scrisoare, care nu angajează pe nimeni. Vorba unui
diplomat celebru: „Războiul e aproape, numai când se
vorbește prea mult de pace“.

MARTI. — MĂCELĂRIA

Măcelarul meu a oficiat,
eri, peste o hecatombe de
pleahuri sângerânde. În
halat alb și scufie, el mâ-
nuia satârul prin coapse
fragede de viței, spinteca
burți trandafirii și ataca
jumătăți de bou. Pe masa
largă, bătută cu tablă, al-
tar modern închinat Molo-
hului cu pofte în veci ne-
satisfăcute, capetele de vi-
țel aveau ochii sgâiați și
botul cu buzele resfrânte.
Până'n seară, vițeii au dis-
părut. Mădularele tăiate,
cu o finețe de chirurg,
mușchii, antricoatele au
pornit în toată mahalaua
să fiarbă în oale și se sfă-
râie pe tava. De pe gră-
râie pe tava. De pe gră-

tarele, așezate la porțile restaurantelor, un fum cu miros ranced
înălța, spre cerul încropit, ultima răsuflare a cărnurilor.

Prin grădini și în cârciume, oamenii așteptau să-și potolească
pofța stărnită și să astâmpere năvala tuturor sucurilor trupului.
În prăvălia lui măcelarul își curăța altarul cu apă și rumeguș.
Suvițele de sânge închegat se desprindeau de pe tablă, rămă-
nând o clipă strânse între ele. Apoi s'au resfirat, și s'au topit
în apă.

Mai târziu l-am văzut pe măcelar la cârciumă, pipăind cu pri-
cepere profesională, câteva antricoate, fragede, pe cari și le
ordonase pentru grătar. Privia cu satisfacție la clienții din
cârciumă, cari topiau în saliva lor sălbătăcită, bucăți din „marfa“
lui. A doua zi dimineața, pe când ulița se trezise de mult,
măcelăria stătea închisă. Prin ușa cu zăbrele de fier, pătrundea
în stradă un miros acru. Geamul nespălat avea străluciri de
curcubeu. De o sfoară atârna un cap de vițel, ce-și turtea
botul de sticla murdară. Pe o buză încrețită, o pată de sânge
închegat, păstra, încă, ecoul unui muget sugrumat.

B. IOSIF

Regele Victor Emanuel al Italiei a vizitat recent expoziția pentru asistența
copiilor, deschisă la Roma. La intrare în expoziție, Suveranul a fost întâmpinat
de un grup de copii, așa cum vedem în fotografia noastră.

preparați
roșiile
totdeauna
cu
untdelemnul
SPHINX

ACEASTĂ
MARCĂ VĂ GARANTEAZĂ O
CALITATE SUPERIOARĂ ȘI CONSTANTĂ

CITIȚI

MAGAZINUL

pe luna August

160 pagini 25 lei.

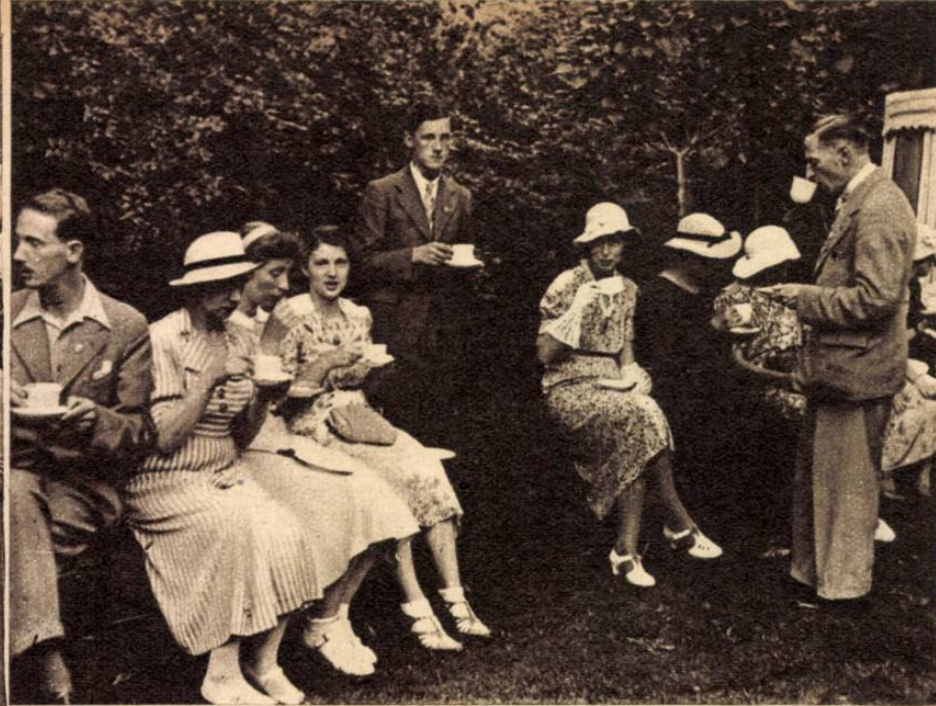
MEMBRII TURING CLUB-ULUI DIN PRAGA IN ROMANIA

Printre numeroșii străini care ne-au vizitat țara în această vară se află și membrii Turing Club-ului din Praga. Fotografia noastră îi înfățișează pe oaspeți în fața muzeului militar.

DESVELIREA STATUII LUI DECEBAL

La Deva, în cadrul unei solemnități deosebite, a avut loc săptămâna trecută desvelirea statuii lui Decebal. Fotografia noastră înfățișează autoritățile, având în mijloc pe d. Valer Pop, în fața statuii.

La Hunedoara a avut loc săptămâna trecută punerea pietrei fundamentale la primele oțelării ale statului. Fotografia noastră a fost luată în timpul solemnității.

RECEPȚIA IN ONOAREA OASPEȚILOR ENGLEZI LA LEGAȚIA BRITANICĂ

Ministrul Angliei la București a organizat în parcul Legației Britanice un „Garden-Party” în onoarea studenților englezi care au sosit în țară. Fotografia noastră a fost luată în timpul Garden-Party-ului.

CAMPIONII NAȚIONALI AU RELUAT ANTRENAMENTUL

Venus, echipa campioană a țării, a reluat săptămâna trecută antrenamentul, în vederea match-urilor pe care le va susține în curând. Fotografia noastră a fost luată la primul antrenament.

STUDENȚI ENGLEZI IN EXCURSIE IN ROMANIA

Un grup de studenți englezi au sosit săptămâna trecută în Capitală. Grupul studenților englezi a venit să viziteze frumusețile țării noastre. Fotografia noastră înfățișează pe studenții englezi pe peronul gării de Nord.

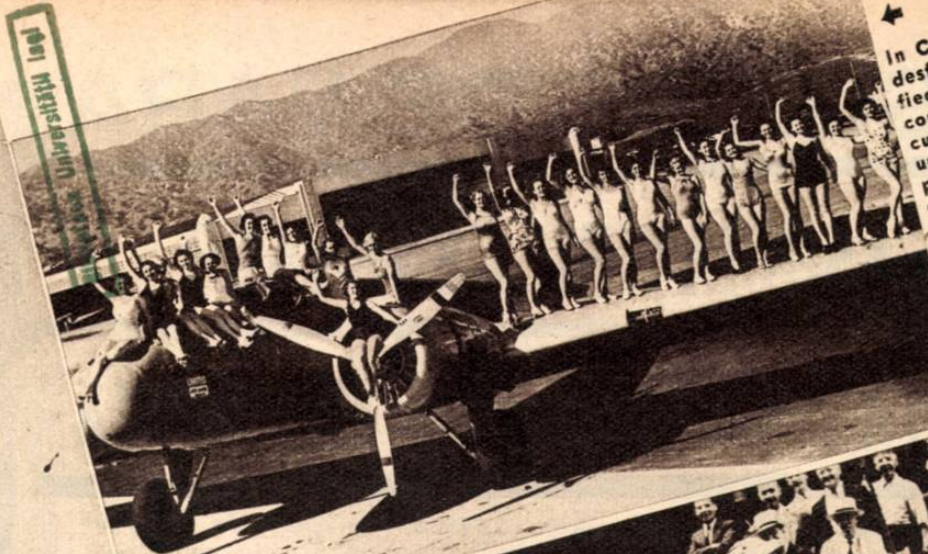

Iată în fotografia noastră patru frumoase candidate, premiate cu prilejul unui recent concurs de frumusețe, care au avut loc la New Jersey, în Statele Unite. Cele patru alege sunt vesele și ex-prima prin su-râsul pe care-l afișează în fața reporterului fotograf, bucuria reușitei.

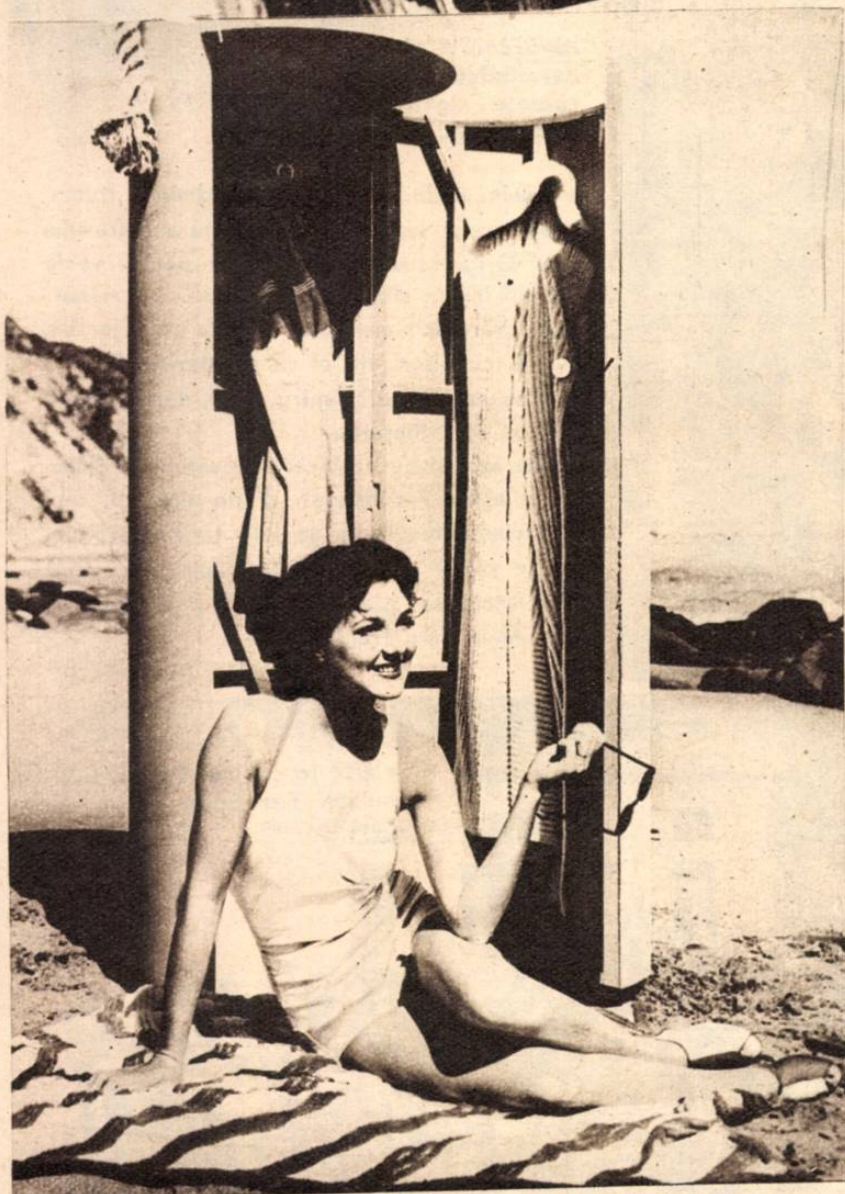

Măști de Universitatea lui

În California se desfășoară în fiecare an un concurs urmărit cu multă pasiune de marea public, pentru alegerea unei „Miss America”. Fotografia noastră înfățișează grupul candidaților pe aripile avionului care o va purta pe câștigătoare la Atlantic-City.

Pe străzile Philadelphiei a stârnit multă curiozitate apariția acestei biciclete, pe care pot merge odată șase persoane. Bicicleta este un tip vechi care a fost scos din naftalină cu prilejul unei festivități. Bicicliștii se-au pus toți mustați mari, pentru a fi în atmosfera timpului când a fost construită bicicleta.

Jean Parker, fermecătoarea vedetă a Hollywood-ului își transportă în fiecare dimineață pe plaja dela Santa Monica cabina pe care o vedem în fotografia noastră și unde se găsesc frumos aranjate toate vestimentele de care are nevoie. Cabina este foarte ușoară și este transportată chiar cu automobilul vedetei.

UN SOMN LINIȘTIT ȘI FĂRĂ PARAZIȚI, CU:

FLY-TOX

CURSURILE DE VARĂ

ALE ASOCIAȚIEI GENERALE

A INVĂȚĂTORILOR DIN ROMÂNIA

CU scopul de a îmbina folositorul cu plăcutul, cursurile de vară organizate de Asoc. Generală a Învățătorilor din România, s'au ținut anul acesta la Piatra Neamț, de unde învățătorii au făcut apoi numeroase excursiuni prin împrejurimi.

Alegerea a fost fericită căci în Piatra a trăit și povestitorul Calistrat Hogaș, care a știut să descrie atât de frumos locurile pe unde-a colindat, și Gheorghe Asachi, cu tipărița lui.

Măicuța Sofica, nepoata povestitorului Creangă, pe prispa casei, unde și-a petrecut copilăria lonică.

Învățătorii au avut prilejul să recitească operele acestor scriitori.

Iar, în zorii unei zile, cu cer azur și munți în ceață, excursioniștii au poposit la Cheile Bicazului, la acest minunat și fermecător loc de odihnă, unde mâna omului n'a avut ce căuta. Totu-i natural, totu-i dela sine și nimic dela om. În ziua de 20 Iulie, învățătorimea dela cursurile din Piatra Neamț, a poposit în satul Humulești, la casa povestitorului Creangă, unde s'a ținut o frumoasă manifestație, semn al recunoștinței și înțelegerii pentru Ion Creangă, care a fost învățător. Aci au găsit pe bătrâna nepoată a lui Creangă,

măicuța Sofica, îngreunată de ani și de muncă. De aci, învățătorii au pornit cu mașinile la Cetatea Neamțului, așezată la o înălțime de 400 m. La poalele muntelui curge liniștit, cum spune legenda, pârâul Nemțisor, ducând cu el atâtea amintiri. Pe ruinele vechei cetăți, la a cărei poartă a bătut cândva Ștefan în miez de noapte — dascălii satelor au intonat cântece patriotice, iar un pui de străjer, fiul unei învățătoare, a recitat de pe turnul din partea de răsărit, poezia „La moartea lui Ștefan”. După masă, excursioniștii au vizitat mănăstirea Neamțului, unde se aflau Mitropolitul Nicodim și Episcopul Gheronț. La ora 5, mașinile au staționat în fața mănăstirii Agapia, la acest locaș de închinăciune și

Prin Cheile Bicazului cu un învățător cehoslovac

↑ Cu ciobanii Gheorghe și Niculae la cabana de pe Ceahlău.

Învățătorii excursioniști pe ruinele Cetății Neamțului.

smereenie, unde nu știi ce să admiri: frumusețea locului sau minunata pictură a zugravului Nicu Grigorescu, care a lăsat pentru vecie talentul lui, în sfinții de pe ziduri. La mănăstirea „Văratec” am putut admira acest loc de odihnă, cu bisericuța al cărei interior din aur, face să nu mai uiți pentru vecie, darurile boerilor ce au înființat-o.

Ultima excursiune s'a făcut la muntele Ceahlău. Un prilej de reconfortare și de alpinism, căci ascensiunea făcută, a dovedit tăria fiecăruia. De pe vârful marelui al Ceahlăului, am putut privi Moldova până la Nistru și Dunăre, iar spre Apus, țara Transilvaniei.

V. GHETȚE

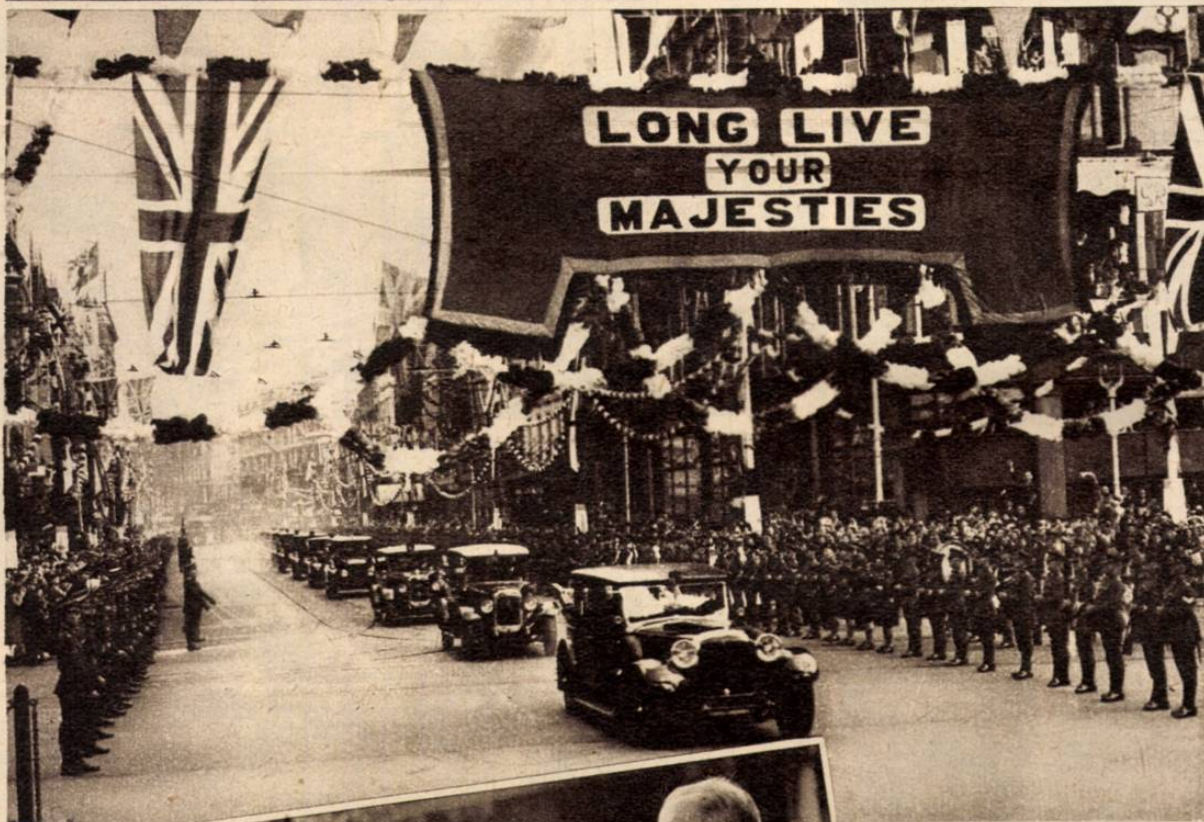

La mănăstirea Neamțului, episcopul Gheronț s'a fotografiat în mijlocul grupului de excursioniști.

○ vizită la schitul Tarcăului în munții Tarcăului.

TURBURĂRI IN IRLANDA CU PRILEJUL VIZITEI PERECHEI REGALE BRITANICE

Cu prilejul vizitei suveranilor Angliei în Irlanda, republicenii irlandezi au provocat unele incidente destul de serioase. Fotografiile noastre înfățișează: 1) Primirea suveranilor Angliei la Primăria din Belfast. 2) Automobilul cu suveranii Marelui Britanii străbătând străzile frumos pavuate, din Belfast.

SOSIREA COMANDANTULUI SUPREM AL CERCETĂȘIEI LA CONGRESUL MONDIAL DIN OLANDA

Fotografia noastră înfățișează pe lordul Baden Powell, comandantul suprem al cercetășiei, vizitând tabăra celor mai tineri cercetăși din Olanda. Lordul Powell a sosit la Haga pentru a participa la jamboreea mondială a cercetășiei care a fost inaugurată de regina Wilhelmina.

CUPA DAVIS S'A INAPOIAT IN AMERICA

Prin victoria obținută de finala cupei Davis de către echipa americană care a învins reprezentativa Marelui Britanii, Cupa Davis a trecut din nou oceanul, după ce timp de 10 ani aparținuse europenilor.

Fotografia noastră înfățișează pe cei doi căpitani ai echipelor americană și engleză, trăgând la sorți ordinea match-urilor înainte de disputarea finalei.

MARE SPECIALITATE ALBITURI DURABILE ȘI GARANTATE

*La Vulturul de Mare
cu prestele în ghiare*

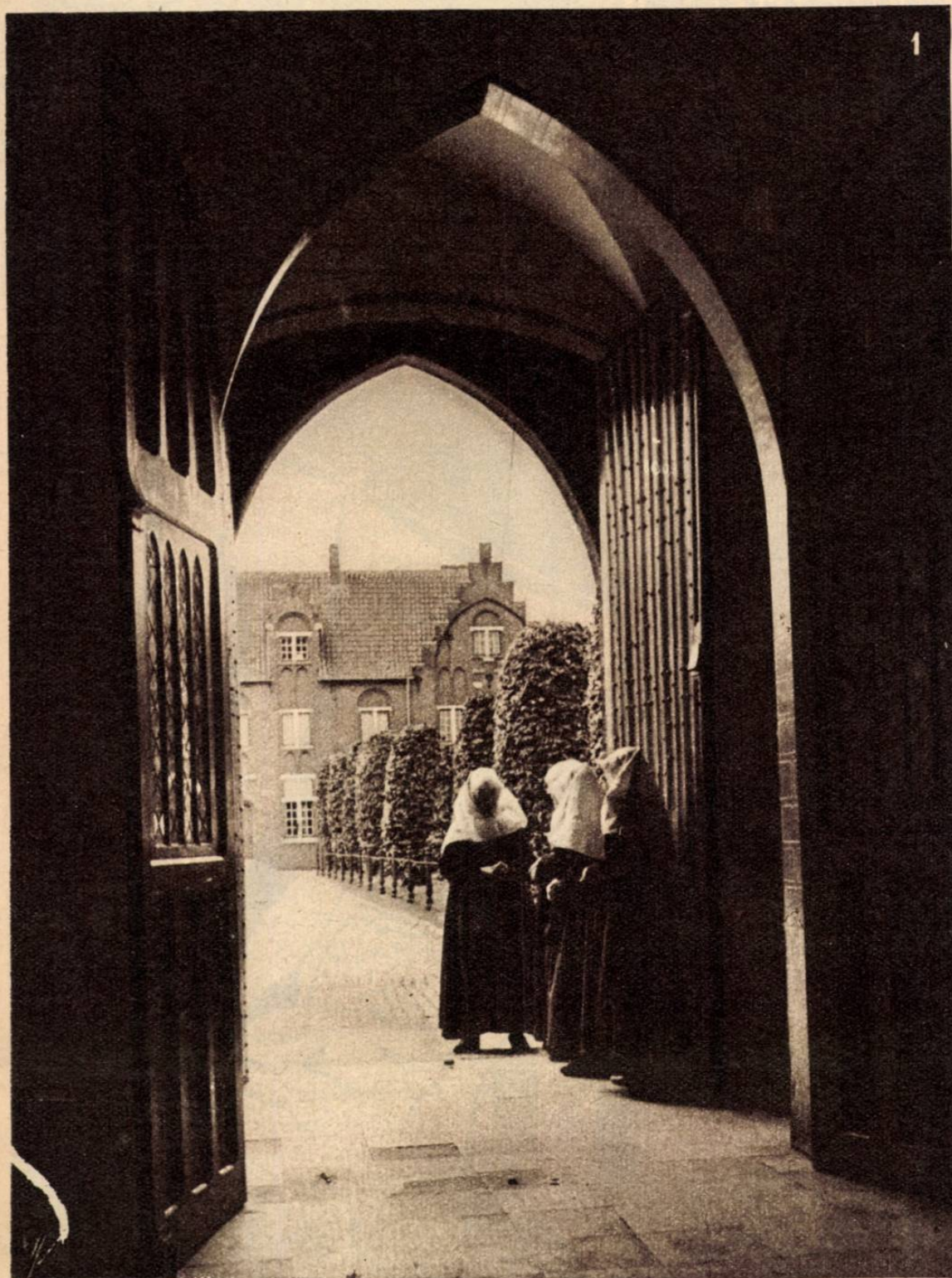
Theodor Atanasiu & C. S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

AMIC

**PURGATIV
LAXATIV
sigur.**

DE UNDE NE VIN DANTÉLELE VAL

Călugărițe care nu s'au făgăduit lui Dumnezeu, orașul „începătoarelor”

IN secolul al 13-lea s'a instituit în Brabantul de Sud o asociație re de femei care — fără să devină propriu zis mirese ale lui Ch se îndatorau să ducă o viață evlavioasă și de binefacere. Ac numiau „începătoarele”.

Asociația aceasta cuvioasă, alcătuită din fete tinere, femei măritate și era foarte răspândită în evul mediu, și dăinuiește și astăzi încă în Gand. Fotografiile noastre arată viața acestor „începătoare” în Gand, unde s două așezări de-ale lor. Sunt două adevărate orașele în cuprinsul marel fiecare înconjurat de un zid puternic. Aceste două așezări adăpostesc loc cam vreo 600 de „începătoare”, cărora le este îngăduit să se oricând îndărăt la viața liberă sau să se mărite.

Viața într-o asemenea așezare de „începătoare” nu înseamnă o renunțare bunurile materiale; toate începătoarele sunt pe deplin stăpâne pe bun averea lor. Ba multe din ele trăiesc chiar din veniturile proprii, care confiscate de nici-un fel de regulament al ordinului. Ele plătesc — ca toți cetățeni — dările. După moartea lor, averea pe care eventual o a urmașilor din familie, așa cum prevede legea pentru toți ceilalți n. Numai că „începătoarele” duc o viață evlavioasă și de muncă, în care aleasă distracție sunt operele de binefacere. Cele mai multe lucrează mitele dantele de valancienne, împletesc, sau cos. Produsul muncii lor e decât îndestulător pentru traiul acestor femei cumpătate, ba chiar le dă litatea să facă opere de binefacere. Căci viața simplă pe care o duc — fără și îndatoririle familiare — le îngăduie să fie îndestulate cu extrem de

LANCIENNE

ezeu.

ligioasă
ristos —
estea se

văduve
andra.
e găsec
ui oraș,
e la un
ntoarcă

totală la
urile și
nu sunt
ceilalți
u, trece
uritori.
cea mai
la renu-
ai mult
posibi-
povara
puțin.

1) Portul ordinului „Incepătoarelor” și acum la fel cu cel din evul mediu. El amintește de operele vechilor pictori.

2) În bucătăria mănăstirii, „Incepătoarele” își gătesc singure mâncărurile lor simple.

3) Corul „Incepătoarelor” în biserică.

4) O stradă din marea curte a „Incepătoarelor” din Gant.

5) Fiecare „Incepătoare” are la dispoziție dulăpiorul ei, unde-și păstrează obiectele necesare existenței, vasele și obiecte de credință. Mesele sunt luate în fața dulapului, pe o clăpă care servește drept masuță.

6) Micul orașel, pe care-l formează curtea „Incepătoarelor” este cultivat și îngrijit chiar de ele.

7) „Incepătoarele” la lucrul de mână.

8) Cea mai bătrână și cea mai tânără „Incepătoare”: Incepătorea de 95 de ani și novicea de 17 ani din Gant. Pentru a intra în ordinul „Incepătoarelor” trebuie doi ani de ucenicie.

9) O mare parte din renumita dantelă valancienne este lucrată de „Incepătoare”.

10) În timpul lucrului, „Incepătoarele” se roagă. Rugăciunea pe care trebuie s'o rostească o trag la sorți, așa cum vedem în fotografia noastră.

Seceta

DE treizeci de zile căldura coace pământul și copleșește furnicarul omenesc în agitația lui de toate zilele. E o căldură care topește de vlagă, înfrânge elanul și mistue gândurile. Fierbințeala pune în trupuri greutatea imense și desface mușchii împlețiți în încordare, cum se desface floarea ofilită; fiecare gest e o muncă, fiecă pas o strădanie. Nimic nu ajută; nici înghețata, topită voluptuos de cerul gurii, nici berea dela gheață, nici spriturile date peste cap, nici apa rece băută cu lăcomie. E o căldură apăsătoare și grea, grea ca o lespede de foc. Acei cari pot pleca — fericiții — au renunțat la șovăiri. Trenurile burdușite cară, în găfăitul locomotivelor, o lume jilavă și înghesuită, care se chinue visând la răcoarea de pe malul mării, la adierile binefăcătoare de pe piscurile încununate de brazi.

Dar nimeni, sau aproape nimeni, nu cugetă că focarul acesta continuu, lumina aceasta pe care, de o lună de zile, nu s'a mai așternut un nor de umbră, frământă sufletele lumii dela țară, pisează amarnic gândurile îndurerate de grijă — altfel decât a orășenilor — a zeci de mii de gospodării țărănești. Un cuvânt de jale, un strigăt de spaimă trece din gură în gură: *seceta*.

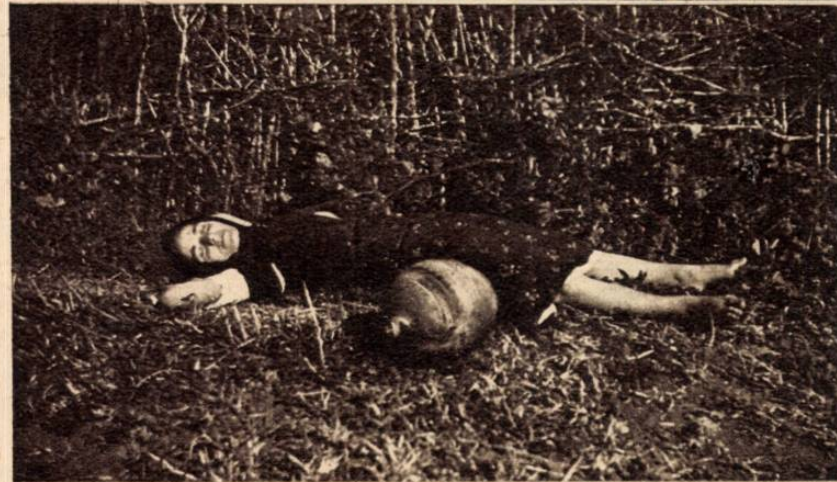
E o secetă grozavă. Pământul se cascadează zadarnic după un strop de ploaie. S'a întărit ca piatra și s'a fărâmițat ca nisipul. A albit și a crăpat, răstignit cu fața la cerul limpede, care rămâne uscat de lacrimi.

Soarta țăranului e grea și amarnică. Munca lui de fiecare an, munca lui aspră și continuă, e veșnic primejduită. Ploaia timpurie îi distruge sămânța, grindina îi strică rodul, seceta îi mistue recolta. Își topește vлага trupului, în încordare zilnică și își plătește viața cu spectrul hâd al foamei.

Anul acesta i-a fost vitreg între toate. Sămânța a fost pusă de două ori, căci cea dintâi a fost răscolită și a putrezit într'un potop de ploi vremelnice.

Acuma seceta se întinde ca pecingenea și arde câmpurile, uscând porumbul, care a rămas sfrijit și sterp, neputincios să tragă suc și viață, din lutul uscat ca cremenea.

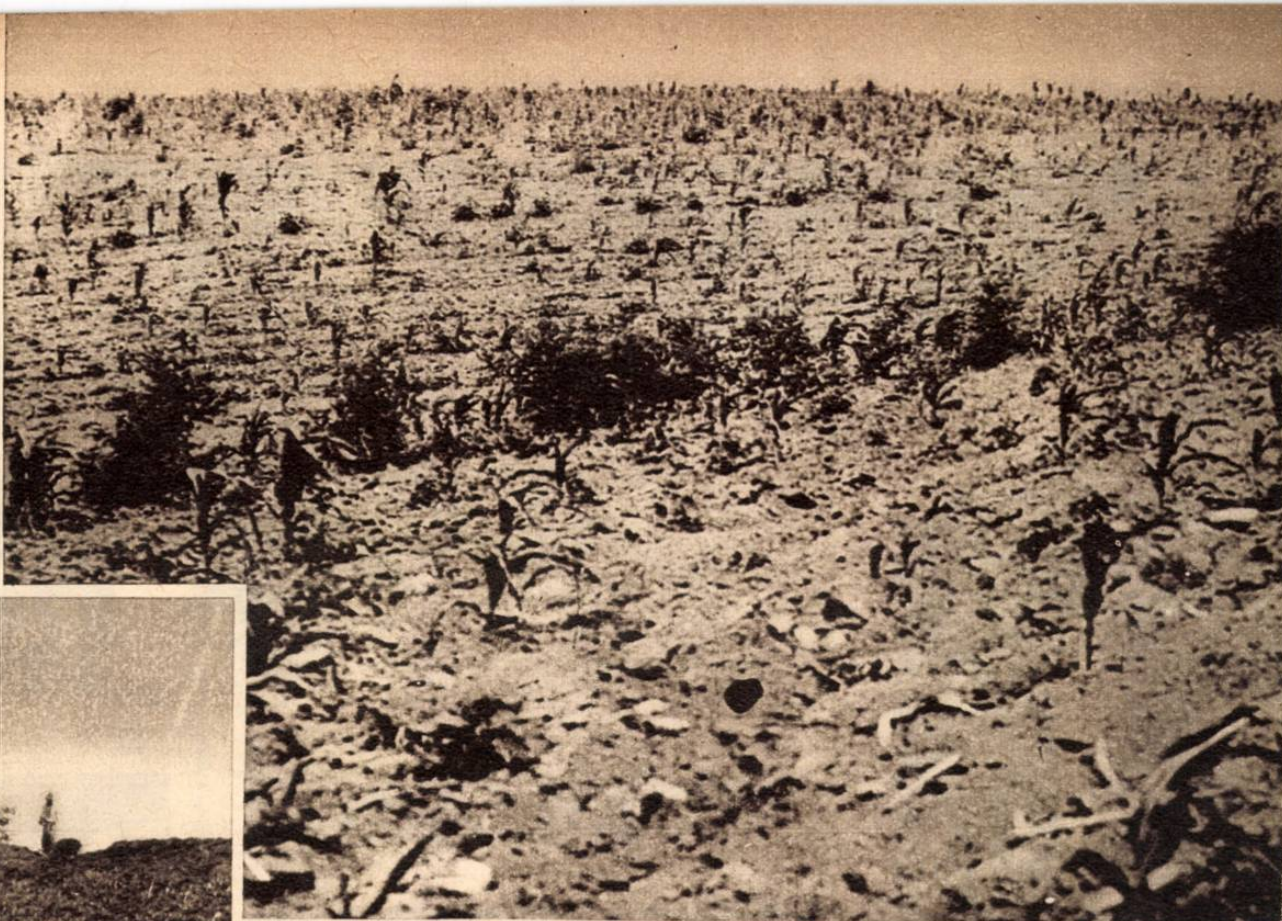
Uscăciunea ia proporții îngrijorătoare. Din cele aproximativ patru milioane de gospodării rurale, sînt în suferință aproape o treime. Dacă nu se vor hotări semne de ploaie, porumbul

va fi cu desăvârșire pierdut, pe largi întinderi. Porumbul, adică mălaiul: pâinea țării, Strigătul de spaimă și îngrijorarea au răsbătut, se vede, până la cei mari, căci oficialitățile au început a se mișca: exportul porumbului a fost oprit.

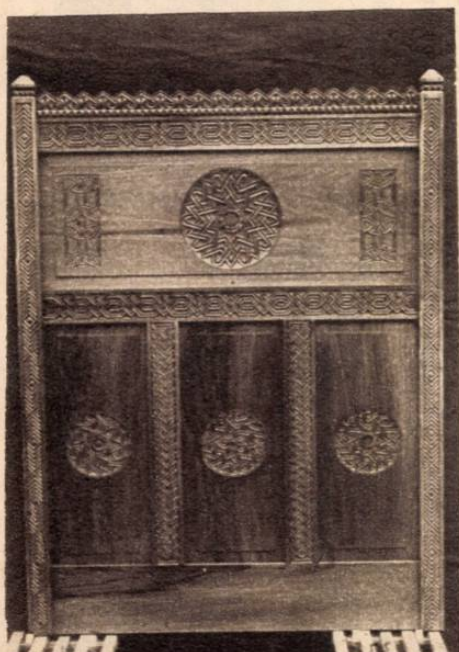
E locul să spunem că sateanul nu jîndue după ajutorul dela Stat, oricât ar

fi el de îmbelșugat. (Trecutul ni-l înfățișează mai degrabă anemic.) Nădejdea lui stă în rodul muncii lui, darul gliei căreia i-a dat viață cu viața lui. Fiecare porumb e o părticică din el, fiecare zi de uscăciune e o clipă, un ceas ori poate o zi mai puțin din zilele lui de har. Dacă ar putea ar aduce apa în pumni și și fiecare strop de apă, ar fi un bob de păpușoiu, galben ca aurul și plin ca un bob de pâine coaptă. Dar și apele au secăt. Ududoaiete sau mistuit ca și cum n'ar fi fost și râurile largi și îmborșate de valuri vesele și iuți, abea își târesc șuvițe slăbănoage și fricoase prin vaduri de nisip.

Se sbuciumă satele în așteptarea norilor scuturători de apă. Copiii, după ce au adus vitele dela pășune în amurg, se încing cu ramuri veștede și țin la cer cântecul paparadelor. Femeile pun vrăji zadarnic până acuma. Oamenii trec muți prin lanuri și privesc întunecați trupurile firave și pitice cu foi galbene și triste de sete. Pâinea tuturor stă în mâna Celui de sus. Și gândul lor e numai rugăciune și nădejde. ploaia, de-ar veni ploaia binecuvântată. Bucureștenilor li-e cald. Pământului îi este sete.

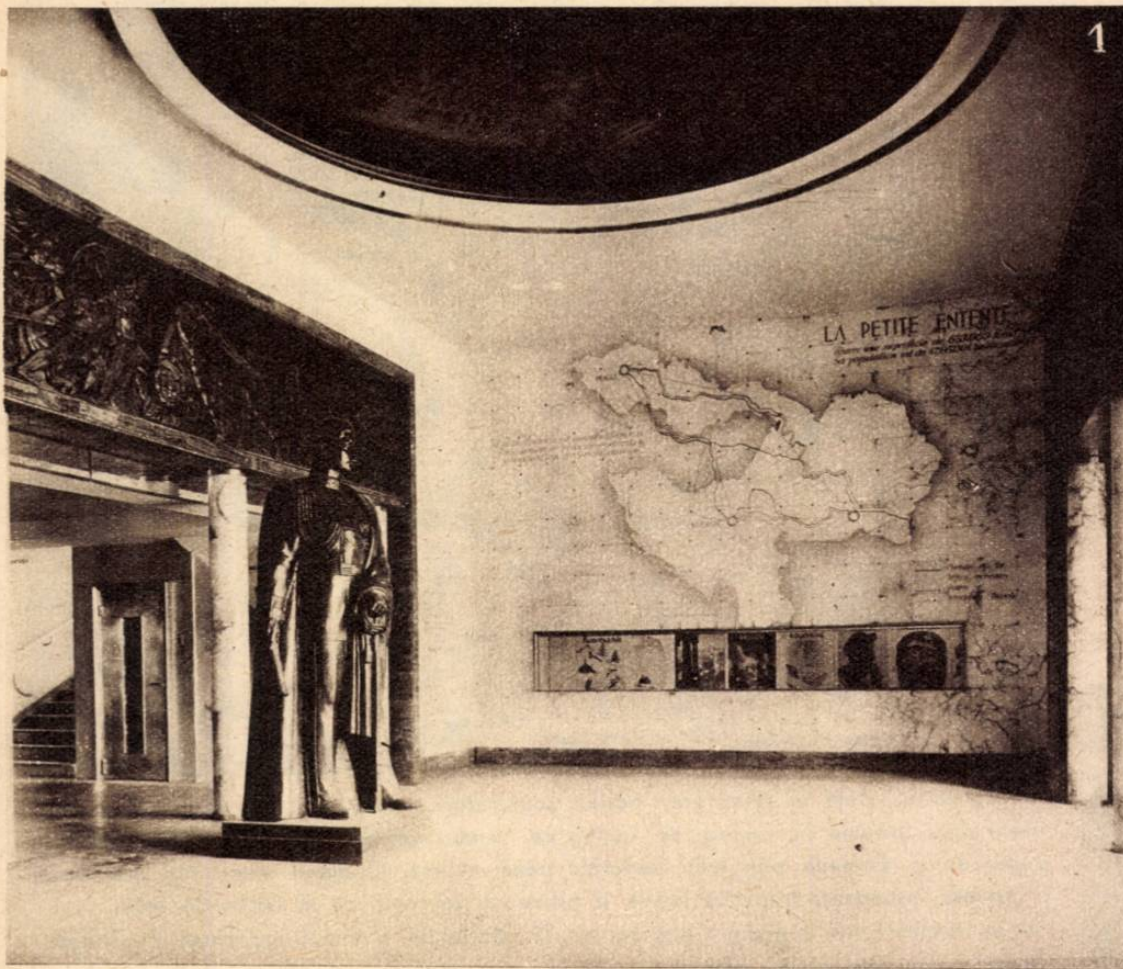
LORY PANAITESCU-ZĂTRENI

Parte din lucrările executate la gimnaziul industrial din Strehaia, sub conducerea d-lui Director V. Brebenaru.

Pe apă, când soarele arde tare, pielea Dvs. necesită mai mult ca oricând Nivea. Astfel micșorați pericolul arșitei soarelui și procurați pielei Dvs. nuanța frumoasă și bronzată. Nivea este totodată plăcută și inviorătoare. În voiaj, în trenurile pline de praf, pielea Dvs. rămâne curată și fină. Influența binefăcătoare a Cremei Nivea se bazează pe Eucerita pe care o conține și care acopera deficitul de grăsimi naturale. Acordați pielei Dvs. ceea ce i se cuvine. Deci Nivea și în voiaj.

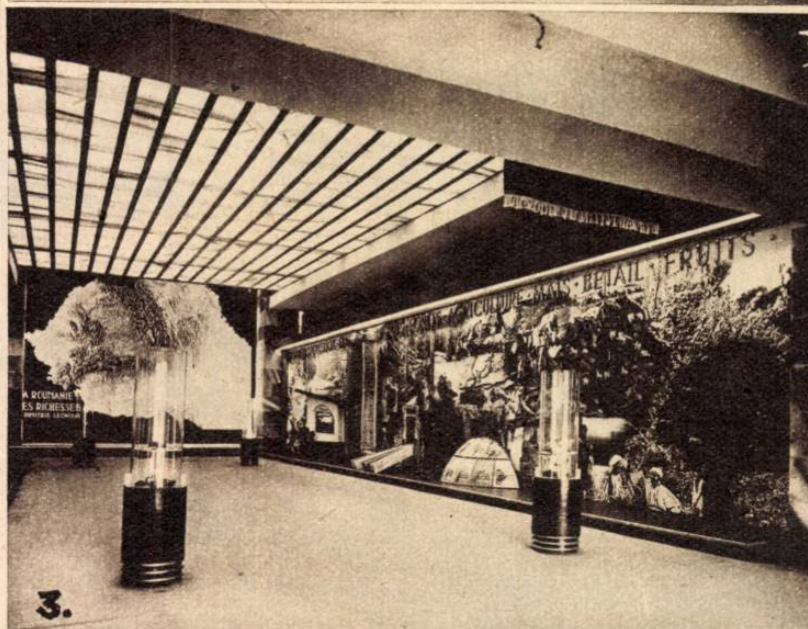
1. Statuia M. S. Regelui Carol II la intrarea în pavilionul românesc. În fund, pe perete, se vede harta comună a țărilor din Mica Înțelegere.

2. În marele hall de jos al pavilionului, se poate vedea în mod foarte sugestiv în ce constau bogățiile noastre de petrol.

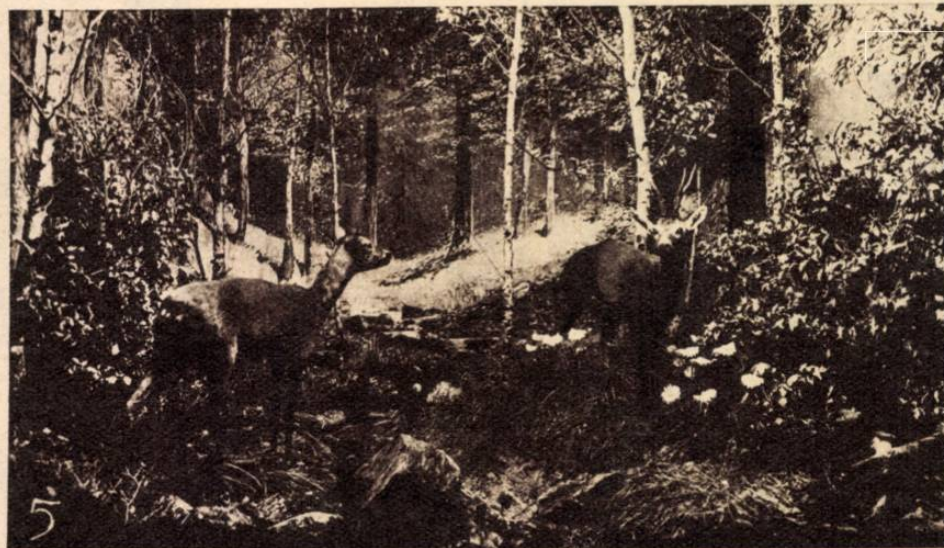
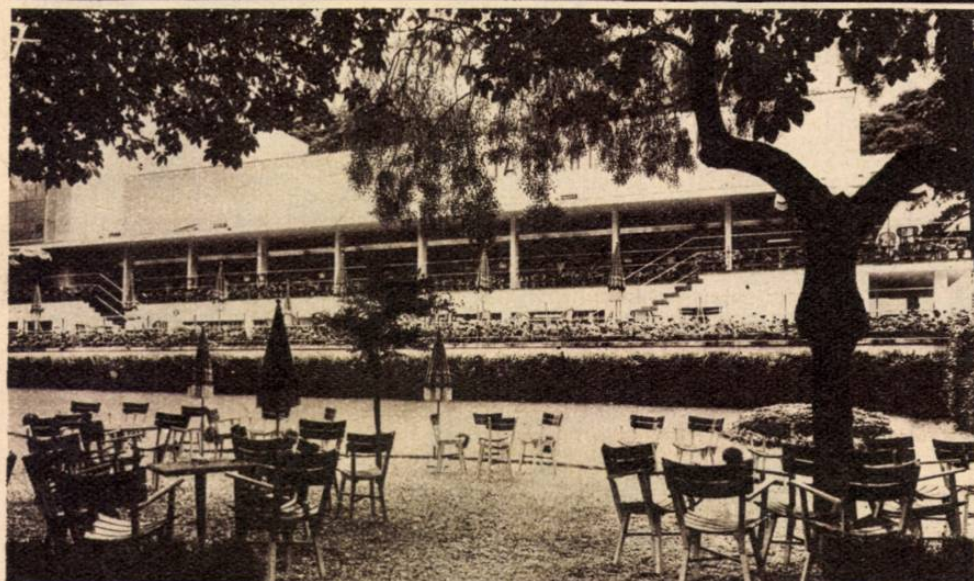
3. Deasemeni, un perete întreg este consacrat bogățiilor agricole.

4, 5, 6. Foarte mult succes obține și sub-solul pavilionului românesc dela expoziția internațională din Paris, unde sunt expuse scene de vânătoare. Fotografiile noastre reproduc trei din aceste scene.

7. Restaurantul românesc la expoziția din Paris.

PAVILIONUL ROMÂNIEI LA EXPOZIȚIA INTERNAȚIONALĂ DIN PARIS

FOSTA SOȚIE A LUI VALENTINO A AJUNS FIGURANTĂ ÎN STUDIO

Jean Acker, prima soție a renumitului star de cinema Rudolf Valentino, a sărăcit complet și este astăzi figurantă în același studio, în care înainte vreme era vedetă. Fotografia noastră o înfățișează pe Jean Acker acum doi ani, când situația ei nu era încă atât de proastă, alături de Frederic March.

CEA MAI TÂNĂRĂ MOȘTENITOARE A LUI MARCONI

În testamentul lui Marconi, care a fost deschis la sfârșitul lunii trecute, este trecută ca moștenitoare cea mai tânără fiică a sa, Elettra. Fotografia noastră o înfățișează pe tânăra moștenitoare.

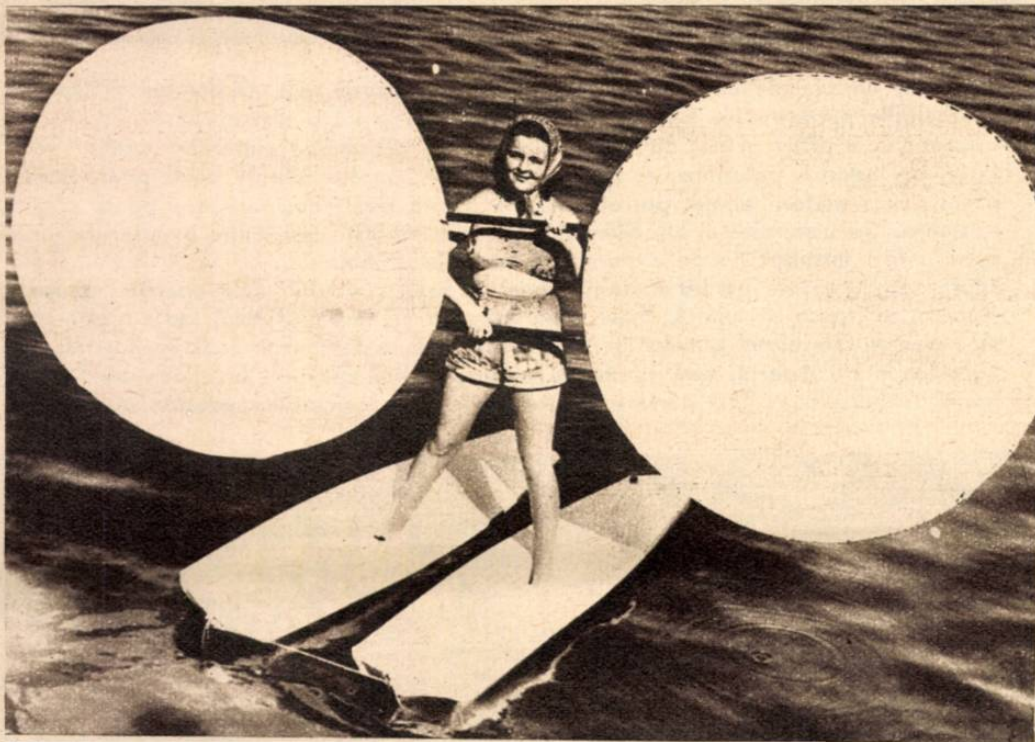

↓ PANTOFI PENTRU APĂ

La Long Beach în California s'a introdus pentru sporturile de apă un soi de pantofi uriași, așa cum vedem în fotografia noastră. Pantofii au fost utilizați pentru prima oară cu prilejul unei mari festivități marine care a avut loc în această localitate.

○ FATĂ, A MERS ÎNNOT DIN → SUECIA ÎN DANEMARCA

Înotătoarea daneză Lili Anderson, a trecut înot din Suedia în Danemarca, străbătând o distanță de 18 mile și jumătate în 12 ore. Fotografia noastră o înfățișează pe strălucita înotătoare (dr.) imediat după sosirea în Danemarca.

TRANSPIRAȚIA PICIOARELOR
combate
PODEOL
CSANDA

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

PURGATIV IDEAL
PURGEN BAYER
LĂCUT-SIGUR
RAPID

Stațiunea de ape în viața modernă

Dela D-na de Sévigné la D-ra X... campionă de golf

Odinioară, pe vremea D-nei de Sévigné, a merge într-o stațiune termală, era un eveniment.

Astăzi o ședere la Vichy, sau orice altă stațiune termală, pare foarte naturală contemporanilor noștri. Locul ce-l ocupă astăzi Vichy-ul în viața modernă, renumele ce l'a căpătat în lume, vine de acolo că, odată cu avantajele oferite vizitatorilor săi, s'a dovedit și necontestata calitate minunată a apelor sale minerale, care vindecă bolile de nutrițiune ca: diabetul, maladiile digestive, și mai cu seamă cele ale ficatului.

În fine Vichy, capitala termală a lumii, este un centru intelectual de prim rang: concertele sale sunt celebre în toată lumea. Reprezentațiile de artă dramatică nu rămân cu nimic în urmă față de cele de la Paris. Deasemenea au adoptat și sportivii această stațiune termală. Copiii au și ei Parcul lor de Educație fizică, într'un cadru sănătos și însoțit.

SCHERK
PARIS-BERLIN-NEW YORK

tenul	puđra	fardul
palid	rosée	blonde rouge
violet	rachel I	corail
		clivia
		corail
		orange
		clivia
		corail
		apri

blond închis
blond deschis
brunet
brun
chatain foncé
chatain foncé
chatain foncé
negru
negru

Cine dorește frumusețe
la pudra Mystikum, fină ca atomul, invizibilă și splendid parfumată.
Alegeți însă pudra Mystikum și Compactul Mystikum (Fard) după tabe-
la Scherk. Veți radia frumusețe și încântare, întotdeauna și pretutindeni.
Cereți tabela Scherk în orice magazin de specialitate.

pudra Mystikum
Compactul Mystikum (Fard)

Era nouă **A AURULUI ALB**

Tăranul japonez lucrează neobosit, ore întregi bucată sa de pământ.

In primăvară, munca țaranului japonez constă în deosebi în cultivarea câmpiilor de orez.

O MENIREA luptă și sângere pe toate fronturile vieții. Poarele înaltă păduri de baionete, fabricile de armament duduie zi și noapte, întreg pământul e încins cu un brâu de foc și se pare că Infernul s'a mutat printre noi. Se desfac și se încheie alianțe, la fiecare săptămână pământul e sguduit de cutremure, cari amenință să prăvălească întreaga civilizație.

MATERIA PRIMĂ

Ce vor oamenii? Unii afirmă că luptă împotriva comunismului, alții că vor distrugerea fascismului și toți strigă că vor să apere civilizația. Dar

**DAJ-NIPON
SAU JAPAN
ÜBER ALLES
BUMBACUL
GENERATOR
DE NOUI
RĂZBOAIE**

adevărul, unicul adevăr nu se rostește decât la ocazii rare. Diplomații și-l spun, nu în discuțiile publice dela Geneva, ci în tratativele secrete dintre culise. Câteodată, îl aflăm și noi din ziare. E vorba de stăpânirea materiilor prime. Marile state, cu industrii puternice, au nevoie de aceste bogății naturale, ca să poată produce și trăi. Fără materii prime, petrol, cărbune, nici-o țară industrială nu-și poate continua existența. De nenumărate ori, Mussolini a vorbit de justa distribuție a materiilor prime, când a fost întrebat de ce a pornit să cucerească Abisinia.

Lupta neînduplecată pentru materii prime durează, probabil, dela apariția omului pe pământ. In epoca de piatră, omul cavernei, în căutarea silexului sau a pietrei necesare pentru fabricarea armelor și ustensilelor sale, a dat peste rivali. Au fost războaie, pe viață și pe moarte, cari au dus la pieirea multor seminții. In epoca de fier și de bronz, războaiele au fost purtate pentru cucerirea zăcămintelor acestor metale.

Nu e mult, de când am intrat în epoca petrolului. Războiul mondial a fost lupta pentru stăpânirea izvoarelor de petrol. Tratatul dela Versailles a dat învingătorilor toate comorile planetei cu acest „aur negru” al omenirii. Se pare că epoca „aurului negru”, adică a petrolului, începe să apună. Se anunță era bumbacului, a „aurului alb”.

INTRE LÂNĂ ȘI BUMBAC

Problema bumbacului nu s'a impus prin surprindere, ci a intrat, pe îndelete, în șirul nesfârșit al cauzelor conflictelor între popoare. În primele decenii ale secolului al 18-lea, comercianții din Anglia, cari vindeau țesături de bumbac, erau pedepsiți cu o amendă de 20 lire sterline. Rudele, cari înfășurau un mort în lînțoliu de pânză de bumbac, plăteau o amendă de 10 lire sterline. Anglia, țara lânii, căuta să înlăture concurența noii materii prime. Intreaga industrie engleză trăia din producția postavurilor de lână. Simbolul regal al Britaniei era lână, iar regele are la picioarele tronului un sac cu lână.

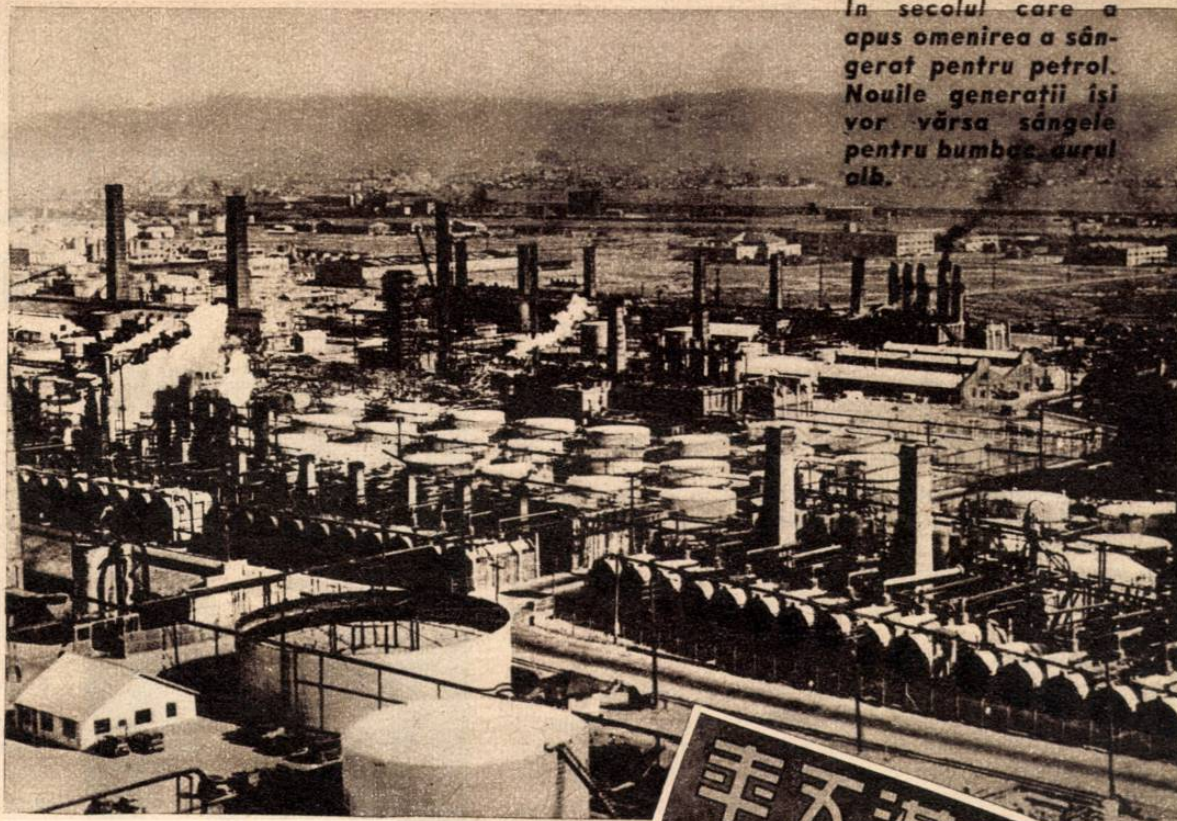
NOUĂ ZECIMI DIN OMENIRE INTREBUINȚEAZĂ BUMBAC

Au trecut de-atunci, două sute de ani, și nouă zecimi din locuitorii investmântați ai globului se îmbracă numai cu pânză de bumbac. Cultura bumbacului a luat un avânt considerabil. Numai Statele-Unite dau o recoltă anuală în valoare de 700 milioane dolari aur. Producția industriei bumbacului din America se ridică la 2 miliarde dolari anual. Industria bumbacului din Marea Britanie are 13 milioane lucrători.

La Manchester se țese, din bumbac și sticlă, un material care se vinde cu câteva mii de lei metrul. Există, însă, și țesături foarte ieftine. Din bumbac se țes cele mai fine mousseline-uri, cele mai delicate broderii, dar și stoffe ieftine și rezistente. Vata medicală e făcută din bumbac, 34 de burse mondiale, cu capitaluri de miliarde, așteaptă, cu înfrigurare, în fiecare zi, buletinele meteorologice: ploii pentru plantațiile din Alasca, Asia, Africa și soare în Egipt. Dacă, într-o bună zi, ar dispărea bumbacul, nouă zecimi din omenire ar rămâne goală și săracă.

ANGLIA CUCEREȘTE SUDANUL

La sfârșitul secolului al 19-lea, „aurul alb” a devenit obiectul cel mai important al comerțului mondial. În Germania, consumul bumbacului a crescut dela 0,4 kg. la 5—6 kg. de cap. Cea mai mare cantitate o consumă Anglia. Mehmet Ali, ultimul chediv independent al Egiptului a înțeles, la începutul secolului al 19-lea importanța cultivării bumbacului. Dar cu cât Egiptul producea mai mult, cu atât Anglia își îndrepta privirile asupra acestei țări. Plantațiile de bumbac au fost fatale pentru independența acestei țări. În luna Septembrie 1883, un detașament englez pătrunde în Egipt. Nilul, cu plantațiile sale, a căzut în mâinile englezilor iar fabricanții din Lankashire au început să facă afaceri bune. Dar bumbacul egiptean nu era suficient pentru industria engleză. Sudanul, țară vecină cu Egipt, cu o suprafață egală cât jumătatea Indiei, posedă terenuri imense: două

Iată aici câteva mari rafinării de petrol. În secolul care a apus omenirea a sângera pentru petrol. Noile generații își vor vărsa sângele pentru bumbac aurul alb.

Iată afișul tipărit de japonezi, cu prilejul împlinirii a cinci ani dela cucerirea Manciuriei. Afișul ține să demonstreze fericirea care domnește acolo.

milioane și jumătate kilometri pătrați, pentru plantații de bumbac. Era nevoie, însă, de sume imense pentru irigații și ameliorarea terenului. Experții industriei din Lankashire, care au cercetat regiunea dintre Nilul Alb și Nilul Albastru au decis că... face.

AMERICA SE ALARMEAZĂ

Și atunci... a început războiul împotriva triburilor fanatice. Lupte grele și sângeroase, dar generalul Gordon a isbutit, în anul 1897, să supună Sudanul. Anglia se

Scolarii japonezi sunt obișnuiți de mici cu lucrul. Ei sunt mulți și aceasta explică tendința de vecinică expansiune a Japoniei.

pune pe muncă și în câteva luni, 200 mii hectare sunt transformate în plantații.

Țările bogate în bumbac se uitau, cu îngrijorare, la acest marș cuceritor al Angliei. Un concurent periculos se iveau pe piața mondială. Și cum izvoarele Nilului se află în Abisinia, lumea a început să afle de existența împărăției Negusilor. În primul rând, America era cea mai interesată să împiedice ridicarea noului concurent. Agenții americani isbutesc să convingă, după multă lucrătură diplomatică, pe Negus, că lacul Tana, din care pornesc izvoarele Nilului, poate fi de mare folos Abisiniei. În loc să adape Nilul, apele lacului ar putea servi pentru irigarea țării sale, unde bumbacul crește ca și în Sudan. Inginerii americani au și întocmit un plan de irigare a Abisiniei.

În anul 1927, un consorțiu de financieri americani se instalează la Addis-Abeba. Dar criza din 1929 oprește ofensiva capitalului american și liniștește pe englezi. Între timp, Japonia obține din partea Negusului o concesiune pentru plantații de bumbac. Londra, Paris și Roma se alarmează. Mussolini publică un articol senzational despre „pericolul galben”. Se încheie un acord franco-anglo-italian prin care Italia capătă mână liberă în Abisinia. Ducele trebuia să lichideze independența țării Negusului, iar Anglia să păstreze controlul asupra izvoarelor Nilului. Ce-a urmat știm cu toții. Dar acest important capitol al istoriei încă nu e încheiat.

În Extremul Orient a apărut un nou partener în lupta pentru materiile prime. În anul 1905, după războiul cu Rusia, Japonia a pus stăpânire, în afară de Coreea, pe o serie de porturi chineze și pe insula Formosa, așezându-se la porțile Manciuriei. De-atunci armatele japoneze au ajuns până la porțile Pekingului, parcurgând o distanță de 2300 kilometri, cam de la un capăt la celălalt al Europei. Mergând în același ritm, Japonia ar trebui, peste 50 de ani, să ajungă în India și poate, în Ucraina. De altfel, cam acestea sunt intențiile imperialismului japonez. În anul 1926, primul ministru Tanaka a prezentat împăratului Japoniei un plan de 150 ani, care prevede cucerirea Americii de Nord, a Rusiei, Europei și întregului continent asiatic. Un plan grandios de o îndrăzneală neînchipuită, care fu aprobat de Consiliul de Coroană din 1927.

Daj-Nipon — Japonia peste tot — acesta e scopul final al luptelor ce se dau în China. Realizarea acestui plan se face în etape. Când Europa era preocupată cu războiul abisinian, Japonia a creat statul Manciukuo. Astăzi, puterile occidentale nu știu cum să rezolve problema spaniolă, de aceea Japonia a făcut un nou salt.

Daj Nipon e în plin mers.

S'a afirmat, că Japonia are nevoie de pământ, unde să-și colonizeze surplusul populației. Dar dela 1905, de când Japonia s'a instalat în Coreea, n'au imigrat în acest teritoriu cucerit, decât 44.000 japonezi. Adică 500 oameni pe an, în loc de 30.000 cum plănuia guvernul japonez. Nici în Manciuria nu se remarcă o tendință de imigrare a japonezilor.

CONCURENȚA JAPONIEI

Expansiunea laponiei e determinată de aceași nevoie a materiilor prime, Japonia caută plantații de bumbac. Japonia are zece milioane de războaie de țesut, cari trebuie să lucreze zi și noapte. În anul 1900 exportul japonez de pânzeturi nici nu conta pe piața mondială. Astăzi industria japoneză a cucerit toate debușeele lumii și exportul ei întrece pe acel al industriei engleze. În anul 1913, Anglia a exportat șapte miliarde yarzi de țesături de bumbac și în 1931 a scăzut la 1,7 miliarde. Pe când Japonia, care a exportat în 1913 numai 412 milioane yarzi și-a sporit exportul în 1933 la 2,1 miliarde yarzi. Industria cea mai importantă a Angliei a cedat, pentru prima dată în istoria, întâietatea ei.

MOLOHUL OMENIRII

În urma armatelor japoneze, vin reprezentanții societăților industriale și financiare. Se construiesc șosele, linii ferate. Comisii speciale studiază natura solului, care e pregătit pentru viitoarele plantații de bumbac. Japonia nu produce decât 5 la sută din nevoile ei de „aur alb”. Restul trebuie să și-l procure din alte țări. *Daj Nipon* va transforma întregul imperiu chinez într-o plantație imensă, care va alimenta industria Japoniei. Două milioane de oameni așteaptă viitoarele recolte. Statele Unite și Marea Britanie sunt amenințate să piardă în afară de debușeu chinez, pe unul din cei mai importanți cumpărători de bumbac: Japonia. Pentru că industria japoneză trăiește din mila acestor două puteri.

Bumbacul va deveni un nou Moloh al omenirii. Lupta abia începe. Alianțele abia se desenează. Formidabila ciocnire de forțe se va produce în Extremul Orient și în numele noii divinități: bumbacul.

În secolul care a apus omenirea a sângerat pentru petrol, — aurul negru. — Noile generații își vor vărsa sângele pentru bumbac, aurul alb cu strălucirea imaculată a nevinovației.

BI

Dureri de cap, nevralgii, arșta, combat sigur cel mai bun antinevralgic

JAWOL

Cutia cu 3 tablete

La farmacie și Drogherii

IZVOARELE
STATULUI FRANCEZ
VICHY-CELESTINS
RINCHI-BASIC
GUTA-DIABET
ARTHRITISM

VICHY
GRANDE-GRILLE
BOLILE FICATULUI
SI ALE APARATULUI
BILIAR

VICHY-HOPITAL
AFECTIUNILE
STOMACULUI
SI ALE INTESTINULUI

VICHY

CELESTINS

In onoarea Elenei Văcărescu. -- Succesul Grigoraș Dinicu și orchestra

Din inițiativa compatriotului nostru d. Leon Cotnăreanu patronul mare-lui cotidian francez „Le Figaro”, cu concursul admirabilului animator care e d. Philippe Cotnăreanu și cu eforturile în-cununate de succes ale vechiului meu prieten Dr. Adolf Rottman, a fost sărbătorită la Paris,

în restaurantul românesc din expoziție, marea poetă Elena Văcărescu, această glorie națională care ne reprezintă cu atâta strălucire în capitala intelectuală a lumii.

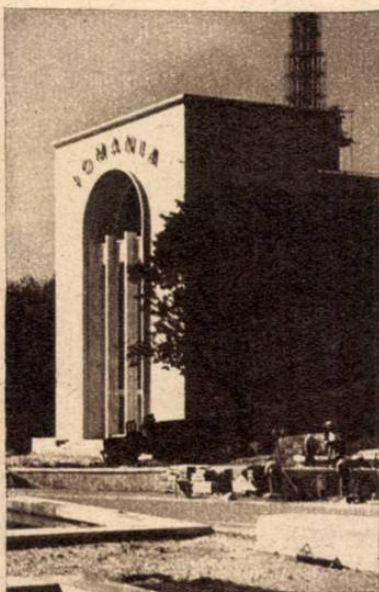
Sărbătoare într'adevăr regească, la care a luat parte elita intelectuală a Franței, în frunte cu academicienii Marcel Prevost și Paul Valery poetul Fernand Gregh, criticul Gaston Rageot și atâtea nume ilustre ale Franței contemporane.

Fiecare a ținut să-și aducă omagiul datorat poetei care, peste zi, fusese aclamată în cadrul unei grandioase festivități în sala Playel. —

Elena Văcărescu este de câteva decenii ambasadoarea geniului românesc la Paris. O activitate din cele mai intense desfășoară în toate domeniile de apropiere franco-român. Această femeie de mare talent poetic și oratoric, pe cari nu le întrec decât inteligența ei scăpărătoare și un tact diplomatic de care ar fi mândri mulți din bărbaii noștri cu misiuni oficiale, șefi de delegații sau conducători de messe.

În ultima vreme Elena Văcărescu a fost secundată în opera ei patriotică de frații Leon și Philippe Cotnăreanu; care iau parte cu tot sufletul la toate manifestațiile unde este onorată România.

* * *

Banchetul încinștea Elenei Văcărescu în cadrul pavilionului românesc a fost una din seriile cele mai frumoase pe cari le-am trăit vara aceasta la Paris.

O sută de invitați de marcă sărbătorind în mijlocul picturilor lui Demian și'n armoniile celor mai buni lăutari ai lumii, pe o descendentă a unei

vechi familii românești, pe o poetă care a tras brazde noi în literatura multidentenară a Franței. — ce bucurie mai mare poate visa un om dela Dunăre, rătăcit în furnicarul internațional de pe cheiurile Senei ? !

Vinul românesc, șampania franceză adăugau nota lor de vis și de entuziasm, în elegantul restaurant al cărui mare maestru e Andronic.

Cine nu-l cunoaște pe acest harnic frunțas al comerțului românesc, care a realizat la Sibiu, pe terasa vechiului Habermann, cel mai mare, mai eficient restaurant din țară? La Paris Andronic și-a ales colaboratori de mână'ntâi: excelentul Bazil, vechiul nostru prieten Gănescu, apoi Filipescu, apoi parizianul Botez, cari, înconjurați de pleiada unor lucrători bucureșteni de mână'ntâi, abia pridesc să servească atâta lume. Restaurantul românesc este pe drept cuvânt cel mai căutat din expoziție.

* * *

Pentru mâncările lui gustoase și abundente, pentru decorul artistic în care sunt prezentate, dar mai ales pentru arcul vrăjit al lui Grigoraș Dinicu. — Credeam că Magyari, dela Budapesta, e cel mai mare lăutar al lumii, — îmi spunea dăunăzi Benjamin Crémieux.

„Dar Dinicu are o artă mai puțin barbară, mai

fină, mai intelectuală, fără să-i fie inferior ca temperament...”

Acompanatorii lui Grigoraș Dinicu sunt și ei la înălțimea șefului, iar Fănică Luca farmecă pe toți cu naiul său, instrument necunoscut în Occident. Acest naiu, sirinx, flaut al lui Pan sau al lui Dionysos este un instrument pe care numai românii îl mai au, fiindcă și Dionysos a fost din locurile noastre. Acest zeu al Dacilor cu multe vii, a fost importat dela nord de către eleni, cărora le-au trebuit multă vreme și multă casă până să-l impună în pantheonul lor.

Balcicul se numea odinoară Dionysopolis, — orașul lui Dionysos.

Fănică Luca e cel din urmă mare preot al divinității Dionysos și, pre-a mea lege, nu-și trădează zeul...

* * *

Se vorbește mult despre contribuția străinilor la expoziția internațională din Paris, dar nu trebuie uitat ceea ce Franța însăși a construit la picioarele turnului Eiffel, cu acest prilej. Francezii au ridicat zeci și zeci de pavilioane din cari unele vor rămâne definitiv, ca o măturie de piatră a tendințelor arhitecturale și decorative din anul Domnului 1937.

nostru la Paris: restaurantul lui Andronic. lui. - Pavilionul descoperirilor

Diferitele provincii, coloniile, aspectele rurale, descoperirile, presa, moda, artele plastice, etc... își au palatele lor, cea mai mare parte gata. In primul rând trebuie pus noul edificiu din Avenue du Président Wilson, care adăpostește tezaurele artei naționale franceze: tablouri, statui, gobeleneuri, vase de preț, etc. O colecție care începe dela primitivi și ajunge la cei mai îndrăzneți dintre moderni. Albă și uriașe zidire de piatră, cu săli spațioase, pline de lumină și confort, acest muzeu era dorit de mult. El e menit să pună în valoare frumusețile neasemănate ale artei franceze, de la vechile picturi și sculpturi religioase până la pleiada impresionistilor care constituie apogeul picturii moderne, după cum Rodin,

Bourdelle și Maillot stau în fruntea tuturor statuarilor veacului.

* * *

In marele palat de pe Champs-Élysées, au fost instalate zeci și zeci de săli în care e cuprins tot ceea ce mintea omenească a descoperit de câteva mii de ani. Dela primul sunet al unei coarde, până la adâncimile insondabile ale lumilor planetare, totul e cuprins în acest „Palat al descoperirii”, care merită, numai el, o călătorie până la Paris, și o lună întreagă de cercetări.

VICTOR EFTIMIU

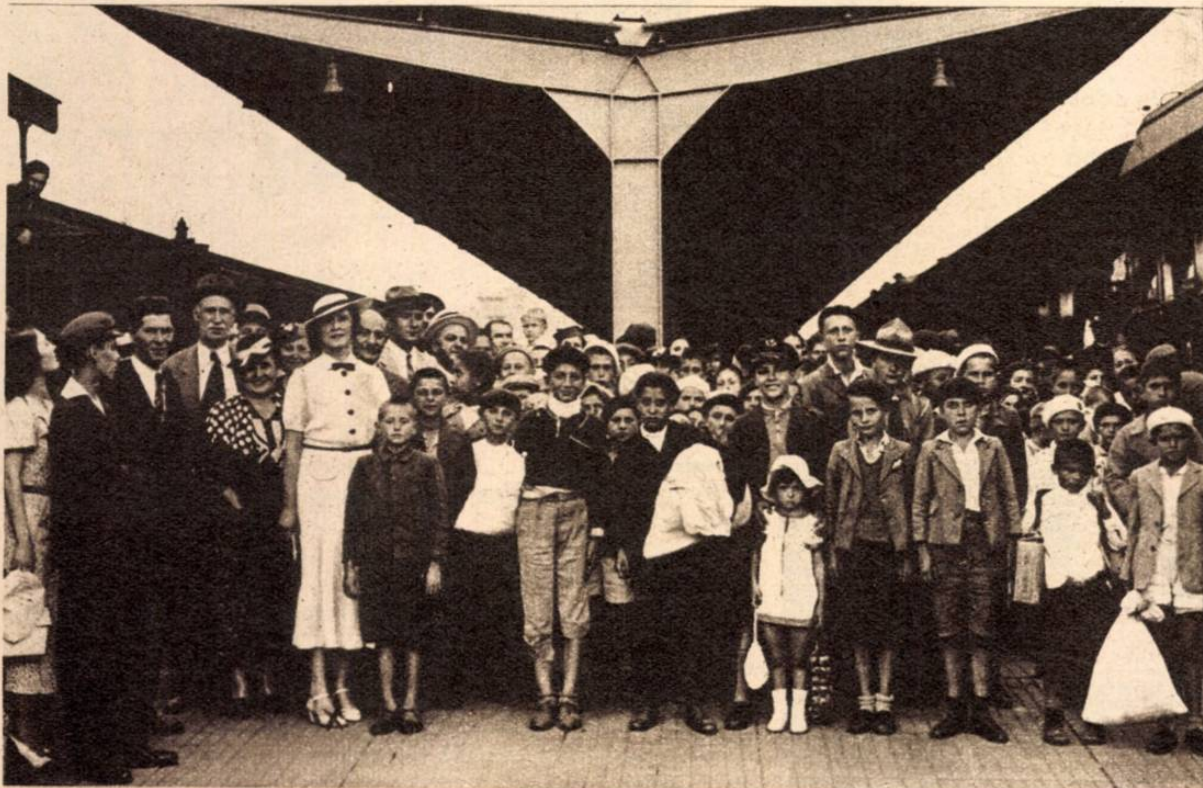
D. ION INCULEȚ IN VACANȚĂ

Iată două fotografii, una înfățișând pe d. Ion Inculeț, vice-președintele Consiliului de Miniștri, în intimitate, pe terasa conacului de pe moșia pe care o posedă la Bârnova, iar a doua, conacul.

(Foto Weiss)

SOSIREA COLONIEI SECT. I GALBEN DELA LEREȘTI, CÂMPULUNG

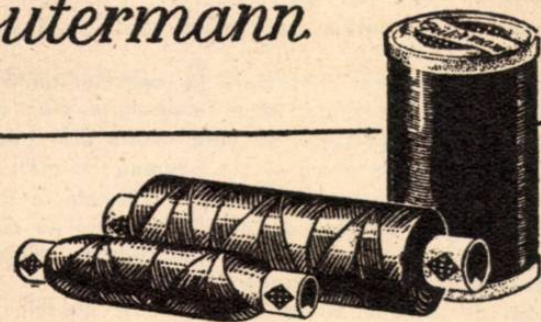

D-na consilieră Marcotzi, în mijlocul coloniei în Gara de Nord.

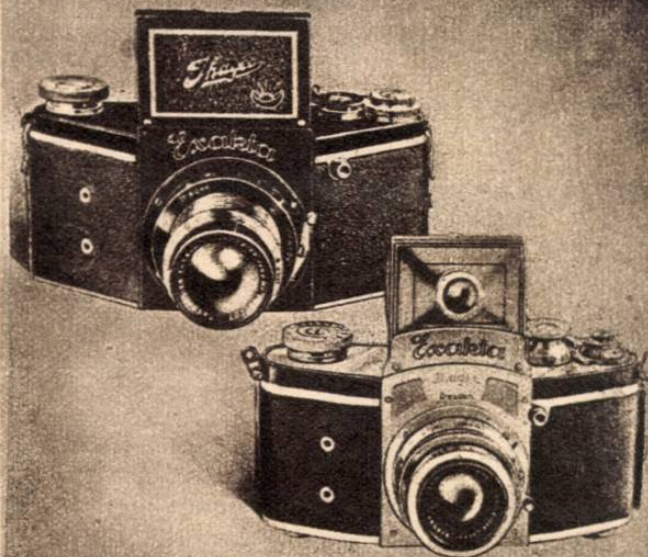
Cine este practic, coase cu **MĂTASE** naturală, căci **MĂTASEA** naturală e elastică, rezistentă și vopsită în culori garantate.

Intrebuințați deci **MĂTASEA** de cusut

Gütermann

OBSERVAȚI MARCA FABRICII: TABLA DE ȘAH. LAVABILĂ ÎN APĂ CALDĂ ȘI CU SĂPUN NEUTRU.

EXAKTA

DRESDEN
Striesen 257

CELE DOUĂ APARATE PERFECTE, CU REFLEX Parallaxa suprimată. Dubla expunere exclusă. Obturator cu perdea, dela 1/1000 — 12 secunde. Obiective interchangeabile (luminositatea până la 1:1,9). Teleobiective și grandunghiular. Autodeclanșator. STANDARD-EXAKTA pentru rollfilme convenabile, de format 4x6,5. KINE-EXAKTA 24x36 mm. pentru filmul de cinema economie (36 fotografii dintr-o neîncătură).

Cereți prospecte gratuite la
Reprezentanța pentru România:
„VENDOR”, BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI 39
DE VANZARE ÎN MAGAZINELE DE SPECIALITĂȚI

Ţîngherii...

IULIE. Dimineaţa. O dimineaţă caldă cu un soare arzător care nu te lasă nici să dormi nici să te scoli... Mahalaua trăeşte cele mai plăcute clipe de linişte. Nici o gură, nici un zgomot. Nici când locuitorii cartierului nu s'au pomenit dormind atât de adânc, şi până la un ceas atât de târziu...

E poate pentru întâia oară când toţi vecinii sînt „de acord”...

A fost astă noapte chef mare în colţ, la Ioniţă Traffir. A scăpat dela „mititica” unul Talaipan, un picu de băiat, care abia se deprinsese să vîre mîna prin buzunare şi — inimos din cale afară — s'a pomenit cu mîna tocmai în buzunarul unui om al poliţiei... De aia a şi scăpat curînd. Acum tovarăşii şi neamul acestuia au chemat la cărciumă, toată mahalaua să cinstească reîntoarcerea preatimpurie a micului puşcăriaş...

Obosiţi de nesomn şi de băutură, toţi cheflirii, femeii şi bărbaţi, cum s'a spart petrecerea, s'au culcat pe unde au căzut, sau au nimerit pe la ulucile umbroase, prin curţi şi pe maidan...

Cum stau toţi aşa înşiraţi în drum, fără să le pese de cineva, ai zice că e mai degrabă o armată de păgâni — cu brăie roşii şi verzi în care se odihnesc tăioase alămuri şi pistoale — poposită pe aceste meleaguri, după o luptă crîncenă...

Ioniţă Traffir, cărciumarul la care s'a ținut zaiafetul, frînt şi el de obosit — a trebuit să bea la rînd cu muşterii, — s'a așezat în uşa prăvăliei — şi se tot loveşte cu fruntea de spătarul scaunului pe care stă călare... Nu-i vorba că la vremea asta nu-i prea pică lui muşterii în prăvălie, şi s'ar fi putut duce să se culce... Ei, dar şi-a adus ca prin vis aminte, că au zăbovit câţiva birjari cari fac cursă de noapte — muşterii buni — şi s'a gândit să-i aştepte, să le „dea” bună dimineaţa...

Incepe să dogorească din ce în ce mai tare şi nici vorbă nu-i să se trezească vreunul din această stare de amorţire. Până şi zarzavagii, care sparg cu glasul lor ascuţit şi prelung văzduhul în aceste dimineţi de vară, — n'au dat încă semne de viaţă. Se vede că de atîta zăpuşală n'au putut străbate aci, ori mai degrabă s'au strecurat şi ei binişor prin mahala, să nu turbure, cumva, liniştea adîncă a acestor mahalagii certăreţi.

Numai doi draci de copii — un mut şi un cocoşat — somnoroşi şi ei, s'au ivit în drum şi scormonesc de zor o gropiţă în vederea jocului de bile...

Nici ei nu vorbesc. Se înţeleg prin semne, — unu-i doar mut — dar după cum se înţeleg mai mut pare cocoşatul... Incolo, linişte cum nu s'a mai pomenit într'o mahala aşa de vie şi de agitată ca asta, — e o linişte care nu spune a bine...

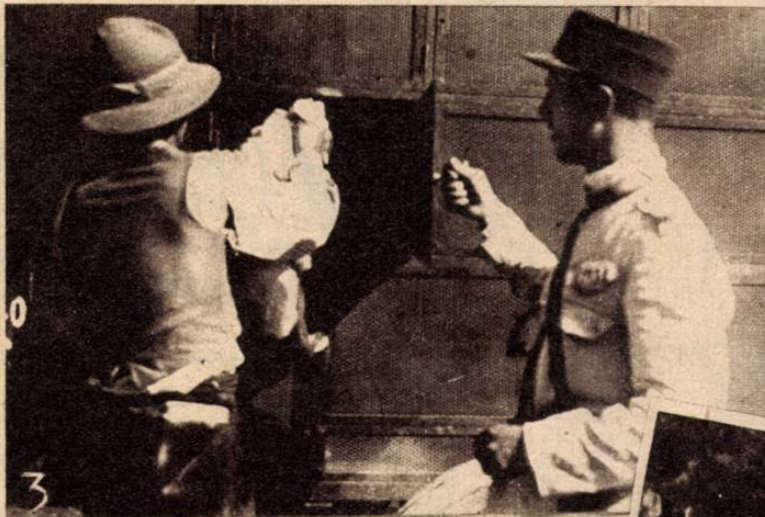
Rătăcita cine ştie cum, ca venită din altă lume, o căruţă a serviciului de ecarisaj, însoţită de omul forţei publice şi de câţiva haidamaci — hingherii — a intrat cu chiote şi cu lătrături speriate de câini, în mahala...

Dacă ar fi năvălit o armată întreagă ca să cucerească cartierul, sau dacă ar fi căzut vreun bolid, n'ar fi stîrnit o panică mai mare ca aceea pe care a reuşit s'o provoace o asemenea căruţă cu numai câţiva pârliţi de Țigani...

— Ia, iote mă, ce-i colo? sări cocoşatul uitînd că-i vorbeşte unui biet mut... Şi fără să se mai uite în gropiţă, de partea cui e câştigul, băiatul fugi într'acolo să vadă ce se petrece...

— Hingherii!...

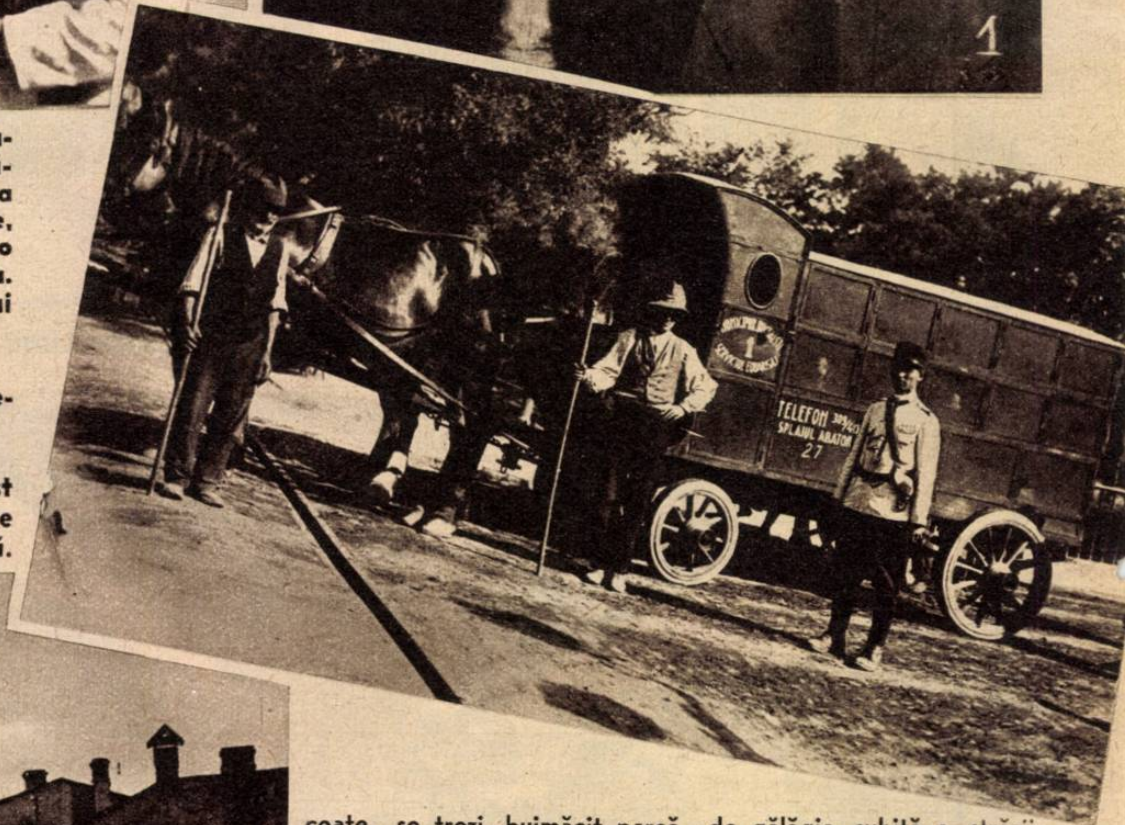
Ioniţă Traffir, care îşi amăgise până atunci somnul, cu capul rezemat pe

1. Tîrgul la mahala. Mielul tăiat cu câteva clipe înainte, este sucit pe o parte şi pe alta. Care dă mai mult?

2. Duba hingherilor.

3. Căinele a fost prins şi este băgat în dubă.

Acum, unde mahalaua ni se înfăţişează sub unul din cele mai caracteristice aspecte ale ei,

coate, se trezi, buimăcit parcă, de gălăgia subită a străzii... Negustorul îşi ridică încet privirea, mormăi ceva, dar zăbind printre pleoapele întredeschise, căruţa hingherilor, sări de pe scaun ca ars...

Lumea a început să se trezească din somn, după atîta galăgie, lătrături şi schelălăituri.

— Ia, scoal', Gherase, că au dat peste noi hingherii... Fii, mă, bărbat, şi pun'te'n picioare, îndemna câte o nevastă mai gureşă, înghiontind cu pumnii pe bărbatul leneş şi ameţit, care se lăsa în voia trupului...

— Lasă-mă, fă... Ce tot mă ciupeşti, făcea câte unul întorcîndu-se pe partea cealaltă şi pipăindu-şi cu băgare de seamă, cuţitul dela brâu...

Ioniţă Traffir, prevăzînd, din instinct, o nenorocire, după ce privi cu ochi bănuitori pe musafirii nechemăţi, — dădu fuga înăuntru — de unde se întoarse numai decît, roşu de mînie şi cu pumnii ameninţători...

E cald... e soare...

Un cățeluș al cârciumarului, eșit cine știe când, fusese fără veste înșfăcat de hingheri, pe când privea bietul, mirat, la niște vrăbii care se scăldau, ciripind, în praful din stradă...

Stăpânul cățelușului, furios peste măsură, — abia ținându-se să nu urle, — se repezi la hingheri... În drum se opri. Se descinse mai întâi de curea și, astfel armat, se năpusti în grămada hingherilor, intimidată de catastrofa ce se anunța...

— Valeul! țipă primul lovit, care tocmai strângea în brațe câinele capturat...

Profitând de învălmășeala produsă, cățelul se strecură printre mâinile dușmanului său de moarte și tulind-o la fugă, se îndreptă spre prăvălie... Cum se văzu în pragul cârciumii, cățelul se uită mai întâi în jur, spre a-și asigura libertatea și se apucă să latre ca scos din minți, de gândea că vrea să pună pe fugă tot cartierul...

— Adu, javra 'ndărăt, jupâne, se răsti unul din hingheri. Intră în contravenție...

Traffir, obosit de această neașteptată tentativă de bătaie, zâmbind ușor satisfăcut, — căuta să se 'ndrepte spre scaunul lui în vreme ce se căsnea să-și încingă cureaua.

— Aveți noroc că n'am chef de voi... Că altminteri... Dar n'avu vreme cârciumarul să-și încheie vorba că se văzu dintr'odată luat pe sus de către patru brațe vânjoase...

— Dai cățelul, ori... Și hingherii își făcură socoteala să-l vâre în locul cățelului...

Era prea mult pentru mahala, această îndrăzneală a hingherilor. Se adunaseră în jurul cățelului o armată întreagă de copii, unii scăpați de acasă în pielea goală...

— Cheamă, mă, pă nea Marin. Vezi că-i la cafenea... spuse enervat cineva... Să vază de ei, că fac pe ofii.

PAUL I. DANIEL

„Realitatea Ilustrată“ alege patru elemente tinere pentru Teatrul Modern

Am anunțat în numerele noastre trecute instituirea unui concurs pentru alegerea a patru tineri, cu aptitudini de comedie muzicală și comedie, pentru Teatrul Modern de sub direcția domnului Ionel Țăranu.

Din pricina plecării în străinătate a d-lui Ionel Țăranu, concursul, în loc să aibă loc la 10 August — cum era precizat — se amână pentru luna Septembrie.

Inscrierile sunt gratuite și se primesc la revista noastră, însoțite de fotografiile concurenților sau concurențelor.

Un juriu, a cărui compunere am publicat-o în numerele trecute, va alege dintre concurenții înscriși, doi domni și două doamne — o pereche pentru teatru, iar cealaltă pentru comedie muzicală — cari vor iscăli imediat un contract de angajament la Teatrul Modern și vor debuta, chiar în toamna aceasta.

În afară de cei patru angajați, următorii patru clasificați vor obține, în mod gratuit, un curs de dramă și muzică, spre a-și desvolta aptitudinile și a putea fi, eventual, angajați.

băutura ideală în timpul verii:

ELIXIR DI CHINA

cu sifon
un produs

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)
a nasului și urechilor, a feței
gușei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLPF HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
București, B-dul Domniței 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

Cosmetica Medicală

Distrugerea definitivă a părului de prisos prin Diatermie. Ingrijirea feței, (coșuri, negi, etc.) prin masaje electrice și hormoni. Cura de slăbire. Masca „Hollywood”. Operațiuni de chirurgie estetică. Informațiuni gratuite. Cons. 12 — 7 și cu ore reținute
B-dul. Elisabeta, 3 A. Tel. 3.28.35

Dr. ELISABETA MOLNAR

MEDIC STOMATOLOG
Fost asistent la clinica universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ și CHIRURGIE DENTARĂ

Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan
București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3—6 Telefon 46601

ILUMINAȚI ZÂMBETUL DVS. CU KOLYNOS

VEȚI descoperi o bucurie care n'ați cunoscut-o, este aceea de a avea o dantură albă și proaspătă, gingii rose, ferme și sănătoase. Intrebuințați Kolynos crema de dinți anti-septică a cărei acțiune e bazată pe o teorie științifică complet nouă. Kolynos conține ingrediente cari nu se află în pastele ordinare. Kolynos „e cu totul altceva”. În fiecare cavitate.

în fiecare interstițiu dentară, el spumegă și clocotește, distrugând milioane de germeni cari cauzează decolorarea și caria.

Mai mult încă: Kolynos este economic. Dv. nu puneți decât jumătate din cantitatea dentifrice-ului ordinar. Kolynos este așa de concentrat încât un centimetru pe o perie uscată, e suficient.

Și Dv. puteți avea zâmbetul atrăgător pe care-l dă Kolynos.

Stomacul său îl face nervos!

Această figură încruntată strică dispoziția și veselia prietenilor
Suferă el însuși făcând și pe amicii săi să sufere

Indispozițiile stomacale, ușoare la început, dacă sunt neglijate, se agravează, alterând caracterul și subminând întreaga sănătate. Senzația de greutate la stomac, acrellile, somnolența de azi, pot deveni gastrită, dispepsia sau însuși ulcerul de mâine. În bună parte, aceste turburări digestive, sunt datorite unui exces de aci-

ditate, care irită mucoasa delicată a stomacului. Magnesia Bisurata neutralizează excesul vătămător de aciditate, împiedicând fermentarea alimentelor.

Dela prima doză de Magnesia Bisurata în puțină apă, orice suferință dispare în trei minute și în scurt timp se restabilește digestia normală.

MAGNESIA BISURATA

De vânzare la toate farmaciile și drogueriile cu prețul de lei 75.-flaconul mic, sau format mare economic lei 110.

Moda

CÂTEVA SUGESTII PENTRU ELEGANTELE NOASTRE

MARLENE DIETRICH LANSEAZĂ UN NOU MODEL DE PALĂRIE!

În noul ei film, Marlene Dietrich poartă o mulțime de pălării exotice și neobiceșuite. Dăm aci unul din aceste modele, constând într-o pălărie de seară din paillete negre și acoperită numai în spate de o voală cu ochiurile rare și aspră.

INFLUENȚA PAN-AMERICEI

Această pălărie confecționată din filz beige deschis, în formă de Sombrero, ca și cravata în culorile preferate de celebrii gaucho, dovedesc influența colosală și în materie de modă a Americii.

Madge Evans poartă un elegant costum de călătorie. Rochia este din crepe verde cu pastile albe; mantoul din lenaj englezesc este împodobit de patru buzunare, de o croială neobișnuită. Miss Evans completează ansamblul cu un turban din aceeași țesătură cu rochia.

ROCHIE ORIGINALĂ DE SEARĂ

Dantelă neagră pusă pe fourreau de atlas. Partea de jos cade în falduri bogate, iar talia este marcată de o centură lată din atlas elastic. Fusta este împodobită de trei flori mari, roșii, din catifea-chiffon.

(Foto Berman)

**M. S. REGELE CAROL II, MARELE VOEVOD MIHAI, D. GHEORGHE TĂTĂRĂSCU
ȘI D. RADU IRIMESCU LA SERBĂRILE DELA CONSTANȚA.**

10 LEI

M. S. REGINA MARIA LA CONCURSURILE SPORTIVE DELA PREDEAL.

DUCELE ȘI DUCESA DE KENT IN POLONIA

Fratele regelui Angliei, ducele de Kent și soția sa, au vizitat recent Polonia. Ei au fost oaspeții contelui și contesei Potocki, I Katowice. Fotografia noastră înfățișează pe Ducele și Ducesa de Kent la sosirea în Katowice.

REGELE ANGLIEI ȘI TINERETUL

Înainte de a pleca în concediu, regele Angliei a vizitat o tabără pe care a întemeiat-o chiar el pe vremea când era Duce de York. Înainte de a fi rege, el își petrecea în fiecare an câteva zile, în această tabără unde se adună tineri din toate straturile sociale ale Angliei. Fotografia noastră îl înfățișează pe Suveran în mijlocul tineretului.

FAMILIA REGALĂ ENGLEZĂ

DUCELE ȘI DUCESA DE WINDSOR ASISTĂ LA UN SPECTACOL CU „ROMEO ȘI JULIETA”

În timpul șederii lor la Veneția, Ducele și Ducesa de Windsor au asistat la o reprezentație a piesei „Romeo și Julieta” de Shakespeare. În fotografia noastră, dela stânga spre dreapta, Ducele de Windsor, Ducesa de Windsor, contele Volpi și Mr. Fulwood, însoțitorul permanent al Ducelui.

Căpătați un zâmbet irezistibil — prin dinți scilpitori

Iluminați
surâsul Dv.
cu Kolynos

... Este atât de ușor, DACA, întrebuințați Kolynos! Kolynos dă dinților un farmec captivant, un luciu incomparabil. Și apoi, rețineți bine acestea: Kolynos este economic. El durează de două ori, atâta timp cât pastele ordinare, deoarece nu vă trebuie decât jumătate din cantitatea obișnuită. Încercați „procedul periei uscate”, cu un singur centimetru de Kolynos. Veți fi încântați de rezultate.

Economisiți,
cumpărând tubul mare

A MURIT ULTIMUL FABRICANT DE MARIONETE DIN ANGLIA

Mister Benjamin Pollock, cel mai bătrân și ultimul fabricant de marionete din Anglia e murit în vârstă de 80 de ani. Fotografia noastră îl înfățișează pe d. Pollock în fața uneia dintre ultimele sale realizări.

CAMPIONUL DE BOX AL ANGLIEI SE PREGĂTEȘTE PENTRU MAREA SA LUPTĂ

La 26 August are loc la New-York match-ul de box pentru campionatul mondial la toate categoriile între englezul Tommy Farr și negrul Joe Louis. Fotografia noastră îl înfățișează pe Tommy Farr la antrenament.

La o mare expoziție care a avut loc recent lângă Londra, poliștii englezi au făcut câteva demonstrații de bravură. Iată în fotografia noastră pe unul care sare cu motocicletă prin foc.

Îmbrăcămintea
**ACEASTA
APARTINE
TRECUTULUI...**

Soaletele de azi, suple, rafinate, trebuiesc asortate cu un ciorap a cărei țesătură originală, unică, să dea un aspect modern persoanei Dv. în orice ocaziune.

Proiect ALEX ROBU

O CAPO D'OPERA

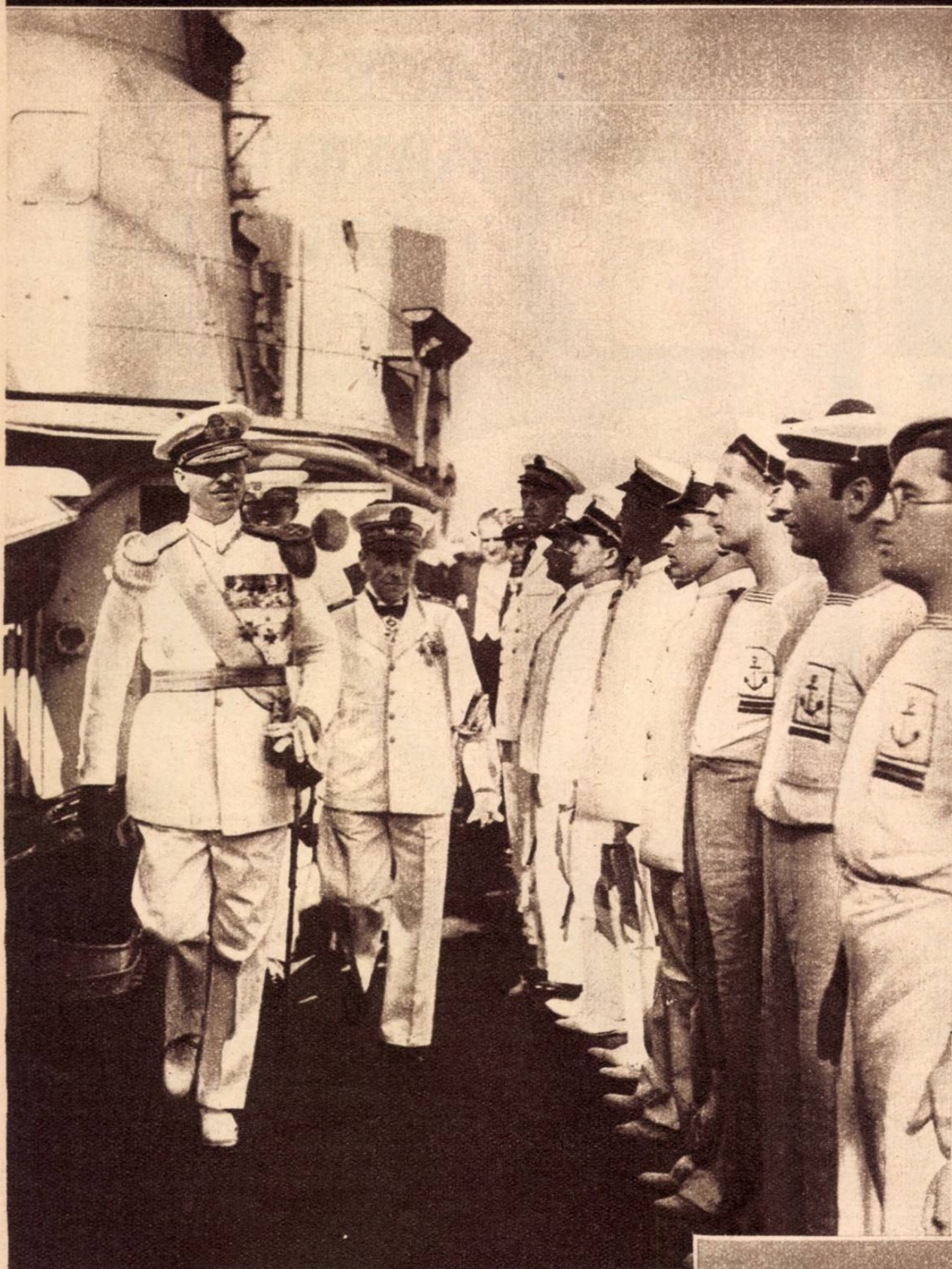
CITIȚI

MAGAZINUL

pe luna August

160 pagini 25 lei.

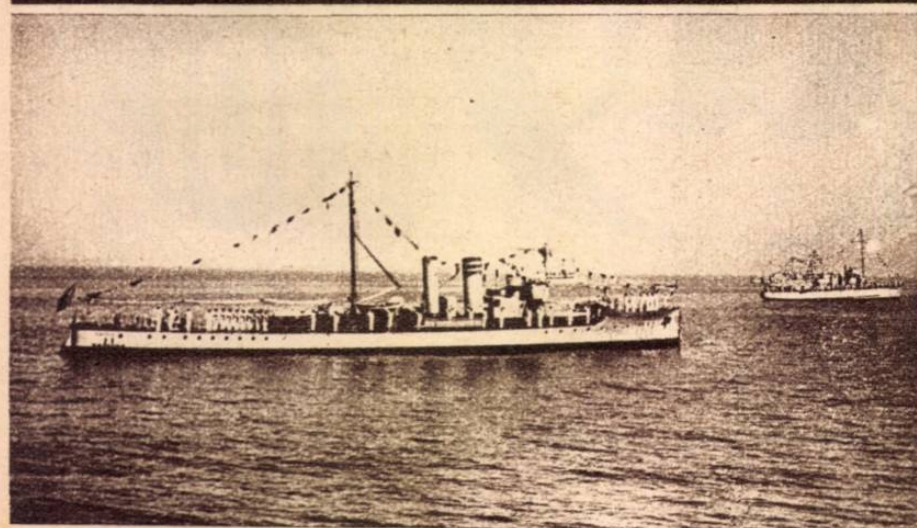
Marile serbări dela Constanța s'au desfășurat în prezența M. S. Regelui

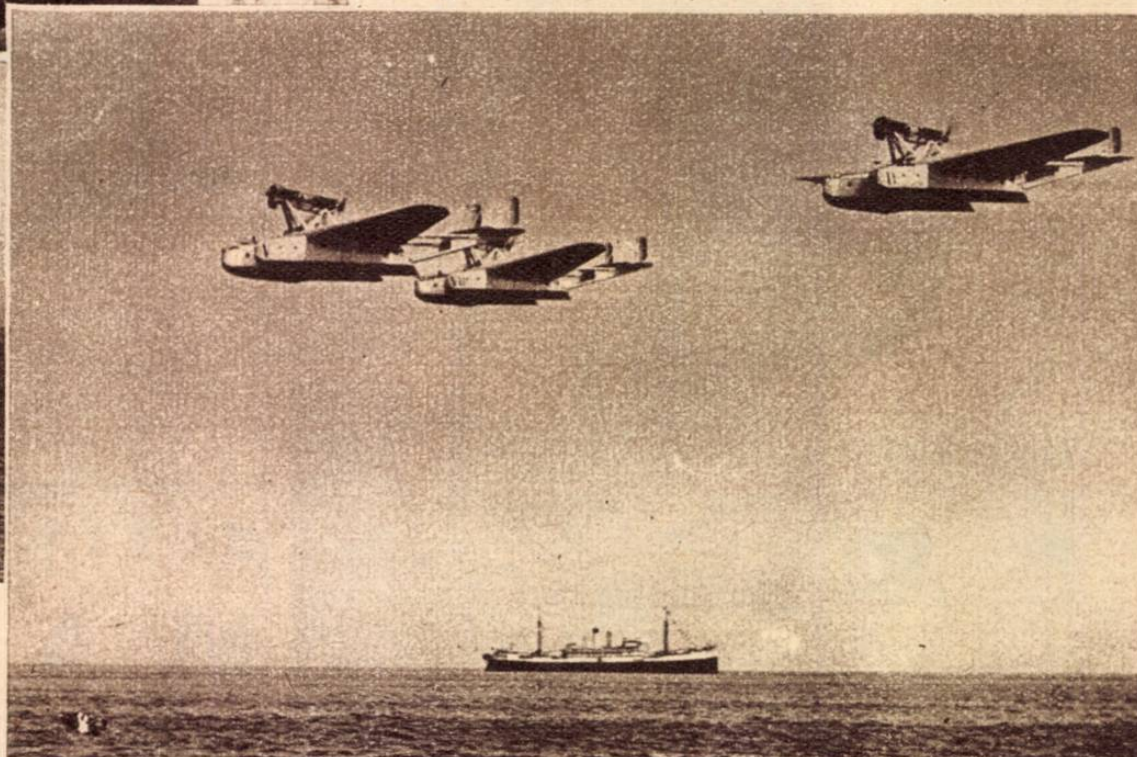
M. S. Regele Carol II, a asistat la punerea pietrei fundamentale a lucrărilor de consolidarea malurilor pentru construirea noului hotel Carol.

← Fotografia aceasta înfățișează pe M. S. Regele, însoțit de d. amiral Fernet, comandantul diviziei Delevant, trecând în revistă echipajul contratorpilorului francez „Vauban”. Suirea și coborîrea pe bord a Suveranului a fost onorată cu salve de tun și ridicarea Pavilionului românesc.

Tot în cadrul festivităților a avut loc și o defilare a hidroavioanelor, pe care o vedem reprodusă în fotografia noastră.

↑ În cadrul festivităților a avut loc o defilare a navelor, care au trecut în ordinea următoare: contratorpilorul „Vauban”, distrugătorul „Regele Ferdinand”, distrugătorul „Mărăști”, nava bază „Constanța”, canonierele „Stihi”, „Dumitrescu” și „Ghiclescu” și torpilorul „Năluca”, pe care-l vedem în fotografia noastră.

(Foto Berman)

Carol II, a Marelui Voevod Mihai și a membrilor guvernului

BANCHETUL ↑

La bordul vaporului „Regele Carol” al Serviciului maritim român a avut loc un banchet. La șampanie a vorbit M. S. Regele și d. Radu Irimescu. Fotografia noastră a fost luată în timpul banchetului și înfățișează pe Suveran între domnii Gheorghe Tătărescu și Inuleț.

DESVELIREA STATUEI REGINEI „CARMEN SYLVA”

După amiază a avut loc desvelirea monumentului reginei „Elisabeta”. Fotografiiile noastre înfățișează monumentul și pe Suveran și Marele Voevod Mihai în timpul desvelirii statuei.

FILMUL ROMANESC

Publicăm aci o fotografie luată într-o pauză a turnării filmului românesc „Doamna dela etajul II”. Dela stânga spre dreapta, redactorul nostru, d. Ion Golea, Mihai Popescu dela Volkstheater din Viena, Mary Don, regisorul Major, Vasiliu Birlic, Ing. de ton Alexander Stapler, operatorul Louis Berend, monterul Louis Bognard și maquilierul Steiner dela studiourile UFA.

A APĂRUT

MAGAZINUL

Pe luna August. —

160 pagini 25 lei.

R. I. No. 552

Pag. 5

*Trebue să aveți
siguranța purității!*

Pasta de dinți „NIVEA” menține dinții perfect albi, fiind totodată bactericidă, absolut pură și cu un gust plăcut. Copiii își spală dinții cu ea dimineața și seara cu cea mai mare bucurie. Și pasta de dinți „NIVEA” este așa de eficientă!

*Tubul mare
costă numai
24.— Lei*

FAPTELE SĂPTĂMÂNII

MIERCURI. — VIN GANGSTERII!

De când au apărut pe ecran, gangsterii au dispărut din viața americană. Acesta e destinul fenomenelor sociale. Apariția lor în literatură e primul semn al declinului. În toiu furtunii, scriitorul simte potolirea apropiată a stihiei și se grăbește s'o fixeze în imagini. Așa dar, pe când

noi urmăream cu emoție mobilitatea siluetei lui George Raft, teribili gangsteri din New-York și Chicago se gândeau la expatriere.

Nu mai era de trăit. Abolirea prohibiției și organizarea unor echipe speciale de polițiști, transformase pe gangsteri în șomeri. Dar șomeri cu depozite în băncile din străinătate. Nu puteau, deci, să intre în preocupările d-lui Roosevelt. Așa s'a făcut, că într-o zi a descins la Athenée Palace, un domn elegant, fotogenic, elocinte, cu multe valize și un carnet de cecuri. Il chema Sikorski și prima-i dorință a fost să stea de vorbă cu presa. Se înțelege, că dorința i-a fost satisfăcută, spre marea bucurie a gazetarilor. Omul avea aerul și ținuta unui refugiat politic și implora bătrâna Europă, să-i acorde ospitalitate.

Dar a fost nevoit să se care. Probabil că e, undeva, pe o insulă de coral, unde-și numără anii fericiți, rupând petalele florilor de pe ghirlandele frumoaselor indigene. Pățania lui Sikorski n'a fost fără urmă. Toți spintecătorii, incendiatorii, otrăvitorii, traficanții, falsificatorii, răpitorii sunt siliți să se expatrieze. În locul scaunului electric, ei preferă fotoliile marilor hoteluri ale Europei. Dar așa cum europenii nu sunt dispuși să-i primească, s'au decis pentru... dragostea cu sila. Gangsterii, împiedicați să devină pensionari, vor rămâne în activitate. Dar în Europa. Mai ales că după statisticele lor, polițiile din Europa par ca niște paznici, cari moțâie la poarta casei. Ca să se strecoare în Europa, gangsterii se folosesc de excursiile turiștilor americani la Expoziția dela Paris. După ce-și vor fi mutat „sediul social”, gangsterii vor deveni o problemă europeană. Până atunci, atenție la excursioniștii americani! Am avut, noi zilele trecute, 440 „milionari americani” în Capitală. Cine știe câți milionari de-ai lui Capone erau printre acești musafiri, primiți cu toate onorurile ospitalității românești.

JOI. — RECOLTA

România, țară eminentă agricolă, — cum e scris la almanach — are 18.000.000 hectare pământ arabil, din care se cultivă 11.000.000. Avem 3.300.000 gospodării agricole dintre cari 2.500.000 sunt gospodării sub 10 hectare. Din toată suprafața țării, 90 la sută e cultivată cu cereale. Așa că, almanachul are dreptate când scrie ceea ce scrie. Dar mai tare e viața, când arată,

de fiecare an, că felul cum e organizată agricultura, duce la sărăcie, mai ales, când cerului îi seacă toate izvoarele și pământul jînduște, în zadar, după un strop de ploaie.

Recolta de porumb din anul acesta e compromisă. Nu se va face mămăligă și foame va bate la porțile roboților pământului. Guvernul își pune, mereu, întrebarea: Cei de făcut? Până una alta, va împărți câteva vagoane de porumb și soluția radicală se va amâna.

Să vedem ce-au făcut alte țări! Acolo, unde cultura grâului și a porumbului se face pe întinderi mari și cu metode raționale, agricultura e productivă. De aceea Statele-Unite și-au mărit suprafețele de producție a cerealelor cu 14 milioane de hectare. Aproape cât întreaga întindere cultivabilă în România.

Țările mai mici și mai sărace au recurs la creșterea animalelor. O gospodărie, oricât de mică, poate crește câteva vite, cari să producă mai mult decât 3—4 hectare cu cereale. Dar nu numai atât. Pe piața mondială circulă cereale de 140 miliarde lei și produse zootehnice (animale) de 260 miliarde. Se vede, că produsele animale sunt mai rentabile și au mai multă căutare. Cum noi nu putem realiza irigațiile necesare, legate de cheltuieli imense, iar cultura științifică e o problemă de timp, rămâne să se reducă cerealismul excesiv, care trebuie înlocuit cu creșterea vitelor. E o soluție confirmată de specialiști și, ceea ce e important, de experiența altor țări.

VINERI. — LA MĂRĂȘEȘTI

Invidiez pe foștii luptători, ne mărturisește un prieten, care „a fost la Mărășești”, cari au memoria nu numai a zilelor, dar și a ceasurilor și clipele consumate în focul de la Mărășești.

Eu nu țin minte decât frânturi din eroica și sângeroasă epopee. Au trecut douăzeci de ani și parcă

și astăzi aud gîitatul obuzelor, țăcănitul mitralierelor, drâmba uriașă a gloanțelor și chiotele soldaților noștri în această horă a morții. Văd marșul spre poziție, unele popasuri, parcă-mi aduc aminte de primul atac, dar în ce zi, la ce oră, dacă a fost soare sau lună pe cer, nu-ți pot spune.

Printre aceste amintiri vii, stăruie o scenă, poate de minoră importanță, în cadrul acelor evenimente istorice. Printre soldații plutonului meu, era un rezervist, care făcuse toată campania și era un fel de consilier al mai marilor în grad. După sgomotul obuzului, el îți preciza unde are să cadă, după țiuitul glontelui stăbilea locul și depărtarea dușmanului. Dă el, am învățat mai mult decât în cele 8 luni de școală de la Botoșani. Și-apoi era întotdeauna aprovizionat. Când te-așteptai mai puțin, scotea o sticlă cu țuică, o cutie cu pezmeți, zahăr, pâine.

Eram în linia a doua de atac. Moșul, cum îl poreclisem noi, era complet echipat. Noi, cei mai tineri, n'aveam decât gamela, arma și cartuşiera. Eram înșirați într-o pădurice de pe marginea unei șosele. Așteptam, înfrigați, semnalul. „Moșul” boscorodea, calm, prin sacul cu merinde și dădea din cap. Nu-i ieșeau socotelile. O jumate de pâine și ia, niște zahăr.

Deodată zărim pe marginea șoselei câțiva prizonieri. Toți păreau oameni în vârstă și aveau fețele supte de oboseală și foame. Moșul făcu un pas spre șosea. Printre prizonieri, era unul

cu mustața mare, stufoasă, cât o coadă de vulpe. Ținea printre dinți o lulea de mărimea și forma unui saxofon. Când ajunse în dreptul Moșului, întinse luleaua și rosti în limba lui, punând degetul în gură: „Brot!”. Moșul nu ezită, scoase jumătatea de pâine din sac și o aruncă neamțului. Mustăciosul înșfăcă pâinea și aruncă luleaua peste șanț. După ce o ridică, Moșul o examină cu atenție, apoi o înfipse în centură. Se apropie de mine, bătându-se peste centură: „l'oită-te, al dracului de neamț!”.

„Era prima dată, când „moșul” pornea la atac fără provizie.

SĂMBĂTĂ. — PRESTIGIUL COMERCIAL

„Candide” e o gazetă săptămânală franceză de dreapta, care publică reportagii interesante din Spania generalului Franco. Didier Poulain e unul din acești corespondenți francezi cari circulă în voie, pe tot teritoriul ocupat de armata generalului. În ultimul număr, Didier Poulain își publică impresiile de pe frontul basc. Corespondentul francez emite o părere interesantă asupra rolului italienilor și germanilor în armata lui Franco.

„Germanii, scrie Poulain, nu caută glorie, nici nu vor să-și aplice doctrina lor. Ei muncesc. Fac experiențe de laborator.

Am văzut Durango, orașul care le-a servit de experiență pentru artileria lor. Inchipue-ți, mi-a povestit un ofițer italian, ofițerii germani stăteau cu cronometrul în mână și măsurau cu secunda, distrugerea orașului”. Italienii nu prea au la stomac pe germani. Iar spaniolii ar vrea să-i vadă plecați pe-amândoi. În tabăra roșilor, rușii au aceeași atmosferă.

După părerea lui Poulain, Rușii, Italienii și Germanii își încearcă, cum s'ar zice, materialul de război. Spania e cel mai bun câmp de manevre. După fiecare luptă, taberile respective fac critica manevrelor și a materialului. Și în timp ce toți sângerează și calculează, ce fac Englezii? „În timp ce podurile sunt distruse, fabricile ruinate, scrie Poulain, inginerii englezi apără banul englez, contractele englezești, prestigiul comercial al Angliei”. De fapt, acesta e scopul diplomației engleze. După încetarea „manevrelor”, când intervenția va înceta și armatele se vor retrage, vor rămâne pe câmpul de operații, inginerii englezi, ca să apere „prestigiul comercial al Angliei”.

DUMINICĂ. — CHAPLIN ȘI NAPOLEON

D. Winston Churchill, fost ministru al Mării Britanii, e alarmat. În genere, d. Churchill e omul alarmelor. Deși face parte din partidul guvernamental, e totdeauna în opoziție. Numai de dragul alarmei. Un ministru cu răspundere trebuie să-și păstreze cumpătul, chiar în clipele cele mai turburi.

D. Winston Churchill e ochiul Imperiului Britanic. De aceea, semnalează cea mai mică neorânduială, remarcată pe întinsul imperiului.

Ultimul semnal de alarmă dat de d. Churchill, pare că nu prea șade unui bărbat de stat, care a condus și va

mai conduce destinele Angliei. Ce-l preocupă pe distinsul fiu al Albionului, în aceste momente critice? „Charlie Chaplin visează să joace un rol tragic! Ar voi să joace pe Napoleon!”. Prin urmare, d. Churchill, care ține sub teroare parlamentul englez, zugrăvind pericolul înarmării Italiei în Mediterană, denunțând planurile de surpare a imperiului britanic ale Germaniei, și-a întors fața de cunctator spre Statele-Unite. S. O. S. ! Chaplin vrea să joace pe Napoleon. Și pe o pagină întreagă a unei gazete englezești, marele bărbat de stat se adresează lui Chaplin și-l roagă, umil, pe bietul Charlot: „Te rugăm, să nu ne uiți și să ne dai și comedii”. D. Churchill e gata la concesiuni, ceea ce nu admite în cazul italienilor și al germanilor. „N'are decât să joace și tragedii și să ne arate întregul uni-